

Du Thế

Contents

Du Thế	1
1. Chương 1-1: Mở Đầu	1
2. Chương 1-2: Tự	2
3. Chương 1-3: Chuyện Xưa Đã Thành Sách Cổ, Thất Tình Lại Thu Phục Yêu Tà	4
4. Chương 2: Cha Mẹ Sinh Con Trời Sinh Tính Có Bị Hí, Trên Lưng Cổng Tấm Bia Khắc Công Trạng	10
5. Chương 3	17
6. Chương 4	24
7. Chương 5	32
8. Chương 6	38
9. Chương 7	43
10. Chương 8	48
11. Chương 9	54
12. Chương 10	59
13. Chương 11	66
14. Chương 12	74
15. Chương 13	81
16. Chương 14	87
17. Chương 15	94
18. Chương 16: Phiên Ngoại Yy	102
19. Chương 17: Kết Thúc	110

Du Thế

Giới thiệu

Ngoại truyện hệ liệt Thất nguyên giải ách PhongTên của ta không ai dám khắc tên ta trên đá tam sinh. Mọi việc là ở l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-the>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Đây là phiên ngoại của toàn hệ liệt Thất nguyên ách giải ách ^.^

Tôi chưa có bản raw, phải copy từng chương trên trang chính của L. Thêm nữa trên trang chống copy, nó lộn xộn lại phải đánh tay nữa nên không thể nói trước tiến độ nhanh như tên lửa XTD được. (XTD: bạn done nó từ 2012, hớ hớ)

Và bạn cũng đang có ý với hai bộ nữa nên he he, ai theo được thì theo. Vì trang nhà tôi cũng không public để bị báo và muỗi nên ít ai biết lắm, chỉ có mấy bạn bên g+ thôi.:)

Lý do làm bộ này, bởi vì tình yêu thôi.

End.

2. Chương 1-2: Tự

Trong Nam Ung Châu ký có viết: núi Võ Đang, rộng ba trăm dặm.

Núi rất cao. Nếu lên núi dâng hương, đình nghỉ xa tít trên đỉnh, giảng kín mây xanh sương mờ mù mịt.

Thường ngày có hơn trăm thư sinh nho sĩ, nối đuôi lên núi không dứt.

Từng có vị học giả nào đó đã ví núi nơi này, là quả tim của rồng đen, nhất định là loài thú vật từng bị người rượt đuổi.

Khí lạnh mùa đông, không có tuyết trắng phủ núi, đập vào mắt chính là sắc xanh biếc vây quanh, cảnh lá khô vụn vặt, người tu đạo đổ xô về như đàn vịt vịt tiên cảnh lung linh giống như tiêu tán không còn.

Như con người có luân hồi sinh tử, đất trời cũng có thăng trầm lúc này lúc kia.

Đá chỗ sườn núi lởm chởm, lúc này mắt thấy thân ảnh đen như mực dựng thẳng ở dưới tàng cây lá rách rơi rụng gần hết chỉ còn lại cảnh khô, người ấy đang chấp tay sau lưng ngửa đầu nhìn một con quạ đen sì đậu trên cành cây Sơn.

Gió núi thổi qua, vạt áo dài phất lên trên, ngay khi vạt áo bào phần phật bay lên cũng chính là lúc, người đã bay bỗng ở ngoài vách núi đen!

Lưng lơ vách núi sâu vạn trượng, nếu đổi là con người bình thường, cho dù có biết công phu quyền cước, sợ là cũng chỉ dám dấn sát người nép vách núi dặm từng bước mà qua, nhưng nam tử mặc trên người bộ trường bào đen tuyền này lại thản nhiên đứng ở ngoài rìa. Trên mặt lan tràn ý cười thông dong, tự nhiên khoan thai như thế khiến người ta có cảm giác cả trời đất bất tận này, bất quá chỉ là thoáng qua trong nháy mắt.

“Quác —” Con quạ quát quát một tiếng, tung cánh bay lên.

Núi đã vắng vẻ, lúc này lại càng thêm hoang vắng.

“Sớm mai trong núi? Bất quá cũng chỉ là thế này.”

Nam tử cất giọng trầm ấm, một câu nói nhẹ nhàng băng quơ như vậy, phẳng phất như đã quen, ngỡ đâu là đang ở trên đỉnh núi Thiên Phong, từ trước đến nay vẫn luôn nhìn thiên hạ như thế.

Bên cạnh cây khô đứng ngược gió đông đưa, đánh vỡ sự tĩnh lặng, lại hình như cũng bởi vì một lời kia mà run rẩy.

“Nếu đem so với ba ngọn núi thần trong thiên hạ, núi cao dưới thế gian tất nhiên là không thể nào so sánh được.”

Màu xanh biếc như sắc màu bầu trời, theo gió thổi qua.

Lời này nghe tới tai tuy có cảm giác như băng tuyết rét lạnh, nhưng trên mặt nam tử huyền bào đứng đưa lưng về phía hắn lại mỉm cười.

“Lời ấy không sai. Biển Bắc có cá, tên của chúng nó là Côn. Loài Côn to lớn, chẳng biết là mấy ngàn dặm. Cá này hóa ra chim đại bàng. Lưng của đại bàng lớn cũng không biết mấy ngàn dặm. Khi chim vỗ cánh bay, cánh này sẽ ra như mây che rợp một phương trời, đoàn gió lốc cuộn xoáy chín ngàn dặm, mây ngừng trôi, khuấtttrời xanh. Chim xích tức, xác thực khó thể nào so sánh với nó.”

Có câu biết mình biết ta, tre nửa không thể so với măng già. Nấm mai không biết hồi sóc, ve sầu cũng nào biết xuân thu, nhưng ở phương Nam nước Sở có cây minh linh, một mùa xuân qua là năm trăm tuổi, thu lại là năm trăm tuổi, thượng cổ có cây đại xuân, sống một năm là tám nghìn tuổi.

Võ Đang với chốn Bồng Lai, phương trượng với biển lớn ngoài kia không phải tựa như ve sầu với Minh Linh.

Nếu hai người cùng so sánh, không cũng bị thương lắm ư?

Lời tuy đúng, nhưng nam tử áo xanh chỉ nhìn hắn một cái, xoay người tiếp tục bước lên trên núi, chỉ bỏ lại một câu.

“Côn tộc không phải bởi vì âm mưu của ngươi, đã bị diệt hết dưới đáy biển Đông Hải rồi sao?”

Lời ấy khó phân là vui hay giận, chỉ giống như thuật lại một câu nói trong sách cổ, ý ngoài lời lại khiến người kinh hồn bạt vía.

Nhưng nam tử áo đen vẫn không gấp gáp đuổi theo, nếp nhăn trên mặt khi cười càng sâu, mang theo nghiến ngấm. Cặp đồng tử trong phút chốc hóa thành màu vàng lấp lánh, ngay sau đó trong mắt thú chợt lóe rồi biến mất.

3. Chương 1-3: Chuyện Xưa Đã Thành Sách Cổ, Thất Tinh Lại Thu Phục Yêu Tà

“Người không hỏi ta vì sao lại đến đây à?”

Đáy mắt tràn đầy sắc xanh biếc thẳng tắp như thân cây tùng, đông đến nhưng nơi đây không thấy tuyết phủ, người nào đó cứ như đang ngao du cảnh sắc núi non.

Con đường dẫn lên trên núi nam tử vận áo đen đi lại nhẹ nhàng, trường bào đen như mực đẹp dễ quý giá vây bọc thân hình cao lớn, một đầu tóc dài tùy ý buộc hờ lại cũng khó nén một thân khí thế uy nghiêm.

Đi đằng trước là một người mặc trường bào xanh biếc, tóc mai chỉnh tề, ăn mặc giản dị, ánh mắt trời dưng ở trên sườn mặt càng hiện rõ vẻ nghiêm khắc người này, vẫn lạnh lùng đóng băng khiến kẻ khác không dám gần gũi.

Nghe thấy người kia hỏi, cước bộ dưới chân của nam tử áo xanh vững vàng nện từng bước chưa từng chậm lại nhịp nào.

” Long đế cực Nam từ trước đến nay luôn lo xa nghĩ rộng, tin tưởng sẽ không có những cử chỉ không cần thiết.”

Khó có dịp khiến cho nam tử áo đen nhú mày, giống như đang bắt mồi: “Thiên Xu cho tới bây giờ, sao người còn không nguyện gọi thẳng tên của bốn tọa? Còn gọi cái gì mà Long đế cực Nam, không phải đã sớm chôn xương trên đỉnh tòa yêu tháp rồi sao. Hiện giờ ở trong này, bất quá chỉ là một luồng Long Hồn.”

Nam tử áo xanh bước chân không để lại chút dấu vết bị kiềm hãm nào, nhưng trong nháy mắt lại tăng nhanh tốc độ hơn, phăng phất như muốn đem cái tên luyện thuyền mãi miết kia vứt ra phía sau, nhưng mà có lẽ là vì che dấu một tia bi thương trong nháy mắt xẹt qua.

Người này là người đứng đầu nhóm Thất nguyên Tinh Bắc Đẩu – Tham Lang Tinh quân, Thiên Xu.

Từ sau khi tòa yêu tháp được trùng tu sửa chữa xong, màn trời ở giữa ổ khóa yêu, vững vàng nằm thẳng. Bốn trụ đá kiên cố vững vàng đứng thẳng lao vút trong mây trên mình gánh trời xanh, bảy vị tinh quân hóa giải kiếp nạn, công đức trọn vẹn. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, ác yêu lúc trước từ khóa yêu trong tháp trốn thoát ra bên ngoài, đều là những tên phạm phải thiên quy, nếu để chúng nó ngang ngược tung hoành dưới nhân gian, khỏi phải nói cũng biết trăm họ sẽ rơi vào lầm than.

Vì thế sau khi tỏa yêu tháp hoàn thành, Thiên Quân ban pháp chỉ xuống, mệnh lệnh cho Thất nguyên tinh quân hạ phạm truy bắt đem ba trăm chín mươi bảy đại yêu kia nhốt lại vào bên trong Tỏa yêu tháp.

Thiên Xu thân là người đứng đầu trong thất nguyên, tất nhiên là không thể không làm gương.

Hơn một tháng, hơn mười ác yêu đã bị Tham Lang tinh quân bắt được quăng trở về trong Tỏa yêu tháp.

Bất quá nếu bàn về kẻ đứng đầu trong số ba trăm chín mươi bảy ác yêu kia, vị Long đế cực Nam đây bình nghịch thiên lúc trước bị cầm tù trên đỉnh tỏa yêu tháp, hiện giờ rất là ngông nghênh đứng ở bên cạnh Thiên Xu – không phải vị Ứng Long này thì còn là ai.

Trước mắt chân thân của hắn đã bị hủy, chỉ còn lại hồn phách bay lơ lửng ở trên đời.

Giờ đã mất nguyên đan Như Ý Châu, lúc này pháp thuật của Ứng Long tự nhiên không bằng lúc trước, càng khỏi nói bây giờ chỉ còn lại mỗi hồn phách, tình cảnh này không khác gì người trần như nhộng ra chiến trường. Tình trạng này đối với người là cực kỳ nguy hiểm, hiển nhiên lúc này Ứng Long không chút để tâm.

Thấy Thiên Xu đã đi xa, mắt chợt thấy thân hình cao lớn như ảo ảnh nhoáng lên một cái, lập tức hóa thành bóng ảnh một cái đuôi đen, bay lên không đuổi theo, chỉ vài bước liền kéo giãn khoảng cách lại gần Thiên Xu, ở bên cạnh người hắn rơi xuống, trong chớp mắt một lần nữa biến trở về nguyên dạng.

May mà đường đi trong núi không một bóng người, nếu không tận mắt nhìn một màn mới vừa rồi nhất định sẽ đem người ta dọa chết đứng.

Long Tộc thẳng tính từ xưa đã thế, Thiên Xu cũng lười răn dạy quả mãng, nhìn hắn một cái, rồi nói: “Bổn quân có thiên mệnh trong người, cần phải mau chóng truy bắt yêu tà trốn ở nhân gian, rồi sau đó về phục mệnh với Thiên Quân.”

Ứng Long sắc mặt trầm xuống, ngẩng đầu nhìn lên màn trời vờ vờ trên cao, trong mắt lấp lánh sắc vàng phiếm qua tia sắc bén, giống như ánh mắt có thể lướt qua chín tầng mây lọt thẳng tới tận trời, đâm thẳng tên Đế Quân đang ngồi ở trên điện kim loan đang chơi đùa với Kim Ô kia: “Trên Lăng Tiêu bảo điện có ba Đại Đế, bốn Đại Thiên Vương, năm khí chân quân, sáu lục giáp, tám tiên tám tướng, chín diệu chín ti, mười điện Diêm La, hai mươi tám tinh tú, ba mươi sáu thiên tướng, mười vạn thiên binh, người nào không tự nhận bản thân là thần thông thiên sao? Sao lại giống như chỉ có Thất nguyên tinh quân các ngươi lĩnh mệnh làm việc vậy?”

Khấp thiên cung tiên yêu nhân ma ai có dám nghi ngờ quyết định của Thiên Quân?

Trong cõi trời đất này chắc chỉ có mỗi vị Long đế cực Nam này hai lần trở mình nghịch thiên làm loạn dám làm xằng thế.

Thiên Xu nói: “Đế Quân hạ chỉ, thần tử tự nhiên phải vâng theo. Huống chi chức trách của thất nguyên tinh chính là giải nạn, hàng yêu phục ma.”

“Đế Thuần tên kia, tay chỉ biết nắm quả hồng mềm...”

“Ông –” Trong chớp mắt không khí như đọng lại, giống có vô số mũi kiếm sắc bén vô hình di động ở không trung.

Không có gió, nhưng trên cành khô giống như đang phải gánh sức nặng quá sức, cuống lá từ trên nhánh cây nhẹ nhàng lìa cành chậm rãi bay xuống, lưng chừng ở giữa không trung chẳng biết đọng phải vật bị, gọn gàng từ giữa bị cắt thành hai nửa, hai nửa kia rơi xuống nửa tắc rồi bị phân thành bốn mảnh tiếp tục rơi nửa tắc, bị cắt thành tám mảnh, cho đến lúc rơi xuống đất đã thành bột mịn.

Thương y bất động, thanh âm này lại như thần binh ra khỏi vỏ.

“Bốn quân là quả hồng mềm hay không, Long quân có muốn thử một lần?”

Ứng Long thần thái thông dong, giống như mũi nhọn vừa đoạn nát vụn chiếc lá trong không trung không có chút tồn tại nào vươn tay ra, Thiên Xu không kịp thu hồi pháp thuật, cái cánh tay kia liền bị mũi nhọn vô hình chặt đứt cắt nát!

Nhưng không thấy máu tươi phun mạnh, cánh tay bị bấm cụt trong nháy mắt hóa thành bột cát đen dập nát không trung, rồi sau đó một lần nữa ngưng hình, phục hồi lại hiện trạng cuối cùng chạm được lọn tóc bên mai của Thiên Xu.

Ngón tay xem ra hoàn hảo không tổn hao gì về một luồng tóc mai, đầu ngón tay tinh tế vuốt phẳng.

“Vô luận là mềm hay cứng, là ngọt là đắng, quả hồng này bốn tọa không thể không ăn.”

“...”

Không khí trong nháy mắt bị buộc chặt được như mũi tên đang lên cung, giống như ngay sau đó cắt vỡ không chỉ là cánh tay Ứng Long mà cả người hắn hoàn toàn sẽ bị người bấm thành bột mịn.

Không chút để ý Long để ý cười hiện ở trên môi, có cảm giác ngọt như đường.

“Xoẹt –” Mũi tên sắc lẹm ngay lúc muốn rời cung cũng là lúc tiêu tán hầu như không còn, Thiên Xu nghiêng người xoay mặt, giống cái gì cũng không có xảy ra tiếp tục giẫm chân đi lên núi.

Ứng Long chà nhẹ ngón tay, lưu lại một chút cảm giác khi sờ vào trước đó không lâu.

Tham Lang tinh quân kiệm lời nghiêm khắc lại lạnh lùng có tiếng, tuân thủ nghiêm ngặt thiên đạo, chưa từng chệch một phân, thường nhận ý chí của Thiên Quân phái xuống trần hàng yêu, một thân sát khí hung tinh, ngay cả yêu ma cũng e ngại. Nếu đổi là thường ngày, kẻ nào có cam đảm dám thốt ra lời nói ngông cuồng thế này chỉ sợ kết cục chỉ có một chữ thảm, có thể so với hành trình dạo quanh mười tám tầng địa ngục.

Không ngờ ngày hôm nay, đã có một trường hợp ngoại lệ.

Nhìn thấy bóng dáng áo xanh trắng lưng đi xa, Ứng Long ánh mắt dần dà thâm thúy khó hiểu.

Hắn theo sau đuôi đuôi kịp sóng vai cùng bước, thần thiên nói: “Bộ dạng thân thể người phàm này của người tuy luyện tới kỳ Nguyên Anh, nhưng ngày đó ở tòa yêu tháp phải nhận hết xung lực của Bàn Cổ tạc với Càn Khôn việt, cho dù người có nguyên thần chống đỡ, nhưng hiện giờ cũng chỉ sợ là vỡ nát rồi.”

Thiên Xu nghe vậy không nói, thân thể của chính mình, hắn thế nào lại không biết.

Chính là vừa mới vượt qua thiên kiếp, tam giới chỉ có thể hơi chút an tâm, yêu tà trong tòa yêu tháp trồn xuống gây hại cho nhân gian tàn sát bừa bãi, sinh linh gặp tai họa thân đứng đầu thất nguyên, chuyện này hắn không thể không quan.

Ứng Long giống như nhìn thấu tâm tư của hắn, thở dài: “Đều không phải là muốn người buông tay mặc kệ, chính là đao đồn cây dễ dàng gãy, Thiên Xu nếu chẳng may xui rủi làm sao có thể hoàn thành tốt công việc?” Hắn quay đầu nhìn về núi cao liên miên phía trước mặt, “Núi này là nơi không ít người tu thành thần tiên đắc đạo đứng hàng tiên ban, đều là nhờ vào sự giúp linh khí chất chứa thiên địa bên trong lòng núi, Võ Đang có thể không sánh kịp Doanh Châu Bồng Lai, nhưng lại vừa vặn thích hợp với tiên thân Nguyên Anh.”

“ ... ”

Đối phương trầm mặc.

Ứng Long xoay đầu nhìn hắn, mắt thấy một thân cương trực công chính trước mặt lộ ra thần sắc có thể nói khó gặp.

Khê động khoe miệng, nói dễ hiểu thì lúc này khoe miệng có chút đông cứng, nhưng hiển nhiên thật sự đang có ý động đây.

“Nhờ Long quân lo lắng.”

Nhớ ngày đó chúng tiên trong cung kinh hãi khiếp sợ Tham Lang sát tinh chưa từng nhận qua săn sóc quan tâm như vậy, cho dù thường xuyên tiến đến muốn cùng thân cận Phá Quân Tinh quân, trong lòng dù có ý lấy lòng thì cuối cùng khi chứng kiến Thiên Xu khuôn mặt lạnh cứng thì cũng trở nên nơm nớp lo sợ, lời

vừa tới miệng bình thường đều là gắng gượng nuốt về bụng.

Không có bao nhiêu kinh nghiệm cảm ơn, quả thật là không thể nói được chân ý một cách êm tai.

Bất quá Ứng Long cũng không thêm để ý, ở trong mắt hấn Thiên Xu lúc này cùng với vị Tham Lang Tinh quân kia ở trên chiến trường nghiêm túc uy phong, sát phạt vô tình, thì lạnh cứng lộ ra vị tình người như vậy lại càng làm cho hấn cảm thấy chân thật, giống như vì sao sáng rực rỡ trên chín tầng trời xa xa hôm ấy, lúc này như gần trong gang tấc, khe vươn tay có thể giữ chặt trong lòng bàn tay.

Chính là hấn biết chắc, nam tử trước mắt không phải là tiên nga (*nga: mỹ nhân*) thon gầy yếu ớt trên thiên cung, xuất thân ở ti Nam Đẩu, liều chết một lòng ở ti Bắc Đẩu, là người đứng đầu thất nguyên tinh Bắc Đẩu lại còn là một trong tam sát, nếu như không phải từng nắm qua bàn tay kia, nói không chừng còn cho rằng kia chính là một thanh lợi kiếm sắc lẹm.

“Quan hệ giữa hai chúng ta, không cần nói cảm ơn.” Ứng Long chăm chú nhìn nam tử từ từ xưa tới nay, vô luận trải qua bất cứ chuyện gì không một vật gì người nào có thể dă động lòng của người kia, nhú mày cười, “Bổn tọa rất tình nguyện nghe người gọi một tiếng ”Ứng“.”

Lập tức bày ra bộ dáng buồn rầu, tay sờ lên cằm rơi vào trầm tư.

“Hay sự thật là do tên của bổn tọa khó nghe như thế? Người ngay cả kêu một tiếng cũng không nguyện ý? Một lần trước ở trên đỉnh tòa yêu tháp, người rõ ràng gọi ra thật là dễ nghe.”

“...” Thiên Xu thân hình thẳng tắp theo bản năng buộc chặt, như lâm đại địch, “Ước chừng là Long quân nghe lầm.”

Ứng Long tính nết kiêu căng, ngày thường lời nói đã ngông cuồng kiêu ngạo không kèm chế được, đối với dục niệm tự nhiên sinh ra mà thần tiên trên tiên giới không thể có cũng không nên có, nếu không sẽ vi phạm thiên quy cũng dám thần nhiên bày ra ngoài, khinh thường không chút che giấu. Theo như Ứng Long nói thì đó chính là ý, “Bổn tọa đều có thể nghịch mệnh trời lần thứ hai yên ổn trở về, còn quân tên Đế Thuấn kia mình làm gì thì làm nhưng không để cho người khác vứt bỏ thiên quy thì định ra giới luật làm chi?!”.

Cử động lần này khiến cho Thiên Xu thường luôn một mực tuân thủ mệnh lệnh chưa bao giờ bị người nào bày tỏ tình yêu như thế không biết phải theo ai.

Tham Lang Tinh quân vốn cũng chẳng phải là người cố chấp bảo thủ. Nếu không mấy tên đồng tông tinh quân kia nào cùng người, ma, yêu, tinh cùng một chỗ, đã sớm bị ném vào thiên trì tịnh hồn hết cả đám rồi.

Nhưng mà sự tình phát sinh trên người hấn, hiển nhiên không thể nào dễ dàng chấp nhận như vậy.

Hướng chi, hấn thật sự nghi không ra, chính mình ngay từ lúc đầu lòng dạ hiểm độc nhỏ vậy nghịch của

hắn không những thế hết lần này đến lần khác chưa từng bày ra sắc mặt tốt. Nếu cẩn thận suy xét chuyện quá khứ thì người đưa hắn bỏ tù nhốt vào trong tòa yêu tháp không phải là hắn còn ai, người cố chấp nhỏ nghịch long lân cũng lại là hắn, người cản trở nghiệp lớn nghịch thiên của hắn cũng chính là mình... Theo lý, dù không phải kẻ địch, cũng khó lòng trở thành bạn được.

Chính là Ứng Long cũng chưa từng nhắc lại chuyện xưa.

Trời sập đất nứt, tứ hải làm loạn, yêu tà đại chiến, thất tinh nặn tháp, bỏ nguyên đan luyện châu đủ để khiếp sợ tam giới lục đạo, hiện giờ ở trong mắt Ứng Long giống như chẳng qua sau giờ Ngọ nhân rồi mở trang sách ra nhìn qua bản ghi chép lại. Xem qua, lật qua trang rồi đóng lại, ứng dậy rời đi, lưu lại bất quá chỉ là một cái bóng lưng.

Người nam nhân này đủ lực để thay đổi số mệnh trời đất, hiện giờ rơi xuống trên người hắn.

“Nghe lầm?” Ứng Long cười đến nghiêng ngả, “Bổn tọa sống cũng cả vạn năm, tai thính mắt tinh. Không bằng ngươi gọi một lần nữa thử xem, xem bổn tọa có phải ‘quả thật là nghe lầm’ hay không?”

Thiên Xu không phản ứng, ngẩng đầu nhìn lên trời: “Sắc trời đã tối, đợi bổn quân gọi sơn thần, để hỏi nơi đi.”

Dời đề tài như thế thật sự rất thiếu kỹ xảo, đổi lấy Ứng Long nổi lên ý xấu cười.

Nhưng cũng không hề bức bách, thuận lời của hắn nói: “Núi này tuy có đạo nhân ẩn cư tu luyện, nhưng phần lớn ở trong động đá, hoặc kết nhà cỏ, cũng không có thể ở nhờ chỗ. Nếu cần tu thân bổ nguyên, tự nhiên không thể ngồi xuống đất mà ngủ, cần tìm một nơi yên tĩnh sạch sẽ.”

Thiên Xu nhớ tới vị Long đế phương Nam này không phải là người có thể an phận ở một góc, liền hỏi: “Hay là ở chỗ này Long quân lại có ”người quen“?”

“Khụ khụ...” Ứng Long sắc mặt một cái, nhớ tới phía trước tìm châu thường xuyên tìm cố, thật sự rất là bất đắc dĩ, ai nói Tham Lang tinh quân không biết ăn nói? Cái này không phải biểu hiện cho việc có trí nhớ tốt, nhận thức cao, giết người dùng đao đồn củi hay sao.

“Bổn tọa thật sự có một đứa cháu tu hành ở trong núi này.”

“Trong núi có rồng?”

Ứng Long thế nhưng cười lắc đầu: “Có từng nghe qua cha mẹ sinh con trời sinh tính?”

Vừa dứt lời, trước mắt thấy đường núi từ từ mở rộng, cây cối hai bên tách ra, lại thấy chỗ đỉnh núi dựng thẳng một tấm bia đá vô cùng lớn.

Tấm bia đá cao vút trong mây, cao chừng ba mươi trượng, trên bia không biết là mai táng người nào năm nào tháng nào, mà dưới tấm bia đá có một đầu thú, con thú này lưng dày vỏ cứng, tướng mạo giống như rùa nhưng lạ ở chỗ mặt của rồng, răng nhọn răng nanh, bốn vuốt thô cáp cường tráng, đủ để chống đỡ tấm bia đá trên lưng.

Thiên Xu tất nhiên là nhận ra con thú này: “Hóa ra là Bị Hí.”

** con bị hí (một loại động vật trong thần thoại, giống rùa. Xưa các bệ đá thường khắc hình con này)*

Long tính vốn dân, thường cùng tộc khác giao hợp để sinh hạ long tử, vốn con rồng con này tuy có huyết thống Long Tộc, nhưng chưa có hình rồng, đây chính là ý cha mẹ sinh con trời sinh tính. Bị Hí này vốn tên là Bá Hạ, chính là con lai giữa Long Tộc cùng Nguyên tộc (*ba ba*) giao hợp sinh ra, hình dáng như rùa, sức lực lớn vô cùng, có thể gánh nặng ngàn cân.

Ứng Long đi thẳng thẳng tới trước mặt con vật to lớn cực kỳ kia, khi đi lúc này nhìn thấy từ trên lưng kéo ra từng đợt từng đợt cát đen, bay trong gió nhưng chưa tan, đột nhiên mắt nhìn lại giống như mọc ra thêm một đôi cánh màu đen rộng vô cùng, hai cánh giang rộng cát nhỏ chung quanh bay tứ tung, sau đó một lần nữa ngưng tụ, hoàn toàn bày ra hình dạng tà mị.

Thiên Xu không nói gì, đưa mắt nhìn.

Chỉ thấy cả người hần từ từ đi lên tới trước tay nâng cái đầu con thú khủng lồ giờ lên, khoe miệng nổi lên mặt cười tà, gõ mặt đá cứng rắn.

“Hâm Bí còn không chịu tính, hay là muốn bốn tọa đập nát thịt trên đầu của ngươi?”

4. Chương 2: Cha Mẹ Sinh Con Trời Sinh Tính Có Bị Hí, Trên Lưng Công Tấm Bia Khắc Công Trạng

** truyền thuyết thời xa xưa, một con rồng sinh được chín con, hình dạng và tính cách của chúng không giống nhau, ví với việc anh em cùng một mẹ sinh ra nhưng mỗi người mỗi tính*

Một đập rơi xuống, không phát ra âm thanh gì mắt thường nhìn như chẳng sao, nhưng mà trên mặt đá cứng rắn bên ngoài kia lại có thể xuất hiện một vết mẻ.

Trong phút chốc giống như con rồng lộn người, đất rung núi chuyển, khắp chung quanh núi vang vọng tiếng nổ “ầm ầm”, tấm bia đá cao ngất lung lay sắp đổ, trên ót chỗ bị mẻ của con thú “răng rắc răng rắc” từ từ lan rộng ra, chỉ thấy bên dưới tấm đá nứt lộp độp rơi xuống, dần dần lộ ra hình dáng của thú.

Không bao lâu, mắt nhìn thấy cái đầu thú vô cùng lớn kia cử động một cái khiến cho tấm bia trở thành đồng đá vụn, trên lưng vẫn như cũ vác theo tấm kia nặng trĩu đứng dậy. Không còn mặt thạch che bên trên, mai rùa kia chiếu sáng lóng lánh, đây như là màu hoàng kim nguyên chất!

Nếu không có cột đá trùm bên trên, một khối hoàng kim lớn như vậy chỉ sợ rằng không đến nửa tháng cả núi Võ Đang này tuyệt đối sẽ bị người chen chúc san bằng.

“Ai dám làm càn, quấy rối giấc ngủ của ta?!”

Giữa không trung Ứng Long khoe miệng cười tà càng sâu.

“Hâm Bí cháu của ta nói chuyện như vậy, là chưa tỉnh ngủ sao?” Khi nói chuyện, vốn đôi cánh kia chỉ là ảo ảnh đen phía sau nhưng khi phát ra tiếng rỗng ngâm rít gào, mở rộng hai cánh vút lên trời, trong chớp mắt lại hiện ra thực thể con rồng bộ dạng hung ác đang giương nanh múa vuốt, che lấp mặt trời, càn rỡ hung bạo!

Lúc này đây con rùa cực kỳ lớn vô cùng lưu loát mà đem cái đầu tròn bự chẳng của từ từ co rút lại về phía sau, bốn móng cơ hồ cũng đồng thời “sưu –” một tiếng rụt vào trong mai, hoàn mỹ bày ra bộ mai vô cùng kiêu ngạo của tộc Nguyên, bản năng hóa hung thành cát.

“ ... ”

Ứng Long không nói gì lơ lửng như thế ở giữa không trung, nhìn thấy cái mai rùa tròn vo rực rỡ sắc vàng này, thật sự trong lòng ngập tràn cảm giác không muốn phải đi thừa nhận người này là một thành viên của Long Tộc.

Mai rùa trong bóng tối, một đôi mắt nhỏ màu vàng giống như ngọn đuốc trong đêm hình như chớp chớp vài cái, nhận diện được người đến là ai, lúc này mới lộ ra hình thể giống như rồng mà chẳng phải rồng, giống như rùa nhưng chỉ có mỗi mai rùa bự.

“Thì ra....thì ra là Ứng thúc a! Nhưng...nhưng lại dọa cháu... hừ chết cháu mất thôi!”

“ ... ”

Luôn luôn bày mưu nghĩ kế Long đế cực Nam lúc này đột nhiên phát hiện chủ ý tìm đến con rùa trước mắt này cực kỳ có khả năng là một quyết định sai lầm.

“Nhiều năm không gặp, Ứng thúc phong thái vẫn như cũ, cháu ở trong núi lâu mặc dù không hỏi đến thế sự, nhưng cũng thường nghe tiểu yêu đi qua đi nói đến hành động vĩ đại nghịch thiên của Ứng thúc, cháu một lòng hướng tới người, hận không thể dẫn thân vào trong đó, giúp Ứng thúc một tay, tiếc là... tiếc là...” Không nghĩ tới nó nhìn thì có vẻ đần độn, nhưng a dua nịnh hót nói cũng lưu loát giống như một cây đậu bình thường bị lộn ngược như vậy.

Ứng Long hé nửa con mắt, chợt cười: “Không nghĩ tới Hâm Bí tiểu chất lại có chí nguyện to lớn như thế, thế mà bốn tọa luôn luôn xem nhẹ.”

Bị Hí lưng vàng thấy long tâm thỏa mãn như thế, tự nhiên càng bỏ thêm ba phần thịt vào nôi: “Ứng thúc chí hướng rộng lớn, tiên nhân trên thiên giới toàn một đồng người bảo thủ không biết thời thế cứ ngang ngược cản trở. Nói tới mấy vị thần tiên trên thiên đình này, còn không phải đều là những tên ăn no rửng mỡ không có việc gì thì luyện ra cái gì mà tiên đan được quý những thứ chính mình kiêng không ăn lại còn không cho người khác ăn. Lần này số trời đã thay đổi, nếu không phải Ứng thúc tấm lòng nhân hậu bỏ Long nguyên luyện châu thì hiện giờ những kẻ trên khắp cửu tiêu Thiên Đình này không biết còn có nhà ở hay không đâu!”

Nhìn lão đại rung đùi đắc ý nói đến mức có chút kích động, nếu không phải bốn cái móng kia đã được chống, phỏng chừng cũng đã vung tay múa chân.

Ứng Long trong lòng âm thầm buồn cười, nhin không được ghé mắt nhìn vị kia “bảo thủ không biết thay đổi”, “thần tiên Thiên Đình”, mỗi lần then chốt thần sắc vẫn bất động như cũ, nhắm mắt làm ngơ.

Lúc này liền cắt đứt Bị Hí còn đang chờ đợi hung hồn hát bài ca công tích: “Lần này bốn tọa cùng đến với bạn, vốn định mượn núi Vô Đang linh khí tu thân bổ nguyên. Mấy ngày này ở tạm phủ đệ trong núi của người, có tiện hay không?”

Ở trên địa bàn người khác, mượn nơi ở của người ta, cư nhiên còn có thể đường hoàng như thế giống như ban ân, phỏng chừng cũng cũng chỉ có vị yêu đế hoành hành tam giới nghịch thiên này, Long quân cực Nam.

Bị Hí liên tục gật đầu đáp: “Nếu vậy quả thật là hết sức hân diện cho tiểu chất, Ứng thúc cần ở bao lâu đều được a! Tiểu chất lập tức dẫn đường!” Nói xong thẳng nhóc đang chôn trong mai rùa thật lớn kia chợt lóe một đoàn sáng, hào quang giống như mặt trời mặt ở phương Đông cực kỳ chói mắt.

Chờ đợi hào quang đi qua, đã thấy Bị Hí thật lớn đã biến mất không thấy gì nữa.

Trên mặt đất xuất hiện một nam tử nhỏ con một thân ục ịch, một thân áo dài tơ vàng đỏ sậm, bộ dáng phúc hậu mười phần, cái đầu tròn tròn, trên môi hai sợi râu hổ nhích a nhích, thân hình béo tròn còn khiêng cái mai rùa, nhìn qua chính là một con rùa mang hình người.

Tấm bia đá cao chừng ba mươi trượng bị biến thành tấm bia bé như lòng bài tay, hẳn thật cẩn thận mà đem tấm bia đá thu nhỏ vào trong lòng, sau đó xoay người hướng Ứng Long khom mình hành lễ: “Tiểu chất hướng Ứng thúc vãn an.”

Cháu chất chào hỏi bậc cha chú là chuyện rất thỏa đáng, Ứng Long biến hóa hình người tuy nói uy vũ ổn trọng nhưng cũng bất quá nhìn qua chilla một người mới hai mươi ba mươi. Còn Bị Hí hóa ra bộ dáng như một vị tài chủ bốn năm mươi tuổi, mắt nhìn vào thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Đâu có.”

Ứng Long chạm đất, ý cười giữ ở khóe miệng chưa giảm. Trên bầu trời bóng rỗng đen lập tức giống như thu hết vào chỗ lưng, trong chớp mắt nhập vào cơ thể biến mất không còn gì.

Bị Hí lúc này cũng đã chú ý tới Thiên Xu vẫn đứng một bên không nói lời nào. Trên người hắn mặc dù chỉ là thân thể tu luyện kỳ Nguyên Anh, nhưng khí độ bất phàm, trong mắt kiên quyết mặc dù có thu liễm lại, một thân sát khí quý thần khó bì. Trong nhất thời không thể nhìn ra lai lịch vị này, bất quá có thể cùng Ứng Long làm bạn, đảm bảo không phải nhân vật tầm thường.

Vì thế ngay lập tức bước lên phía trước chào hỏi: “Tại hạ Hâm Bí, còn chưa thỉnh giáo pháp danh đạo trưởng?”

Ngẩng đầu lên, vừa vặn chống lại với cặp mắt nghiêm khắc lạnh lùng như băng kia, “Tê –” bỗng chốt sau gáy đột nhiên lạnh hết cả lên. Trong lòng hắn không hiểu, cũng không nhớ rõ làm sao lại nói sai rồi, không khỏi quay đầu nhìn lại Ứng Long, lại thấy bộ mặt giữ kín như bưng của đối phương lúc này biến ảo đồng tử đen như mực tràn đầy ý true tức.

Bên tai vang lên tiếng nam tử áo xanh kia trả lời.

“Bổn quân, Tham Lang.”

Thanh âm này không lớn, với Hâm Bí mà nói trái có thể so với việc công trên lưng tấm bia chạy tán tán khắp nơi để tránh từng đợt từng đợt thiên lôi độ kiếp bổ vào !!

Lúc này yết hầu giống như bị nhồi tảng đá vào, những lời hay ý đẹp như bị nhét vào bình kín như bưng, mắt nhỏ tròn tròn trừng to, khó có thể tin nhìn về phía vị thần tiên áo xanh biếc đứng trước mặt.

“Hâm... Hâm Bí bái... bái kiến tinh... tinh quân!”

Lúc này vị Long đế cực Nam sợ thiên hạ không loạn, chuyên gia gây sóng gió, bỗng nhiên xòe bàn tay ra khoát lên trên vai dọa cho Hâm Bí sững sốt không thôi. Hắn lúc này thái độ vô cùng thân thiết, rất có phong phạm của trưởng bối nói: “Cháu Hâm Bí của ta, ta thấy tư chất của cháu cao quá mức, kỳ thật thành yêu không khó, chỉ cần mấy ngày tới bốn tọa tự mình chỉ điểm, người chỉ cần dốc lòng tu luyện, mấy năm sau chắc chắn sẽ có chút thành tựu, nghiệp lớn nghịch thiên sắp tới.”

“Không, không! Ứng thúc hiểu lầm!” Hâm Bí lúc này giống như bị đập phải đuôi nhảy dựng lên, đừng có mà nói giỡn, lên trời xuống đất, thử hỏi tiên yêu ma quái ai mà chẳng biết vị trước mặt này chính trực nghiêm minh, lãnh khốc Tham Lang Tinh quân lợi hại như thế nào?!

Ngay cả yêu đế nghịch thiên cũng đều bị hắn nhốt vào trong tòa yêu tháp ngàn... ngàn năm. Nếu ở trước mặt hắn công khai nói xằng có ý muốn nghịch thiên? Đây... đây không phải là muốn chết sao?

Nó mặc dù sống thọ gần vạn năm nhưng tuyệt đối cuối đời không muốn có một kết cục như vậy!

“Hiểu lầm? Vậy là những lời cháu vừa mới nói kia chính là lừa bịp bỗ tọ?” Ứng Long mặt nhìn qua tươi cười không thay đổi, cát đen sau lưng vốn đang mềm rũ xuống lúc này có xu thế dâng lên.

Lúc này thật đúng là võ mông ngựa ở trên đồi rồng mà! Từng giọt từng giọt mồ hôi tròn tròn trên ót Hâm Bí ứa ra như sương, chỉ cảm thấy trước mắt quả nhiên chính là tình cảnh trước có lang, sau có hổ – không, là rồng...

Hận không thể một lần nữa biến hóa về nguyên hình đem đầu bốn móng đều rứt về lại trong vỏ tị nạn, phải biết là cái mai rùa kia cứng cáp đến mức có thể chống đỡ thiên lôi oanh kích!

May mà so sánh với Ứng Long Vương thì Tham Lang Tinh quân miễn cưỡng còn cũng coi là cái người phúc hậu.

“Nghìn người miệng vâng thừa dạ, không bằng một lời nói thẳng.” Thiên Xu mắt quét qua hình người của rùa đen lưng vàng nọ liếc mắt một cái, “Lời nói vừa mới tuy có chỗ không thoả đáng, thiên quy tuy là thâm nghiêm, nhưng người nói không có tội, bốn quân sẽ không lấy vì lời ấy mà trách phạt.” Hâm Bí mới nhẹ nhàng thở ra, lại nghe vị kia bên người nói: “Nói như thế có chút không đúng!”

“Như thế nào không đúng?”

“Nếu nguyện ý nghe lời nói thẳng, sao những lời lúc trước bốn tọ nói sao một câu người cũng không nghe vào tai!” Hâm Bí nghe được lời ấy của Ứng Long, không hiểu sao nó lại cảm thấy lời này nghe có chút chua xót thế nào ấy.

Thiên Xu nhìn hẩn một cái: “Đó là bởi vì mấy lời nói của Long quân, hết sức trái nghịch với thiên đạo, méo lệch với cương thường, nghe có ích lợi gì?” Không thể phủ nhận, mỗi một lời Ứng Long luôn luôn có ý xúc giục, tội lớn nghịch thiên ở trong miệng hẩn cũng có thể nói ra rất có lý, nhưng những lời này có lẽ đối với yêu tà trời sanh không an lòng có thể có tác dụng, nhưng với người đứng đầu Bắc Đẩu lại chưa bao giờ vì lời ấy mà thay đổi.

Ứng Long không nghĩ lại ngang ngược như thế, nhíu mày chỉ Hâm Bí: “Vậy hẩn đây?”

“Ngược với người, lời hẩn nói...” Thiên Xu ánh mắt lợi hại đảo qua Hâm Bí, khiến hình người của rùa già nọ không tự giác rứt rứt cần gỗ đã gần đến mức gần như đã không còn chỗ nào để rứt lại nữa, “Là lời nói nhảm.”

“...”

“Trong lòng không có ý muốn, cũng chưa đến nỗi.”

“Nói như vậy, ” Đồng tử Ứng Long dừng ở Thiên Xu giống như có thể nhìn thấu mọi chuyện mọi vật trong trời đất, “Người cảm thấy bồn tọa, là trong lòng mặc dù có ý làm ác, cũng tính toán hành động?”

Thiên Xu trầm mặc, đến lúc Ứng Long cho rằng hắn sẽ không trả lời, chợt nghe giọng nói trong suốt như phá vỡ sự tĩnh lặng trong ngọn núi đang ngủ đông này.

“Bồn quân chưa bao giờ hoài nghi.”

Mắt rồng trong phút chốc từ màu mực chuyển sang màu vàng kim, hình dạng yêu dị trong bóng tối lấp lánh lóe ra, giống như ác thú trong bóng đêm rốt cục cũng tính toán trực tiếp nhào về phía con mồi gấp ghe đã lâu hai xương lóc thịt một ngụm tọt vào bụng.

Trong lúc đó chung quanh hai người như có bầu không khí kỳ diệu bao trùm.

“Ứng... Ứng thúc, nơi này gió lớn, không bằng hai vị đến căn nhà thô sơ trong núi của tiểu chất nghỉ ngơi, rồi tiếp tục nói chuyện đi?”

Hắn là có ý tốt, mặc dù không muốn đắc đạo lên trời, chỗ tám bia đá cho Thiên đế nhưng nếu mấy lời xằng bậy mới vừa rồi bị thần tiên trên bầu trời nghe được rồi đem tính toán, nhất định hắn khó có thể bình an mà sống, vì vậy muốn dốc sức đem hai vị này hầu hạ thật tốt, coi như là lấy công chuộc lỗi bỏ qua cho hắn chắc được đi? Ai ngờ lời này vừa ra khỏi miệng hắn, đối lại phải chốc lấy ánh mắt vô cùng hung ác tàn bạo từ trên người Ứng Long quăng tới cho hắn.

Lại... lại nói cái gì sai rồi sao?!

Thẳng đến khi hai con mắt vàng lấp lánh trùng đến mức khiến cả người hắn rét run, trong mắt nhìn như có ý cười nhưng ý cười không tới đáy mắt, ánh mắt lợi hại giống như xuyên thấu qua lớp vỏ cứng trực tiếp tủng xẻo xương thịt bên trong.

“Hâm Bí.”

“Vâng, cháu...cháu đây.”

“Bồn tọa biết cái vỏ này của người thì ra lóng lánh sắc vàng như thế, có thể hóa rui thành điềm lạnh.”

“Ứng thúc khen nhầm...” Núi này khi vào đêm thật sự là rất lạnh a...

“Trùng hợp là hành cung phương Nam của bồn tọa thiếu một cái khạp đầy vạc nước lớn, dùng ngọc bích xanh sáng làm cùng không hài lòng lắm. Nhưng thật ra cái vỏ cứng ánh kim này của người, bồn tọa nhìn vào cảm thấy rất hợp thích.”

“ ... ”

Hắn nói lời này còn thật sự rất nghiêm túc, hoàn toàn không có một chút ý tứ vui đùa.

Khuôn mặt bánh bao của Hâm Bí như xuất hiện nếp gấp, nhìn vào xác thực trông rất buồn cười, người nào không biết Long đế cực Nam am hiểu súc thủy, hành cung của hắn sẽ cháy tuyệt đối còn hoang đường hơn so với việc trên đỉnh núi thấy cá bay, dưới đáy nước thấy gà đi!

Hắn phải trải qua muôn ngàn thử thách gọt giũa của thiên lôi, càng đừng nói hơn hàng vạn hàng nghìn mỹ nữ Nguyên tộc say mê điên dại vô cùng vàng lấp lánh này sắp nguy rồi!!

“Ứng... Ứng thúc...tạm thời.... tạm tha cho tiểu chất lần này đi?” Vì thế bật người “phù phù” một tiếng vừa ngã xuống đất, lại dập đầu bái lạy miệng liên tục lời cầu xin tha thứ.

Thấy hắn sợ tới mức run rẩy như thế, Ứng Long hừ lạnh một tiếng: “Thôi được, mai này còn trợn to mắt nhìn bốn tọa như thế nữa, lại có lần sau... thì trực tiếp dỡ xuống mai rùa giùm cho người.”

“Vâng,vâng.. Tiểu chất hiểu được, tiểu chất hiểu được...” Hâm Bí run lấy bầy gật gật đầu đáp ứng. Nói thật, hắn thật sự còn chưa có hiểu!... Bất quá trước mắt cần phải biểu hiện thành thực, nếu không phỏng chừng cái mai vàng trên lưng phải chuyển chỗ ngồi mất.

“Còn không mau đó dẫn đường?”

“Vâng, vâng...” Hâm Bí lẩn một vòng rồi bò lên, đừng coi thườngghấn chậm chạp như rùa già, hắn di chuyển cực kỳ nhanh nhẹn. Đổi cái sắc mặt mới vừa rồi khủng hoảng, lúc này lại lộ ra tươi cười lấy lòng, chạy lên trước dẫn đường đi.

Nhìn về cái mai rùa tròn vo vô cùng sáng chói phía trước, Thiên Xu chuyển mắt nhìn qua Ứng Long.

“Quả nhiên là cha mẹ sinh con trời sinh tính.”

Ứng Long thế nhưng cười lắc đầu: “Người không biết, đừng nhìn cái bộ dáng hiện giờ của hắn như vậy mà lầm, năm đó có thể công tam sơn ngũ nhạc, gây sóng gió khắp năm sông bốn biển.”

**Gồm có: Bắc nhạc, Nam nhạc, Đông nhạc, Tây nhạc và Trung nhạc.Ngũ Nhạc được sắp xếp theo bốn hướng chính và trung tâm của vùng đất Trung Hoa cổ đại. Các rặng núi trong nhóm này bao gồm: Wiki*

· *Hướng bắc: Hằng sơn () thuộc tỉnh Sơn Tây cao 2.017 m*

· *hướng nam: Hành sơn () thuộc tỉnh Hồ Nam, cao 1.290 m*

· hướng đông: Thái sơn () thuộc tỉnh Sơn Đông, cao 1.545 m

· hướng tây: Hoa sơn () thuộc tỉnh Thiểm Tây, cao 2.154,9 m

· trung tâm: Tung sơn () thuộc tỉnh Hà Nam, cao 1.494 m

Thiên Xu hỏi: “Việc xảy ra khi nào? Bốn quân quả thật chưa từng nghe thấy.”

“Vốn là lúc thượng cổ Hồng Hoang, hồng thủy làm loạn.”

Thiên Xu gật đầu, nhớ rõ thời thượng cổ hồng thủy làm hại thế gian, hắn đang tiếp nhận thiên mệnh hàng yêu ở vùng đất bỏ hoang phương Bắc.

“Hâm Bí là người từng trợ giúp bên cạnh Vũ Vương sau này lại giúp thế gian trị thủy, đẩy núi mở rãnh, khơi thông sông biển lập nhiều công huân, thọ mệnh dài muôn đời. Tấm bia đá mới vừa rồi hắn công trên lưng chính là năm đó sau khi ở bên phò tá giúp đỡ Vũ Vương được thế gian được khắc trở ghi công. Hâm Bí không muốn đời sau bị người quản giáo, nên dùng mình đục vào cửa núi, dựng thẳng người công tấm bia trên lưng. Trên bia có ghi lại chiến tích của Vũ Vương, chính là đại biểu cho công lao Hâm Bí trị thủy.”

Thiên Xu nhớ tới Ứng Long cũng từng trợ giúp Vũ Vương trị thủy, khó trách cùng Hâm Bí có chút quen biết. Chính là long tính kiêu căng, vốn là không chịu bị người quản thúc, giống như Ứng Long xem thiên đạo cương thường như không là gì, càng khó có thể tưởng tượng hắn lại có thể nguyện ý trợ giúp đế vương dưới thế gian, chứ đừng nói chỉ là việc vất vả như mở đường trị thủy.

Hiện giờ trong lời nói lại khó có khi có ý tôn sùng, liền không khỏi tò mò hỏi hắn: “Long quân thấy Vũ Vương là nhân vật như thế nào?”

Ứng Long chưa lập tức trả lời, chỉ nhìn hắn một cái thật sâu rồi sau đó tầm mắt quăng tới hướng cái bóng lưng lão đảo càng lúc càng xa kia.

Trong mắt thâm ý khó dò, giống như xuyên thấu qua thời không ngày trước, một lần nữa nhìn chăm chú cái thân ảnh phàm nhân kia đứng ở trong không trung lữ dăng ngập trời không sợ vất vả, không sợ hiểm trở.

“Bốn tọa thấy người trong lòng mang theo thiên hạ, hình như đều không hiểu phong tình.”

5. Chương 3

từng thấy mực Long Tường phía chân trời, không phụ muôn dân tự mình thiếu quân.

Chân trời nơi ấy một thân đen tuyền như mực tung hoành bốn phương, không phụ muôn dân trăm họ chỉ độc nhất thiếu Quân.

Hâm Bí đi đằng trước dẫn đường, càng đi về trước, đường núi càng trở nên hiểm yếu.

Chợt thấy vỏ cứng hình mai rùa dừng bước, quay đầu lại kính cẩn bẩm Ứng Long: “Nhị vị, chúng ta đã đến nơi.”

Hai người ngược mắt, lúc này bầu trời không mây trắng khuyết trên đầu, ánh trăng chiếu rọi vách núi, dưới dốc đá dựng thẳng lên trên như vách tường sâu, dốc này dựng đứng giống như bị thần tiên trên không trung một búa gọt xuống.

Chỗ vách tường, một cung điện bằng đá dựa vào mỏm núi xây dựng, treo ở giữa không trung. Nhìn xuống là hang sâu u tối, bên trên không có đỉnh, hai bên không có bất luận con đường nào chỉ có một lối mòn uốn lượn chật hẹp men theo mép tường, địa thế này rất khó vượt qua, có thể nói cực kỳ đặc sắc.

Cung điện là do những tảng đá trong núi điêu khắc, mái vành mũ, đầu củng* vểnh lên, nóc đúc hình Ngao canh giữ. Ánh trăng rơi xuống hoa văn bề mặt cung phủ, hoặc sâu hoặc cạn, hoặc sáng hoặc tối, khúc xạ ra rõ ràng đây chẳng phải là huyền cảnh nơi trần tục tầm thường.

** đầu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu*

“Cháu Hâm Bí của ta, ngôi ‘nhà sơ sài’ trong núi của cháu này xem ra không tệ.”

Hâm Bí nghe thấy Ứng Long khen ngợi, vội vàng gật đầu đồng ý: “Ứng thúc chê cười, một chỗ xấu xí xoàng xĩnh thế này làm sao có thể so sánh với hành cung phương Nam của Ứng thúc!”

Khe núi chật hẹp, thân mình béo ních kia xem như là tương đối miễn cưỡng đi được, ngược lại hai người phía sau hẳn giống như đi dạo trong sân vắng, hoàn toàn không đem vách núi hiểm yếu chỉ cần đạp sai một bước dễ rơi xuống đáy sâu vạn trượng để vào mắt.

Mãi đến khi tới gần, đập vào mắt là những đèn thờ san sát nối đuôi nhau, dựa vào thế chằng chịt đan vào nhau, vách núi vững vàng sừng sững đứng nơi đó như đang ngủ đông, cho dù không bì kịp với vẻ nguy nga lộng lẫy dưới đáy biển Long cung nhưng có thể ở trong núi này xây dựng một cung vũ treo lơ lửng giữa trời như thế cũng không phải thường.

Chính là khách tới lần này, một vị nhìn quen thiên cung trang nghiêm to lớn ở Cửu Tiêu, vị còn lại là ngôi trong điện thờ xa hoa hùng tráng phía Nam, vì vậy cũng bất quá hai mắt nhìn nhiều hơn một tí, chưa đến mức tấm tắc làm kỳ lạ.

Trong cung đèn đuốc sáng trưng, Hâm Bí đẩy cửa ngay lập tức đưa tới một trận hoan hô: “Chủ nhân đã

trở lại!”

“Chủ nhân khổ cực rồi!”

“Bếp lò đốt thêm đi! Cũng đừng để cho chủ nhân đông lạnh cóng!”

“Được rồi, được rồi, đừng ồn ào! Hôm nay có khách quý tới nhà, nhanh nhanh đi chuẩn bị rượu và thức ăn hầu hạ!”

Hâm Bí đổi hình dạng văng vẳng dạ dạ lúc trước, trước mắt cũng có dáng vẻ địa chủ một phương.

Ngay tức khắc có tôi tớ đi xuống chuẩn bị, mà những người khác còn lại là tò mò xông tới, bộ dáng những người này giống như Hâm Bí, nam nữ đều là dáng người thấp lùn chân ngắn mập tròn, trên lưng khiêng mai rùa, cư nhiên đều là Bị Hí.

Thân hình Ứng Long với Thiên Xu đều thuộc dạng cao lớn, khi bị vây quanh thật giống như hạc trong bầy gà.

Hai người khí độ bất phàm, nhóm Bị Hí chỉ dám đứng xa mà nhìn, thủy chung không người dám tiến đến gần.

Ứng Long nhìn về phía Hâm Bí: “Sau khi từ biệt ở chỗ Vũ Vương, nhưng xem ra người bám rễ rất sâu, nay đã con đàn cháu đống rồi.”

Hâm Bí vội vàng xua tay lắc đầu: “Ứng thúc hiểu lầm, những người này cũng không phải là con hay cháu của ta! Bộ tộc Bị Hí thường vì người đời công bịa, nhưng năm tháng trôi qua, bịa đá cho dù có cứng rắn cũng khó tránh khỏi bị bão cát ăn mòn, đổ nát sau đó những con Bị Hí còn sót lại bị ruồng rẫy, tiểu chất thấy núi Võ Đang này rộng rãi nhưng thưa thớt lại có linh khí nuôi vật, nên xây cung điện huyền tiêu (*treo mây*) này, thu nhận và giúp đỡ những hậu bối không người chăm sóc này.”

Một hàng tiền vào nội đường, bên trong đèn đuốc sáng trưng, ngồi xuống được một lúc sau đó tôi tớ lập tức dâng nước trà. Chén trà làm từ sứ ngọc bích, thân cạn lại mỏng, khắp mình lung linh nhưng thấy trong chén xanh biếc óng ánh, giống như một vũng nước ngọc bích, từ từ bốc lên đợt khói mỏng, hơi mây mờ mịn, mang theo hương trà trong suốt lượn lờ không tan.

Lại dâng lên hai đĩa điểm tâm tinh xảo, một đĩa màu đỏ tía khi vào miệng mềm dẻo như bánh khoai lang, một đĩa xanh biếc ở bên trong vàng óng này như cuốn rau dại trên quýt.

Ứng Long cũng không có đi thử, chỉ ngồi yên tĩnh trên ghế.

Hâm Bí không biết nội tình, chỉ nghĩ là đôi phương không thích món ăn dân dã, vội vàng nói: “Vùng núi

chỉ có đó trà thô món nhạt mong rằng Ứng thúc với tinh quân xin đừng trách!”

Kỳ thật Ứng Long hiện giờ chỉ là hồn phách tự nhiên không cần ăn cơm, chính là xưa nay lấy ảo pháp che dấu, không phải người có đạo pháp cao thâm cũng khó có thể nhìn ra hắn hiện giờ chỉ là một hồn phách không có thân thể.

Thiên Xu ngồi một bên biết rõ ràng mọi việc lúc này tầm mắt căng thẳng, không biết suy nghĩ cái gì, gần như nhập thần.

Bên cạnh Ứng Long ánh mắt luôn luôn dừng ở trên người hắn.

“Trà nguội lạnh.”

Lúc này đưa tay cầm qua chén trà trong tay Thiên Xu. Trà này dùng nước trên núi cao để pha, chén trà ôn nhuận trước mắt đã mất đi hơi ấm, hơn nữa lúc bụng rỗng mà uống vào dễ làm tỳ vị* bị tổn thương. Hiện giờ thân thể này tổn thương khá lớn, còn không bằng một người phàm tục, chỉ dựa vào nguyên thần gắng gượng chống đỡ, nếu như lại bị tổn thương thêm càng khiến cho tinh nguyên thêm trầm trọng.

** Tỳ là một cơ quan đặc nằm bên trái của vị có chức năng hấp thu và vận chuyển chất dinh dưỡng, Y Học Cổ Truyền gọi là có công năng vận hóa. Tỳ và vị hợp tác với nhau để hoàn thành chức năng tiêu hóa, hấp thu thức ăn và chuyển vận chất dinh dưỡng. Tỳ vị được quy nạp theo hành “Thổ” trong hệ thống ngũ hành (mộc, hỏa, thổ, kim, thủy) của triết học cổ đại phương đông. “Thổ” là mẹ đẻ ra vạn vật cũng giống như tỳ vị có chức năng hấp thu, chuyển vận chất dinh dưỡng để nuôi các bộ phận khác trong cơ thể. Vì vậy, vai trò của tỳ vị trong hệ thống tạng tượng của YHCT là đặc biệt quan trọng. [Link xem thêm](#)*

Ứng Long đưa qua chén trà sứ men xanh ấm áp.

Thiên Xu không nói gì, chỉ là nâng tay tiếp nhận chung trà nóng.

Hai người mỗi một hành động đều vô cùng ăn ý, phảng phất giống như đã làm bạn từ vạn năm trước, chỉ có Hâm Bí ở một bên cảm giác rất lạ lùng vô cùng kinh ngạc.

Hâm Bí biết con người của Ứng Long, trời sinh tính tình đã kiêu căng, trong mắt không thèm để ý tới thiên quy, lúc trước khi ra tay giúp Vũ Vương, nói trắng ra thực chất chính là vì nhàn rồi nhàn chán, lúc giúp đỡ trong lòng cũng không có tâm tư với thiên hạ. Bất quá được Long thần thượng cổ giúp một tay, tự nhiên so với tộc Nguyên bọn hắn càng lập được kỳ công, lưu danh trong sử sách, còn hơn bọn hắn chỉ là những tiểu thần tiểu quái ở bên người Vũ Vương lăn qua lăn lại, tên tuổi của Ứng Long càng vang xa.

Sau lại nghe nói Ứng Long phạm tội nghịch thiên, hắn cũng không có cảm giác kinh ngạc giống như thần tiên khác, ngược lại lại cảm thấy giống như hắn một nhân vật như vậy, vốn là không nên yên tĩnh ở một góc, quy gối cúi lạy Thiên Đình.

Không tưởng tượng được đến khi gặp lại, Ứng Long vẫn như cũ khí phách mười phần, nhưng ngẫu nhiên khi nhìn về phía vị Tham Lang tinh quân ở bên người kia, cặp mắt vàng lấp lánh đặc thù riêng của Long Tộc lại để lộ ra toàn bộ tình ý không chút che giấu.

Mà vị Tham Lang tinh quân trong truyền thuyết chính trực ngay thẳng lại có thể mặc kệ hấn tùy ý mở miệng càn rỡ, tùy tiện thân mật!

Quả nhiên là... Gần vạn năm nay rời xa nhân tình thế thái lúc này có nhiều chuyện hấn khó bề có thể tưởng tượng được!

Bất quá trước mắt cũng không phải là thời điểm để tìm hiểu những điều chưa thể hiểu rõ, Hâm Bí tuy rằng không rõ ràng lắm nhưng cũng biết nếu tự mình đoán bừa quan hệ của hai vị này, kết cục rất có thể chính là ngay lập tức tới cung điện ở phương Nam mà làm lu nước.

Vội vàng tiến lên tiếp tục xum xoe: “Tinh quân cần dùng thêm trà bánh không ạ?”

Không đợi Thiên Xu trả lời, Ứng Long phân phó nói: “Người phân phó người bên dưới, việc đầu tiên chính là mang đồ ăn lên chỉ cần vài món thanh đạm, một chút cháo nhật hay món canh đạm, thêm chút dưa và trái cây tươi đưa lên là được.” Phong phạm của Long đế cũng không để ý là đang ở nơi nào, cũng không có chút khách khí.

“Tiểu chất hiểu được.”

Hâm Bí phân phó người bên dưới, sau đó lại từ ngai xuống, chợt hỏi Thiên Xu: “Từ Sơn Đông tới núi Võ Đang mất bảy mươi dặm, vượt qua núi đá, trong núi có một yêu quái gọi là Lương Cừ, không biết có đúng hay không?”

Ứng Long nghe thấy sắc mặt trầm xuống.

Biết rõ Thiên Xu vô cùng tận trung với cương vị công tác, khi nhìn thấy hấn kéo lê thân thể mỗi một đỗi bắt yêu quái thể gian, Ứng Long trong lòng sớm đã vừa giận vừa tức, hấn không thể khi vừa gặp yêu quái bỏ ngay một chưởng chụp chết tươi, hoặc là lên thẳng Cửu Tiêu trực tiếp chụp lấy bàn dài của Thiên đế.

Chẳng lẽ hấn không thể nghỉ ngơi thở một hơi được sao?

Hay là nói thần phật khắp trời này cũng chỉ còn lại có mỗi một mình Tham Lang tinh quân hấn?!

Lúc này nghe thấy người kia trả lời Hâm Bí: “Lương Cừ? Hình như là có con yêu quái như vậy...”

Bỗng nhiên có một con Bị Hí dè dặt cẩn thận nói: “Chủ nhân, ta biết con yêu quái kia!”

“A? Mau nói đi!”

Bị Hí nho nhỏ ánh mắt xoay tròn trông trộm, tuy rằng nàng thực sợ hãi hai vị thần tiên cao lớn đang ngồi trước mặt kia, bất quá nếu là chủ nhân phân phó, nàng lúc này cố sức lấy hết dũng khí: “Con yêu quái kia có cái đầu màu trắng, móng vuốt giống như con hổ, nhưng lại là tên rất đáng giận chỉ biết thường xuyên khi dễ mấy yêu quái nhỏ bên trong núi, tất cả mọi người đều bảo rằng, con yêu quái này có thể gây loạn, con người nghe lời của nó xúi giục chỉ biết đẩy binh đánh giặc! Sau lại có một vị tiên nhân phi thường lợi hại đến trên núi Võ Đang đem nó giết đi.”

Hâm Bí giống như cũng muốn nhớ ra chuyện này, liền bổ sung nói: “Vị tiên nhân kia nhất định là Chân Vũ Đại Đế.”

“Có khi nào nhớ lầm hay không?”

“Chắc là không có nhớ lầm, nàng ở núi Võ Đang từ nhỏ, chuyện nơi đây nàng càng rõ ràng hơn ta nhiều!”

Thiên Xu cũng không hỏi gì nữa, có vẻ hơi có chút thất vọng.

Thế nhưng Ứng Long lại cảm thấy hơi không bình thường, nếu đúng như lời Bị Hí kia nói, Lương Cừ kia thật sự không giống như là yêu quái từ trong tòa yêu tháp chạy ra đi, Thiên Xu hỏi chuyện này là vì lý do gì?

Lại nghe một tiếng nỉ non cơ hồ không thể nghe rõ: “Đáng tiếc không đủ ngàn năm.”

Lời này xác thực như sét đánh bên tai, ngay lập tức khiến cho Ứng Long tỉnh ngộ.

“Ngươi ——” hần một tay đặt ở trên cổ tay Thiên Xu, câu nói kế tiếp lại bị nghẹn ở cổ họng.

Nguyên Anh liên!

Yêu quái ngàn năm bị giết, sẽ luyện hóa thành Dương Thần rồi nuôi thành Nguyên Anh liên.

Hoa sen này mặc dù không có hiệu quả như biến người chết thành người sống, nhưng chính là có thể trung tu lại thân thể.

Năm đó Thiên Xu từng ở linh sơn cốc nơi Xi Vưu chết tìm được một đóa, hiện giờ chân thân của Cụ Môn tinh quân Thiên Tuyền đúng là mượn đóa nguyên anh liên này trùng tu mà thành.

Hiện giờ chân thân của Ứng Long bị hủy hết, nếu có được đóa nguyên anh liên này, có thể đây chính là cơ hội đoạt được thân thể.

“Nơi U Châu này có núi Thường Dương Sơn, đài Ngũ Đế...” Nhớ tới quãng đường bọn hắn trước đến nay, Ứng Long không khỏi xiết chặt nắm tay, “Thiên Xu, ngươi cũng không nợ ta.”

Cộng Công, Vua Thuấn thượng cổ cứu nạn hồng thủy, đổ về U Châu.

Hình Thiên vị thần này cùng Thiên đế tranh đoạt, ân đoạn nghĩa tuyệt chôn thân ở núi Dương Sơn.

Trước có tương truyền con rắn chín đầu, xoay quanh một vòng hồng thủy lan khắp chín châu. Khắp Đại Vũ người vật chôn mình trong trận lũ, một trận này máu chảy khắp nơi, không còn ai trong cốc có thể sống. Nước lũ dâng cao ngất ngưỡng người không có chỗ trú chân. Đại Vũ hoàn toàn biến mất, ao hồ dâng cao bảy tám thước nên mới có người gọi nơi này là đài đế, ở phía Bắc Côn Luân.

Hắn vốn tưởng rằng Thiên Xu đi khắp thần châu đại lục (*khắp trung quốc*), bất quá chỉ là tuân theo pháp chỉ của thiên quân, truy bắt ác yêu trốn khỏi tòa yêu tháp, ai ngờ, trên đoạn đường này cũng chính là một mục tìm kiếm hồi thăm tuyến đường của nguyên anh liên!

Nam nhân này không nói không rằng, lại có thể vì hắn mà làm nhiều như vậy.

Nhưng, muốn luyện nguyên anh liên, không những cần mấy vật kia còn phải có pháp thuật cao người, khi chết phải là những yêu vật không cam lòng, có được ý chí mạnh mẽ thì mới tạo thành Dương Thần để nuôi liên sinh.

Khắp thiên hạ rộng lớn này từ thượng cổ cho đến nay, người có thể chống đỡ thiên đạo như Xi Vưu, uy mãnh như thế có thể có bao nhiêu người?

“Một mảnh Long Lân. Một viên thủy lê.” Những chuyện lúc trước, từng mỗi một nét vẽ khắc sâu trong tim, lúc này Thiên Xu nói ra gần từng tiếng một, vang dội mạnh mẽ, “Bốn quân tự hỏi không phụ muôn dân, lại cô phụ mỗi mình ngươi, xác thật có thiếu.”

Ngày xưa Ứng Long một thân đen tuyền như mực, dung mạo sáng sủa thon dài tuấn tú, đứng nơi chân trời ngao du bốn phương đủ khiến người nhìn thấy khó lòng mà quên. Nhưng Thiên Xu mỗi khi nhớ tới đều là một cảnh tượng, thân thể rút lực kia rơi từ đỉnh tòa yêu tháp xuống dưới vách núi chôn thân dưới cội đất trời này.

Hắn không có đẩy cánh tay Ứng Long ra, mặc dù biết kia gần như chỉ là ảo ảnh, không phải là cánh tay chân chính có máu có thịt, nhưng một phần sức nặng này, thủy chung luôn đặt ở trong lòng.

“Nếu có thể tìm được Nguyên Anh liên, là tốt nhất. Nếu như không thể, bốn quân liền đem tám thân thể này bồi thường cho ngươi.”

“...”

Đôi mắt vàng ánh lóng lánh kia biến ảo không chừng, sự kiên quyết của Thiên Xu giống hệt như ý niệm trong đầu một lòng khẳng khái giữ lấy thiên quy, sừng sững như núi.

Ở thế gian thân thể tu kỳ Nguyên Anh vốn là khi Tham Lang hạ phạm nhận trọng trách từ Thiên đế mà dùng, quan trọng nhường nào? Hiện giờ lại nói bỏ liền bỏ. Người bên ngoài nhìn thấy luôn là một Tham Lang tinh quân một mực đối với những người không phục thiên quy xuống tay tàn nhẫn chưa từng có chút tình cảm, nào ai có thể biết, hẳn đối với bản thân chính mình thế nhưng cũng xuống tay độc ác như thế.

“Tốt lắm. Như thế rất tốt.”

Ứng Long nở nụ cười, nhưng trong nụ cười này lại khiến Thiên Xu nhất thời khó có thể đoán được ý gì bên trong.

“Chúng ta đây có cần trước định ra một thời hạn hay không? Cho dù là ngàn năm dài đằng đẳng, bốn tọa cũng có thể chờ được.”

“Không cần phải đến ngàn năm.” Thiên Xu lắc đầu, ước chừng đang tính toán, nhân tiện nói, “Thời hạn là nửa năm, nếu không thể tìm được nguyên anh liên, thân thể này bốn quân chấp tay xin nhường lại.”

Lúc này Ứng Long chợt nghiêng người sang một bên, một tay vòng ra sau lưng, một tay đặt trên ghế dựa rồi tựa người vào, màu đen u ám phủ dưới ngọn đèn, đem Thiên Xu đang ngồi trên ghế chặt chẽ bao phủ dưới thân ảnh.

“Lời ấy có thật không?”

“Bốn quân chưa từng nói đùa.”

Đôi mắt vàng sắc lóe lóe, màu vàng ánh kim long lanh này như được luyện trong lò lửa, nhiễm sắc đỏ nóng cháy trong nháy mắt như thiêu đốt lòng người. Ánh mắt giống như ngọn lửa, mặc dù không mấy may đụng vào nhưng lại giống như có thể xuyên thấu qua trường bào dày màu xanh biếc kia, từng tác một liếm láp thân thể sừng sững như gỗ sam đang ngồi trên ghế.

Hơi thở kề cận, dừng trước môi Thiên Xu.

“Bốn tọa... Bỗng nhiên không phải là rất muốn đi tìm nguyên anh liên kia.”

6. Chương 4

bạo trần che lấp mặt trời khóa u cốc, điêu Long Thạch châu giấu đi hài.

Cát đen bao trùm che lấp mặt dưới dưới đáy vực, viên đá trong miệng rồng điêu trở ẩn giấu di hài

Ngày đông càng ngày càng rét cóng, bên ngoài núi non trùng điệp đi vào bên trong địa thế khó vượt qua, chim tước dứt tiếng, bách thú trốn trong sào huyệt.

Đêm qua có tuyết, quanh núi bao trùm tầng trắng như tuyết nhưng không dày.

Không giống với vùng biển phía Bắc, sương trắng mờ mịt bao phủ mênh mông.

Cũng không giống như chỗ phương Nam rét lạnh đến cực hạn, nhưng không có tuyết bay.

Thân ảnh đen tuyền như mực đi ngang qua, trên người thế nhưng chưa dính cho dù chỉ là một bông tuyết nhỏ, lại nhìn trên nền tuyết phủ dưới chân cũng không để lại dù chỉ là một dấu chân.

Đi tới đáy cốc, hấn chợt ngừng đầu.

Trước mặt có một ngọn núi cao và hiểm trở đứng thẳng nơi đó, vả lại thấy là mỏm đá cao vạn nhẫn*, đậm thẳng giữa tầng trời cao ngất ngưỡng.

** nhẫn: đơn vị đo lường thời xưa, bằng 8 thước hay 7 thước*

Nhưng ánh mắt của hấn dừng lại chính là chỗ đỉnh ngọn núi.

Tiếng bước chân nhỏ vụn từ phía sau đến gần, Ứng Long chưa từng quay đầu nhìn lại, chỉ thản nhiên nói: “Vạn năm trấn thủ nơi này, vất vả cho người.”

“Không dám. Có thể làm nhường này, vốn là quang vinh của Hâm Bí.” Bóng dáng chiếu ngược, thực thể màu trắng, bóng dáng tròn viên thấp lùn trông thật là buồn cười.

Người tới chính là Bị Hí lưng vàng —— Hâm Bí.

Lúc này hấn cởi bỏ bộ dáng uất ức lúc trước, thần sắc một mảnh trấn định, trong lời nói có ý kính cẩn.

Ứng Long quay đầu lại nhìn hấn, chỉ thấy cái đầu tròn vo, đôi mắt nhỏ cái mũi nhỏ, hai vệt râu nghếch lên điểm thêm trên lưng vác cái mai bộ dáng chính tông của Nguyên tộc, khóe miệng kéo kéo, thở dài: “Rốt cuộc là ai quy định Long Vương phải là thân người đầu rồng, rửa ba ba phải là đầu tròn lưng đeo mai? Hâm Bí, người ít làm mất mặt bốn toạ.”

Hâm Bí chớp chớp cặp mắt nhỏ kia, thân thể mập mạp đột nhiên phát ra kim quang dịu dàng, vàng hào quang hướng kéo dài về phía trước. Trong nháy mắt, chỉ thấy nơi đó một người đang đứng thân hình cao to, nam tử ngũ quan cao to thẳng tắp đứng nơi đó, trên người không còn khiêng cái mai bự chẳng chướng mắt kia nữa, mà là biến ảo thành một cái mũ giáp hoàng kim, mũ giáp kia trên có đường văn huyền vũ, chỉ cần nhìn qua hoa văn trong đó, đủ thấy vị này chính là tôn sư long tử.

* “Chòm Huyền Vũ (rùa và rắn đen) gồm: Đẩu (cua), Ngưu (trâu), Nữ (dơi), Hư (chuột), Ngụy (én), Thất (heo) và Bích (nhím)”

Hình tượng Huyền Vũ có liên quan mật thiết đến một vị thần có vị trí rất cao trong Đạo giáo là Huyền Thiên Trấn Vũ đại đế, ông còn các danh xưng khác: Thượng đế tổ sư, Đấng ma thiên tôn, Hồn nguyên giáo chủ, Bắc cực huyền linh đại đế. Ông có 2 con vật thiêng là Linh Quy và Thần Xà, tượng trưng cho sự trường tồn và trí tuệ. Vì vậy chữ “Vũ” trong “Huyền Vũ” ở đây với nghĩa là “sức mạnh” gồm cả rùa và rắn (tiếng Anh dịch là Warrior). [Link](#):

“Không phải chỉ là vì tiện cho phạm nhân tế bái sao? Lấy thị lực của người phạm thể gian nếu không có đủ các hình này, thực sự không thể nhận ra lai lịch hửm!”

Ứng Long là nhân vật không thể tha cho người trêu đùa mình.

“Giả ngây giả dại, lừa gạt kẻ ngốc Đại Vũ còn chưa đủ sao?”

Không nhẹ không nặng một câu, dễ dàng làm cho người chẳng hề để ý tới khuôn mặt tuần tú lộ ra một tia thất bại.

“Ứng thúc, tiểu chất đều không phải là cố ý lừa vị Tham Lang tinh quân kia, ngươi cũng không cần giầy vò tiểu chất như vậy đi?”

“Hừ.” Ứng Long cười lạnh, “Chỉ bằng tu vi chừng này của ngươi mà đã muốn lừa gạt hửn sao?”

Hâm Bí thần sắc bị kiềm hãm.

“Đã là người đứng đầu thất nguyên, đừng nói chỉ một con rùa vạn năm như ngươi, cho dù là đại yêu thượng cổ trong mắt hửn bất quá cũng chỉ là nguyên hình tâm thường, ngươi biến thành bộ dáng gì đi nữa, trong mắt hửn bất quá cũng chỉ là một con rùa đen sau lưng vác thêm cái mai vàng bò qua bò lại trên mặt đất.”

Náo loạn nửa ngày, nguyên lai trong mắt hai vị này, hửn bất quá giống như thứ này nọ nhảy nhót, không biết tốt xấu, lại nhớn nhơ đứng chình ình ở giữa, là vật nhỏ chết vào rơi vào lưới con báo.

Hâm Bí cảm thấy thất bại, cười khổ chấp tay: “Hâm Bí thụ giáo.” Hắc đứng lên, nhìn về phương hướng Ứng Long vừa mới chờ đợi, “Ứng thúc này, nói vậy không chỉ là vì trợ tình quân tu thân đi?”

“Đây là lý do thứ nhất.”

“Hay là Ứng thúc muốn nhìn vật Hâm Bí canh giữ?”

“Có gì không thể?”

Vất vả cười khổ: “Cũng không phải là không thể, chính là món đồ cổ kia bị niêm phong ở trong núi đã vạn năm, người có ý muốn cũng không phải ít, nhưng hiện giờ đồ cổ còn đang chỗ cũ...” Hắc hơi tạm ngưng, “Mong rằng Ứng thúc nghĩ lại.”

Ứng Long trầm mặc, trong không khí nhất thời ngưng đọng lại.

Lúc này bên dưới đáy cốc chợt nổi lên một trận cuồng phong, thổi tới khiến băng tuyết vỡ bay ra.

Bụi tuyết bay lên, băng đọng trong suốt, thân ảnh đen tuyền dừng ở trong đó, trong phút chốc lại trở nên nhẹ nhàng hư ảo.

“Ứng thúc! ——” Hâm Bí không khỏi đưa tay đi đỡ, ai ngờ bàn tay xẹt qua thân thể Ứng Long, lại giống như chụp nát bóng dáng lại giống như chụp được một tay cát đen.

Trận cát đen ở không trung tự do bay ra, rồi lại như không có gì nhất thời không thể một lần nữa ngưng tụ quay về chỗ cũ.

Ứng Long giống như mới vừa rồi phục hồi lại tinh thần, thoáng cúi đầu, nhìn thoáng qua vị trí bị chụp rơi rải, cát đen tản mạn ở không trung lập tức thu vào tụ tập trở về vị trí cũ thành hình.

Hâm Bí khó có thể tin, nhìn về phía Ứng Long: “Chẳng lẽ nói...”

Thế nhưng vị Long đế phương Nam kia lại cười nhạt một tiếng, giống như mới vừa rồi giống như bất quá chỉ là chuyện bình thường.

” Như Ý Châu của long tộc, cũng không phải có thể nói là không có cũng không vấn đề gì.” Nhìn qua thể sự xoay vần, trải qua thiên địa biến ảo, vị Long đế phương Nam này khéo môi vẫn như trước lộ ra ý cười nhẹ nhàng băng quơ, giống như bỏ đi long nguyên Như Ý bảo châu vạn năm, thậm chí mất đi chân thân rơi vào kết cục hỗn phách ly tán, đối với hắc mà nói, bất quá chỉ như hồ điệp xem hoa, chuồn chuồn điểm nhẹ trên mặt nước mà thôi.

Nhưng đều là long tộc, sao lại không biết tình huống này cực kỳ hung hiểm?

Hâm Bí nhất thời kích động lên: “Muốn lấy món đồ cổ này, Ứng thúc lúc bình thường còn có thể thử một lần, nhưng hôm nay...”

“Nếu đến đây, bốn tọa sẽ không tay không mà quay về.”

Ứng Long rõ ràng cắt đứt lời khuyên của hắn, khoát tay, hắc long trong tay áo đập ra, dựng thẳng lên trời xanh.

Vốn là thấy ở ngoài vực dốc, lại có một xà nhà khắc rồng trên trụ, cây trụ treo trên bầu trời, trên có hình rồng chạm nổi trông rất sống động, uy vũ bất phàm, miệng ngậm Như Ý Châu, giống như trong khoảnh khắc liền muốn nhảy bay lên trời.

Cát đen bay tới đỉnh ngọn núi, cúi người hạ xuống bên dưới, hạ xuống phía trên con rồng chạm nổi, bốn móng nằm sắp dưới chưa có động, trong miệng rồng kia lại phun ra một đạo kim quang, nháy mắt đem mảng cát đen ầm một tiếng rời rạc.

Đợi đến khi nhìn kỹ lại liền thấy trong miệng con rồng kia có dấu châu quay cuồng, vốn bắt quá chỉ là viên đá hình tròn thể nhưng lúc này phát ra mũi nhọn kịch liệt xung quanh sáng rực, xuyên thấu mặt ngoài trụ đá, khắp mình chói lọi trong suốt, ánh sáng giống như ánh đèn phẳng thấy như bên trong có ảnh rồng trở mình. Như đợi nổ nát người xâm phạm, hào quang tức khắc thu liễm lại, rồi ngay tức thì biến trở về nguyên dạng viên đá.

Hâm Bí vội vàng khuyên răn lần nữa: “Ứng thúc, ta xem việc này hay là thôi đi? Nói thực ra, vật ấy căn bản không cần tiểu chất canh giữ, phạm là người xâm phạm, cho tới bây giờ đều là bị nổ thành bã vụn.”

“Phải không?”

Ứng Long thần nhiên cười, chậm rãi ngửa đầu, nhưng thấy trường bào màu đen theo gió dựng lên, chưa đợi Hâm Bí mở miệng khuyên nữa, đột nhiên một luồng khí điên cuồng mãnh liệt xoáy từ trên người Ứng Long đất bằng phẳng cuộn cuộn dâng lên. Một cuộn lốc cát đen phẳng phất giống như ở trong phút chốc nổ tung, khắp nơi chung quanh bắn phá phụt ra, khí kinh mạnh đến mức cơ hồ đem Hâm Bí cũng ném trên mặt đất.

Trong nháy mắt đầy vực liền bị màu đen của bão cát hoàn toàn bao phủ. Hạt cát nhỏ vụn màu đen ở trong gió lốc thịnh nộ quay cuồng không dứt, phẳng phất như có vô số cát bụi thành đoàn đổ vào vút thẳng lên, phát ra tiếng vang xé rách không khí che khuất bầu trời, ngay cả ánh dương nhô lên cao cũng bị chôn vùi dưới thâm cốc phủ trong bóng tối.

Trên mặt đất tuyết đọng bị bão cát lừa vào, thậm chí ngay cả cây cối cũng bị cuốn lung lay sắp đổ, những cây yếu ớt một chút đều bị bẻ gãy nghiền nát.

Bao phủ ở trong biển cát đen bụi hết thấy đều trở nên mơ hồ không rõ, đột nhiên một tiếng rỗng ngâm, vang vọng khắp núi rừng. Lúc này lại thấy bên trong bão cát quay cuồng nhào ra một đầu con rồng lớn dựng lên ngược hướng gió, lên như điều gặp gió, cát đen lọc qua thân thể này, đá vụn qua lớp vảy đen. Trên mình lưng bày ra lớp lớp vảy, móng vuốt sắc hàm răng nhọn, vảy đen chói lọi nổi bật chính là trên lưng xuất hiện một đôi cánh vô cùng rộng lớn, bay lượn phía chân trời quả thật cảnh tượng này cực kỳ uy vũ hùng tráng.

Chính là nếu nhìn kỹ, không khó phát hiện Long Vương kia vẫn không phải là thực thể, sau đó còn thấy vết tích cát đen, nhưng cái này càng giống như phảng lênh mình rồng kia càng ngày càng thấy kéo dài.

Viên đá trong miệng rồng trở lần thứ hai phát ra kim quang, so với trước càng mạnh hơn, vốn như tia ánh dương vừa mọc lên ở phương Đông, chói lọi chung quanh xua tan mây mù nơi vực sâu, trang nghiêm lại thần thánh.

Đáng tiếc đối với rồng thân đen như mực kia hoàn toàn không có tác dụng, chỉ thấy rồng khổng lồ ở trên bầu trời xoay người bay xuống, lao thẳng tới trụ đá! Mồm rồng mở rộng, lộ ra hàm răng sắc lẹm hướng thẳng tới đầu rồng trở cắn xuống.

Phút chốc chỉ nghe được tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc, cẩn thận phân biệt lại giống như tiếng động hai con rồng đang gào rú đánh nhau.

Thắng bại đã định.

Một tiếng vang giòn rụm, con rồng chạm đá nứt vụn, giữa không trung đá vụn văng khắp nơi.

Rồng than màu đen ở trên bầu trời cao uốn lượn tung bay quanh quần hai vòng, rồi sau đó vòng một cái bay xuống đáy vực, tiếng gió gào thét trong chớp mắt không thể lọt vào bên trong bão cát.

Nhiều lần, luồng khí xoáy chậm lại, giống như một đầu rồng đen cuồng bạo thu hồi móng vuốt sắc nhọn hung ác của nó, nhắm lại hai mắt, một lần nữa ngủ đông.

Cành khô lá héo úa “lộp bộp” rụng lá tả rơi trên mặt đất, đáy cốc bị san bằng.

Khi bụi mù cuộn cuộn chậm rãi xua tan, mơ hồ tầm nhìn chung quanh dần dần rõ ràng.

Dưới đáy cốc cát đen bay vòng quanh bốn phía thân ảnh màu đen, không ngừng bị hút vào bên trong màu đen, và lại thấy một lần nữa một góc thiếu ở bãi vầy rộng nay đã hoàn chỉnh, cát đen biến mất hầu như không còn, trong nháy mắt hết thấy quay về với sự vắng vẻ lúc đầu.

Trường bào màu đen theo gió hơi hơi du đưa, ở trong tay hắn nắm một viên đá tròn như quả quýt.

Hâm Bí hiển nhiên không kịp né tránh, mặt mày xám tro phủ đầy bụi đất, hấn một bên vuốt má một bên ho khan miệng phun ra đồng cát: “Ứng thúc cũng không báo trước cho cháu một tiếng, cũng để cho cháu chấn gió hộ thân...” Nói thì nói như vậy, nhưng kỳ thật trong lòng hấn cũng cực kỳ khiếp sợ. Như Ý Châu trong long não vốn là chỗ chứa nguyên đan, mất đi Như Ý Châu cũng có thể bảo trụ long thân, chỉ sợ bất quá cũng chỉ là thân mình không trọn vẹn, cho dù bay lượn phía chân trời cũng không thể nào làm được.

Mà giống như Ứng Long, chẳng những mất Như Ý Châu mà ngay cả long thân cũng bị mất, chỉ còn lại một luồng long hồn, lực lượng lại vẫn giống như trước, có thể khiến thiên địa biến sắc, xem ra thực lực của long thần thượng Cổ, quả thật làm long tử long tôn đời sau như bọn hấn khó mà trông ngóng bóng lưng.

Ứng Long cũng không để ý hấn oán hận, chính là hình như có suy nghĩ gì tầm mắt bình tĩnh dừng ở viên châu trong tay.

Viên đá ở trong tay hấn đã biến trở về nguyên dạng.

Chợt thấy Ứng Long nắm chắc năm ngón tay, tảng đá kia nổ lớn một tiếng rồi vỡ vụn, đá vụn bắn ra đầy đất.

Vỏ ngoài vừa vỡ, mắt thấy bên trong kim quang lưu chuyển, có một vật tồn tại bên trong đó, mắt lớp đá bảo hộ lại chưa hề hấn gì vẫn nằm ở trên lòng bàn tay Ứng Long.

Hâm Bí kỳ thật chưa từng gặp qua thực hình của vật ấy, trong lòng không khỏi tò mò liền tiến đến trước nhìn, chỉ thấy kim quang bên dưới vật kia bề mặt sáng bóng trơn trượt trắng tinh, hình dạng cổ quái, nhìn qua tựa như... Một cây xương ngón tay?

Nhớ tới vừa mới tình trạng, Hâm Bí không khỏi tán thưởng: “Không nghĩ ra vật nhỏ như thế này cũng có thần lực như thế...”

Ứng Long cũng cười: “Trước kia sáng lập Bàn Cổ, sau khi chết hóa thân, tứ chi ngũ thể hóa thành bốn cực Ngũ Nhạc, máu làm thành sông Trường Giang và Hoàng Hà, gân mạch lót trong đất, cơ thể hóa thành ruộng đất, râu trên mầm hóa làm Ngôi Sao, da lông làm cỏ cây, răng cốt làm vàng đá, tinh hoa làm châu ngọc, mồ hôi chảy thành nước mưa sông ngòi.” Ánh vàng rực rỡ tỏa ra từ bên trong tựa hồ cảm giác được hơi thở Ứng Long, hào quang không hề chói mắt, vàng sáng dịu dàng vây quanh ở mặt ngoài, chậm rãi rơi vào trong lòng bàn tay này, “Chúc... Tuy không trở thành người được thể nhân sùng kính nhưng cũng là thần linh Sáng Thế.”

Nguyên lai món đồ cổ bị niêm phong vào con rồng điêu khắc cất ở bên đỉnh dốc ngọn núi này lại chính là di cốt của Chúc Long!!

Lúc này thấy Hâm Bí thu hồi biểu tình, thần sắc ngưng trọng, trịnh trọng quỳ ở trước người Ứng Long rồi tiến hành đại lễ, cất cao giọng: “Long tử Hâm Bí, từ biệt di hài Long thần.”

Hấn ở nơi này canh giữ mấy ngàn năm, chưa bao giờ rời đi dù hỉ một chút xú, hiện giờ nhiệm vụ hoàn

thành, trông coi đã hơn vạn năm qua trong lòng vẫn không tránh khỏi nhấp nhô một cái.

Chợt thấy ánh sáng bạc trong nháy mắt không còn ở trong lòng bàn tay, hào quang gom lại, Ứng Long thu tay về.

Hâm Bí đứng dậy, hơi do dự hỏi: “Ứng thúc chính là muốn đem di hài của người lấy ra luôn sao?”

Ứng Long không nói, nhưng ngầm thừa nhận.

Hâm Bí giữa lông mày lộ ra thần sắc lo lắng: “Di hài rơi quanh mặt đất Thần Châu, rồi bị niêm phong đóng chặt lại các nơi cũng có tám vị huynh đệ của ta trấn thủ mà không phải ai trong số đó cũng quen biết Ứng thúc như cháu, nhóm bọn hắc nhất định liệu mình ngăn cản không thể nào chỉ đứng bên mở to mắt, con nghe, muốn nhóm bọn hắc tôn kính người như bề trên đó là chuyện tuyệt không thể...”

Ứng Long cũng nở nụ cười, ánh mắt đảo qua lượt lại hiện rõ sự bá đạo thêm vào vài phần không giận mà uy: ” Các người nhóm tiểu bối này, mỗi người trong lòng không có ý định thành rồng lại đi làm người canh giữ nhà cho phạm nhân. Bốn tọa cũng thật hi vọng bọn hắc không cần giống như người thuận theo như vậy, đúng lúc gõ mấy cái để cho bọn hắc biết cái gì mới xứng là uy nghi của Long tộc!”

Hâm Bí cười khổ, cha mẹ sinh con trời sinh tính, quả thật đều không muốn làm rồng, đồng ý theo con người tương đối tốt nặn ra hình dáng này, để xua đuổi tà ác, hoặc cầu may mắn bình an, xem như một loại kính ngưỡng mà con người đối với Long tộc.

Bất quá mỗi người yêu thích mỗi thứ các nhau, chỗ hướng tới cũng tất nhiên cũng không giống. Giống như trong nhà giam muốn cải thiện thì xây thêm cánh cửa kiên cố bên trong, lấy việc những người phạm tội sợ hãi hốt hoảng mà làm niềm vui. Rồi bày ra bộ dáng hung thần ác sát, rút chuôi đao trên vỏ kiếm chĩa mũi kiếm sắc lẹm bày ra khí thế giết chóc.

Cái này cũng còn cho qua được đi, thế nhưng Ngưu đại ca trong ngục giam kia bởi vì muốn vui vẻ, theo thường lệ tay cầm hồ cầm, không hện mà gặp tiếng vang réo rất như bồ lao*. Quần ngục trong nhà giam kinh sợ tiếng cá voi da diết liền chế tạo cái chuông rung tới giờ thì bên trong như lệ thường tiếng chày gõ va đập ‘bộp độp’ vào chuông ình vang đình tai nhức óc để giảm bớt âm thanh réo rất bên kia.

*giống thú ở biển to giống như loài hải cẩu hoặc hải mã nhưng thấy cá kinh (cá voi) lại hoảng kêu lớn vì sợ làm mối cho nó. Đây chỉ tiếng chày kinh gõ vào chuông kêu vang.

Giống như hắc cũng bởi vì thân thể khỏe mạnh, có thể gánh được ngàn cân liền đã bị ném đi chửi tẩm bia đá không phải hay sao?

Bọn hắc cũng cực kỳ bất đắc dĩ a...

“Ứng thúc giáo huấn rất phải!” Hâm Bí hiển nhiên không muốn bị Ứng Long gõ một chút, vì thế vội vàng

gật đầu đồng ý, nghĩ nghĩ rồi lại hỏi ra chút ít, “Ứng thúc sao không nhờ Tham Lang tinh quân tương trợ, nếu hai người các người hiệp lực, như vậy có thể làm ít công to!”

Ứng Long nhìn hần liếc mắt một cái: “Người chừng nào thì học tiếng hót của bồ tù vậy miệng lưỡi thiệt trơn tru?”

“... Tiểu chất lỗ lòi, Ứng thúc chớ trách...”

Sau một hồi chìm ở bên trong sự trầm mặc, Hâm Bí nghe được trong lời nói Ứng Long lại dẫn theo vài phần mềm mại, vài phần bất đắc dĩ.

“Thật vất vả dỡ xuống trách nhiệm to lớn, bổn tọa không muốn hần tiếp tục vướng bận gì thêm nữa...” Thất nguyên có thể giải nạn trời, Thiên Xu vì thế gánh trên vai thiên mệnh quá mức trầm trọng, lấy cái tính tình chính trực cứ muốn chịu trách nhiệm kia, chưa bao giờ thả lỏng một lần nhưng mà cho dù vai hần có thể gánh trời thì trách nhiệm này nặng ngàn cân như núi, hơn nữa cũng khó có thể chịu nổi gánh nặng này.

Lúc này một đạo ánh mặt trời xuyên phá tầng mây dừng ở dưới núi, giống như để sắc đen tăng thêm vài phần lo lắng.

“Huống chi...” Ứng Long nhìn về phía phương hướng trong núi, ý cười bên khóe miệng không chút kiêng kỵ khắc sâu.

Hâm Bí bỗng nhiên có loại cảm giác tứ chi với sau ốt rét run, nghĩ thầm vẫn là biến trở về bộ dáng lúc trước, đầu không cần duỗi dài như vậy tương đối an toàn hơn.

“Thiếu nợ bổn tọa, làm sao có thể dễ dàng trả hết nợ như thế?”

7. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vân Thường áo trời liệt bạch thanh âm, thác bay hàn tuyến dục niệm tung.

tiếng động xé rách thiên y tơ mềm thật dễ nghe, dưới thác nước bùng cháy dục niệm

Tiết trời mùa đông giá rét, dù chưa có tuyết lớn phủ khắp núi nhưng chạng cây cũng đã bị phủ băng. Trên cành khô ngẫu nhiên vang lên tiếng quạ kêu, lúc này mặt trời lặn sau rặng núi bốn phía cũng khó nén nét đù hiu.

Một con quạ đen trên cành bất chợt giang cánh bắn lên, lượn mình ở trên đỉnh núi lướt qua khe núi rồi bay vút lên trên không chẳng mấy chút bốn phía quanh đây vực hoang vu không có dấu người, địa thế núi đá trùng trùng hung hiểm chỉ sợ chỉ có loài chim bay mới có thể tới gần, thú vật khó có thể vượt qua.

Dần dần ở chỗ sâu bên trong, chợt nghe tiếng nước rung động, khi liếc mắt một cái thì thấy thác nước dựng đứng trên vách núi ùn ùn đổ xuống, giống như mây trắng cắt ngang trời lại tựa như giao long xuất cốc. Nước thác đổ thẳng xuống bên dưới mỏm đá, thế tới giống như một bức rèm nước, bên dưới thác đá lởm chởm chất đầy, trải qua sự mài giũa của thác nước cũng như sức gió bề mặt đá có dấu vết loang lổ giống như cái vẩy.

Nước từ trên cao đổ xuống bắn bọt tung tóe khắp nơi, giống như băng nhũ bể nát ngọc sáng bay ra.

Từng trận gợn sóng đầy ra, tới bờ đầm dần dần yên bình tĩnh lặng trở lại.

Phía trên bờ đầm nhìn xuống mặt nước chiếu rọi một cái bóng người đen tuyền cao lớn chốc ngược phía trên, chỉ là bóng ảnh nhưng trên người khí chất vương giả khí độ thông dong lại hoa lệ dừng chân bên bờ đầm giống như đi dạo trong hậu viện ở hoàng cung.

Đầm hàn lạnh lẽo gần như kết băng, nếu không có thác nước đổ xuống lấy khí lạnh rét công ở bên trong núi chỉ sợ là sớm kết băng.

Quạ đen bay vào khe núi mở to con mắt hiền như khúc gỗ nhìn chung quanh, sau đó đập móng vuốt, vỗ cánh bay lên muốn xẹt qua mặt đầm, ai ngờ vừa mới tới bờ cả người toàn bộ bị đẩy lùi trở về, “Quác ——” một tiếng rớt ở trên mặt đất bên chân nam tử.

Đôi mắt màu vàng nhìn thoáng qua con quạ đen đang cố đập cánh từ trên mặt đất nhảy dựng lên, cũng không có đưa tay ra chỉ nhìn chăm chú vào mặt trên bờ đầm nhìn qua trong suốt không có gì, kì thực ngẫu nhiên thoát ẩn thoát hiện mũi nhọn vặn vẹo, khóe miệng dâng lên một ý cười tà mị.

Chợt nghe “ba!!” một tiếng, thân ảnh màu đen trong nháy mắt đánh tan hình dáng cát đen rời ra trong không, bất quá chỉ trong nháy mắt đã ngưng lại hiện hình trước suối nguồn cách bờ khoảng mười trượng, cứ như thế dễ dàng xuyên qua bức tường vô hình ngăn cản ngăn cản con quạ đen ban nãy.

Ảnh ngược của cái bóng màu đen ở trên mặt nước rách rách xuôi dòng chảy trở nên mơ hồ không rõ, giống như một vết mực dài dần dần nhiễm vào bên dòng nước trong suốt.

Hắn là Long thần phương Nam thiện về súc nước, sông Trường Giang và Hoàng Hà còn bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay, trước mặt chỉ là một thác nước khỏi cần phải nói.

Chỉ thấy hắn nâng tay gảy một cái, nước đổ dồn từ trên thác ở giữa không trung như bức rèm một phân thành hai, rồi sau đó dòng nước như ngưng trệ lại, tiếng nước trút xuống nền đá cũng chợt như ngưng đọng, tiếng động dội vào tai mỗi ngày nơi hàn đầm cứ thế trở nên yên tĩnh.

Bên dưới thác có một người nam tử thân mặc áo mỏng khoanh chân ngồi trong thác!

Người này đúng là Tham Lang tinh quân.

Dưới thác nước đổ, ngay chỗ dòng linh khí núi Võ Đang tụ hợp lại, Thiên Xu ngồi trên thác, chịu nghi thức tịnh thủy (nước sạch nguyên chất) xối lên đầu. Nước giới sạch thân thể nhân tiện dùng linh khí tắm bổ, tu bổ lại tinh nguyên lực trong người. Quá trình này giống như bể quan nhập định, đối với mọi vật mọi chuyện bên ngoài hoàn toàn không bị tác động, để tránh bị quấy rầy. Thiên Xu sớm bày ra chương pháp tạo thành bức tường ngăn chung quanh hàn đầm này, phàm là người tới gần nhất định bị bắn ngược trở lại, chim bay cá nhảy cũng không thể rơi vào nơi này.

Nhưng mà pháp thuật che chắn này chống đỡ mọi vật trong thiên hạ này đối với vị Long thần thượng cổ này tựa hồ không hề có chút xú tác dụng nào.

Ứng Long thần nhiên cúi người xuống, bận tới mắt mà vẫn thông dong đánh giá Thiên Xu bị nước thác tưới ướt đầm cả người, tháo cái mũ đen buộc trên đầu lúc này tóc dài ướt đầm rơi xuống bờ vai, hai bên tóc mai cũng dán chặt vào bên má. Tuy rằng nước thác đã bị Ứng Long làm phép đỡ lên, nhưng cũng không tránh khỏi mấy giọt nước lơ thơ còn sót lại tí tách không ngừng rơi xuống đầu, giọt nước lướt qua sườn mặt góc cạnh rõ ràng từ từ rơi xuống.

Thiên Xu trên người đã cởi đi một thân áo xanh, vốn lúc này chỉ mặc lớp áo lót màu trắng, kiểu dáng quần áo này tương đối mộc mạc, bất quá nếu để ý nhìn kỹ vào lại phát hiện quần áo này có thể tránh nước không bị thấm, chất liệu mềm mại như tơ, lại không phải may vá hoàn toàn không có mối khâu.

Áo tiên không thấy vết chỉ khâu, Thiên Xu Tham Lang tinh quân, y phục của các Thiên nữ dệt ra cũng không so được một phần của hần. Chỉ bất quá kiểu dáng bộ quần áo hần đang mặc trên người này hiển nhiên quá mức bình thường, tuy rằng tính chất không sai, nhưng so với hàng vải lụa thêu trước kia đưa đến trong điện Ứng Long để may xiêm thì thứ này đây tuyệt đối là kém xa.

Ứng Long nghĩ lại cũng hiểu rõ, nhóm Thiên nữ trên thiên cung có ai sẽ biết sở thích Tham Lang tinh quân thế nào đâu? Lại thêm cái thái độ lạnh cứng của vị Tham Lang tinh quân này cho dù có ở trên quần áo thêu thêm tú sức chỉ sợ cũng không nhận về được một lời hay gì, kết quả là cổ hết sức mà làm thì cũng chỉ là không nhận được lời cảm ơn.

Ứng Long cười đến nghiêng ngả, hai ngón tay nhẹ nhàng vén sợi tóc bên má của Thiên Xu lên. Biết rõ nguyên thần đối phương nhập định, căn bản nghe không được càng không có cảm giác sự tồn tại của hần, nhưng hần vẫn là chậm rãi nói với hần: “Thiên Đình có khi cũng như những người dưới trần thế, những vị tiên nhân này mặt ngoài tỏ vẻ thanh cao kiêu chể, dù tốt hay xấu thì dù gì cũng sống mấy trăm năm, kỳ thật lại càng hiểu được đạo đối nhân xử thế. Giống như người không biết nịnh nọt bỏ đồ đầu gỗ như vậy, chức quan vị thế ở trên thiên đình lại không cao, tự nhiên là cũng bị khi dễ. Bất quá...”

Nhớ tới Thiên Xu ở trên trời từng ở tiệc bàn đào bất thành linh xuất hiện đem tiên nữ đang múa ở Dao Trì sợ tới mức sẩy chân rơi xuống nước, không khỏi ý cười càng sâu, “Người bắt nạt người sợ là trước đó cũng đã bị thân sát khí trên người người dọa khóc mất rồi đi. Cũng được, như thế lại rất tốt, bạch ngọc ẩn kín trong trần thế, hoàng kim chôn dưới đất, sự chói lọi của người chỉ có thể giữ lại đó để bổn tọa yêu tiếc.”

Ngón tay giữa chĩnh lại lộn tóc ra sau tai cho Thiên Xu, để lộ ra khuôn mặt cương nghị.

Nhắm chặt hai mắt lại bớt đi vài phần sát phạt vô tình, kỳ thật nói một cách công bằng Thiên Xu thật sự không tính là mỹ nhân tuyệt sắc gì cả, vẻ đẹp sinh ra từ trong lòng, chẳng những không có một tia mềm mại đáng yêu, thậm chí mỗi một góc độ nhìn lại đều có độ cứng nghiêm nghị không thể xâm phạm.

(Phong: Oh yeah! Anh tuần công x si tình dụ thụ J,

Ứng: ai là công hử!!!

Xù Xù: Hửm

Ứng: L Thiên Xu

Xù Xù: Ủ?

Ứng:)

Ứng Long từng làm yêu đế của trăm vạn yêu tộc, yêu tà biến hóa vô số vẻ đẹp khác nhau. Ngay cả khi hần đi khắp thế gian du ngoạn cũng gặp qua vô số mỹ nam tử, so với Thiên Xu lại càng khiến cảnh đẹp ý vui biết bao nhiêu, ít nhất dùng ánh mắt xem người ta lâu một chút cũng sẽ không khiến cho đối phương có lỗi giác như có dao sắc găm ở yết hầu.

Nhưng mà lên trời xuống đất tam giới lục đạo, canh ngọt mật ong mềm dẻo hần lại kiên không ăn, lại cố tình quyết tâm một lòng muốn gặm phải cục xương cứng ngắc chừng không nát, nấu không nhừ, hầm không mềm, hoàn toàn chính là một khối xương cứng hơn đá.

Thậm chí vì hần, trong nháy mắt ngay lúc có thể xoay chuyển biến đổi thiên mệnh lại bỏ quên cứ mãi mãi chấp nhất.

Thiên mệnh? Hần dè bủ.

Là ai người nhìn nhận là kẻ từ thời thượng cổ Chúc Long xả thân liều mình, ngao túc chống đỡ trời cao?

Là ai bảo rằng sau vạn năm Ứng Long luyện châu, Long Vương làm trụ?

Nếu đây chính là thiên mệnh của long tộc, chẳng lẽ lại không để cho một ai trong số bọn hần có thể nói một câu: “Lão tử mặc kệ!!”

Sao? Đương nhiên, những lời này vài ngàn năm trước hắc cùng với tứ Hải Long Vương tụ lại dưới đáy vực lập mưu, lúc nói ra cũng chính là thời khắc thiên địa diệt vong mệnh trời thuộc về long tộc, người cơn tức ngùn ngụt nhất cũng chính là người lớn nhất Đông Hải Long Vương Ngao Nghiễm đã thốt ra.

Có lẽ hắc không thể xoay tới tám số trời, nhưng ngày trước gây nên đủ loại chuyện, mặc kệ khi là linh hồn hay xương cốt hóa thành tro, hắc cũng chưa từng nói rằng bản thân hối hận. Chính là... Có một chút chuyện, hắc còn chưa có làm xong.

“Chờ bốn tọa đem làm xong hết mỗi một việc, liền nói rõ ràng với Đế Thuấn, mời Tham Lang sát tinh quân tới trấn thủ tại hành cung phương Nam. Bằng không, kiếp này thiên địa cứ vòng đi vòng lại như vậy đi, mới loạn nghịch thiên nhất định như tro tàn lại cháy.”

Hắc lời này nói ra cực kỳ âm hiểm, không nghi ngờ gì đây chính là uy hiếp đối với Thiên đế cứu tôn. Bất quá Thiên Xu bày ra kết giới chung quanh không một vật bé nhỏ nào có thể lọt vào, tự nhiên cũng không có người nghe thấy.

Ứng Long tầm mắt dừng trên khuôn mặt trang nghiêm như một pho tượng giống như hoàn mỹ của nam nhân, chợt hơi hơi gợn cười, trong lời nói ôn nhu nhưng lại khiến người xem nhẹ, ý tứ bên trong chỉ khiến cho người ta lông tóc dựng đứng.

“Đến lúc đó, cũng mặc kệ người tình nguyện hay là không muốn, cũng phải theo ta về.”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên bàn tay cầm về phía sau, ngón tay thon dài xuyên qua làn tóc dài đen tuyền, không nhẹ không nặng xả xuống đất, thân thể Thiên Xu hiện giờ không thể tự động điều khiển, liền tùy vào độ mạnh yếu này đầu ngả về phía sau, nâng mặt lên.

Bóng ma phủ xuống, Ứng Long bá đạo hôn lên từng chút từng chút một bữa vẫy ở trên môi của đối phương, hai phiến môi lại không giống như tính tình vừa lạnh nhắc vừa cứng rắn của Thiên Xu mà ngược lại mềm mại bên trong lại chứa đựng sự tinh tế, bởi vì bên thác nước ẩm ướt nên cũng hơi dẫn theo hơi nước trong trẻo lại lạnh lùng, nhưng mà mùi vị chưa bao giờ nhắm nháp qua thể này lại làm cho Ứng Long phi thường hài lòng.

Hắc cũng không có ý tứ khách khí, trực tiếp dùng đầu lưỡi cạy mở bạc môi vênh lên, trực tiếp xâm nhập bên trong. Ứng Long cũng không phải là người không biết rõ tình sự, mà ngược lại như yêu quái mê hoặc lòng quân một mực muốn dụ dỗ quyến rũ lòng ai?

Hắc là biết rõ việc này, tất nhiên cũng rõ ràng làm sao mới có thể khiến cho đối phương đốt cháy lửa lòng. Chỉ tiếc trước mắt Thiên Xu căn bản là hoàn toàn không có tri giác, Ứng Long cũng không để ý thứ này, vẫn như cũ trong miệng tàn sát bữa bãi không ngơi không nghỉ.

Cho dù đối phương cũng không đáp lại, nhưng này tiếng động môi lưỡi giao nhau bữa bãi dây dưa cũng đủ để cho người nghe được hai má ửng hồng. Bởi vì không thể nuốt nên trong lúc hai người trao đổi nước bọt một đường chỉ bạc từ khóe môi Thiên Xu tràn ra.

Thật đúng là thân thể đã luyện tới kỳ cảnh nguyên anh, Thiên Xu bị người hôn sâu như thế cũng không có nếm được bất kỳ hương vị gì.

Nhưng mà vô luận là yêu tinh lấy sắc quyến rũ người hay là tiên nữ muốn chống cự mà còn nghênh đón, đều chưa từng khiến cho Ứng Long sinh ra ham muốn như hiện giờ cái loại xúc động muốn đem xương cốt máu thịt một ngụm cắn xé nuốt hết vào trong bụng.

Ứng Long tuyệt đối không phải là loại người sẽ bạc đãi bản thân mình, hắc hưởng thụ cái cảm giác hôn môi mà nam nhân này không hề tỏ ý chống cự, nhất thời không biết qua bao lâu, cho đến khi hắc thỏa ước mong mới thoáng thối lui thì hai cánh môi dài nhỏ của Thiên Xu bởi vì nụ hôn giống như hung ác lại thêm càn rỡ cắn mút đã hơi hơi phát sưng.

Nhưng mà Ứng Long nhưng chẳng có tí xíu hối lỗi, ngón tay ma xát qua phần thịt trên môi bị người tàn phá này, hai mắt khép hờ lóe sáng quay vòng, bên trong hoàn toàn không có che dấu ham muốn: “Cũng chỉ có lúc này, người mới nghe theo sự an bài của bốn tọa... Chúng ta đã trao đổi tâm ý, vì sao vẫn không muốn theo ta? Hay là nên nói trắng ra với người?”

Móng tay trên ngón trở sắc bén chậm rãi duỗi thẳng, móc tại chỗ cổ áo Thiên Xu, sau đó chậm rãi kéo mở ra hai bên sườn, thiên y mềm mại cho dù kiên cường dẻo dai cách may cũng không thể chịu nổi sự sắc bén của vuốt rồng, chợt nghe “tê ——” một tiếng vang nhỏ bên tai, xiêm áo lụa cứ thế bị xé mở một lỗ hổng thật dài, lộ ra cơ bắp kiên cường dẻo dai bên dưới quần áo.

Ứng Long đẩy lỗ hổng ra, lộ ra bộ ngực rắn chắc bằng phẳng, không yên lòng giống như cùng Thiên Xu nhẹ nhàng tán gẫu trò chuyện: “Từ khi nghe thấy thế gian có vị mỹ nhân trên người vận xiêm y mùi hương dễ ngửi, quân vương liền thường lấy việc xé rách loại vải này làm niềm vui, bỗng toạ nghe thấy liền cảm thấy buồn cười, không ngờ ngày hôm nay lại cảm thấy được tiếng động này quả thật là nhẹ nhàng dễ nghe, quả thật không tệ!” Có thể vua Kiệt* cũng không có khả năng xé được xiêm y thiên bạch* 1 kia đi?

* 1. Lụa, thứ dệt bằng tơ trắng gọi là bạch.

* vua Kiệt: cuối triều Hạ ở Trung Quốc, tương truyền là một tên bạo chúa

Bàn tay to từ chỗ lỗ hổng lén chui vào, an ủi thân thể lạnh như băng dưới thác thời gian dài, thân thể Thiên Xu cũng không phải hẳn chưa từng thấy qua, nhưng chỉ là nhìn lướt qua, cùng với việc tiếp xúc hiển nhiên lại là hai việc khác nhau.

Vuốt ve bộ dạng của thân thể này, thân thể đã từng trăm yêu trừ ma, lại có thể cất chứa pháp thuật cao cường tuyệt đối không thể nào là cảnh liễu trong gió, người tập võ nhiều năm thân mình hiển nhiên rắn chắc kiên cường lại cực kỳ dẻo dai, trải qua quanh năm suốt tháng mài giũa hoàn toàn không có dáng vẻ mềm nhũn êm ái, cảm giác này đủ để cho Ứng Long tình cờ cảm giác được đó là thân hình của một nam nhân bình thường khí lực mạnh mẽ tráng kiện như hắn.

Ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy hạt đậu đỏ vẩy về nhào nặn, cho dù Thiên Xu không có chút ý thức nào đi chăng nữa, nhưng thân nguyên anh cũng không phải là xác chết, chung quy tự động sinh ra phản ứng, vốn không tính tồn tại lại bị Ứng Long cố ý xoa nắn vẩy về cũng hơi hơi cứng lên, nhưng Ứng Long vẫn chưa thể thỏa mãn, hơi hơi nghiêng người tới gần đụng chạm đi lên, há mồm liền đem vật nhỏ hơi gồ lên như châu kia ngậm vào trong miệng, dùng răng nhẹ nhàng ngậm tinh tế nghiền cắn.

Tay còn lại cũng chưa từng rảnh rỗi, bên tai nghe được “Tê ——” một tiếng thanh âm thật sự là dễ nghe, xiêm y chỗ vùng lưng cũng bị giật rách ra một miếng dài, bàn tay Ứng Long cực kỳ khéo léo tuy rằng cách một lớp áo lót, nhưng móng tay lại không hề mảy may cắt phải da. Vuốt ve bờ vai dày rộng, trong tay Ứng Long thoáng dùng sức, khiến cho lồng ngực Thiên Xu càng hướng tới gần hắn.

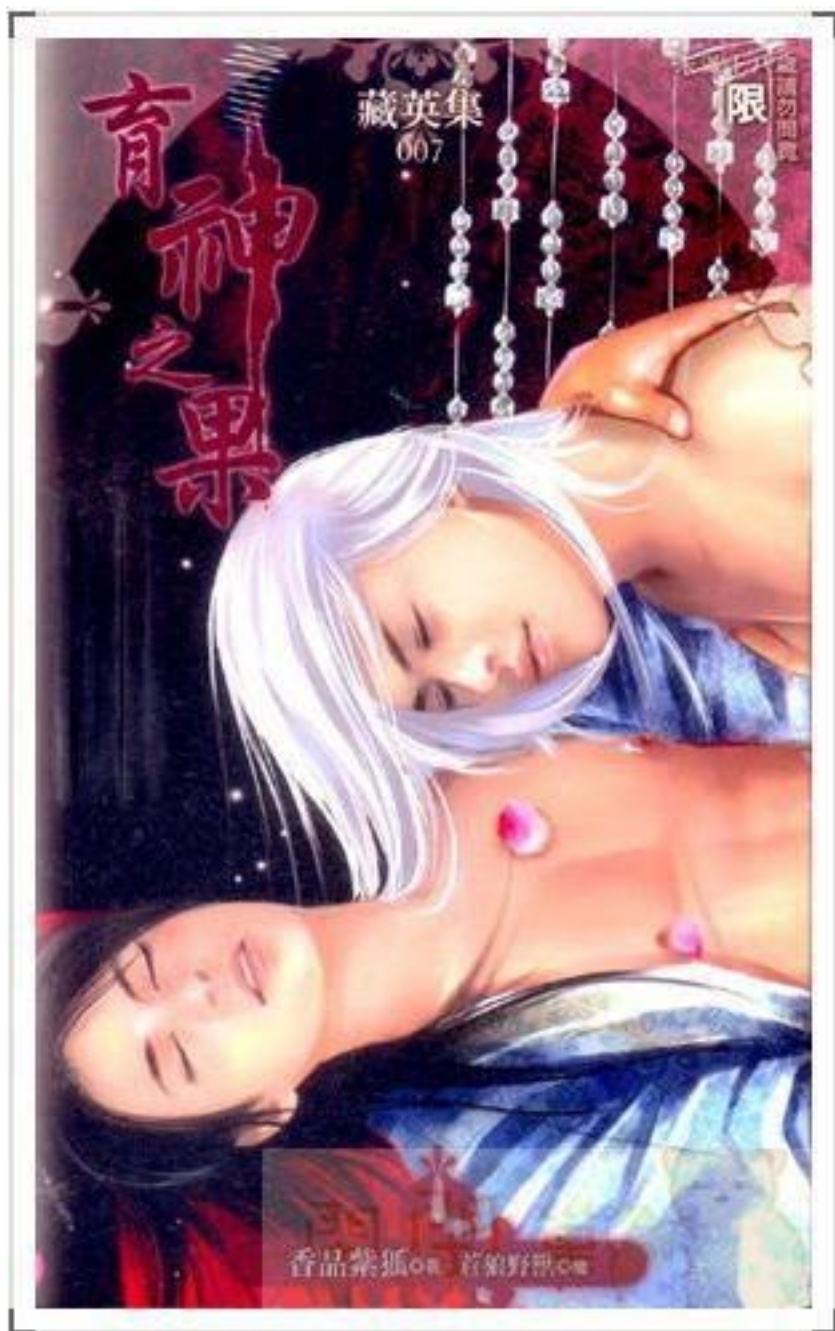
Hôn sâu trước giờ chưa từng dứt khỏi, hiện giờ thân thể trên dưới lại bị người ép buộc tới lui, làm cho nam nhân cường tráng kia ở trong khuỷu tay Ứng Long ngưỡng nửa người cố gắng cong lên, khiến cho cái núm ở trên ngực kia liên tục bị chà đạp nay càng tăng thêm lực độ mạnh hơn, trực tiếp giống như đưa vào trong miệng Ứng Long.

Làn da lúa mạch bên cạnh núm vú bị mút ra tạo thành một vết tích đỏ bừng kéo dài, cũng bắt đầu có dấu hiệu lan tràn đi ra ngoài.

Hết chương 5.

P.S : Công thụ của tui !!!!! Hình giống với hình tượng trong lòng yêm. Máu mũi giàn giữa, ủa ủa nhưng anh ơi anh à mau mau tỉnh lại không là yêm xiu đó >~<

8. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

nhân gian tình yêu say tiên hồn, khanh như không nghe thấy quân dẫn đường.

Tình yêu nơi nhân gian đắm say tiêu hồn, khanh như không nghe thấy quân dẫn đường

Mặc kệ Thiên Xu dù muốn hay là không, bộ dạng của thân thể này vẫn giữ nguyên phản ứng xác thật, đặc biệt là ở chân dương nếu là người tu theo hướng đạo gia, không chỉ mỗi thân thể luyện thành kỳ Nguyên Anh kia ngay cả dương khí cũng mất hẳn. Hơn nữa trong khi tu luyện đan, dương khí ngược còn quá nặng

so với người phạm, hiện giờ lại bị Ứng Long tùy ý gây chọc ghẹo, thân thể không có ý thức liền bắt đầu tự động làm ra phản ứng.

Cái cự vật cứng rắn giữa khổ Thiên Xu kia là vì có gì, đang ôm thân thể đối phương Ứng Long sao lại không biết?

Nhưng thế nhưng hấn lại cố ý không lộng tới nó, tiếp tục dùng miệng tinh tế hôn hầu kết gồ lên chỗ cổ họng Thiên Xu, bàn tay không ngừng nghỉ vỗ về chơi đùa lưng cùng chỗ đòi ngực mẫn cảm, khiến cho dương vật giữa háng Thiên Xu không được giải trừ, càng ngày càng cứng rắn rồi cố tình lại vây chặt ở bên dưới quần.

Đem thân thể Thiên Xu biến thành khắp chốn đều là vết tích loang lổ, đặc biệt là ở vùng cổ, vùng quanh núm vú càng vô cùng thâm thắm, thậm chí mơ hồ có chút dấu răng, Ứng Long lúc này mới dừng tay, hấn đỡ khuôn mặt Thiên Xu, để khoảng cách giữa hai đôi môi giảm bớt, tiếng rên nỉ non phảng phất từ trong miệng của hấn thông qua miệng Thiên Xu trực tiếp truyền tới trong não, hết thấy như không phải thông qua tai mà vào.

“Thiên Xu, ngươi nếu như muốn, bổn tọa liền cho ngươi hưởng thụ cái loại cảm giác nhân gian tiêu hồn cực hạn này, như thế nào?”

Tay hấn lần xuống bên dưới tham dò, vật cứng rắn nóng bỏng đã xuyên thấu qua lớp khổ mỏng hoàn toàn lộ ra hình dạng rõ ràng, đầu ngón tay ác liệt ở chỗ đỉnh nhọn nhẹ nhàng bấm a bấm ấn này ấn, ở bên trong có tiếng gì đó kêu ‘bụp bụp’ lại thêm run rẩy lợi hại, bàn tay chụp tới bao ở trên cây sắt đang thêu lửa nóng bỏng kia, cách lớp vải dệt lúc nặng lúc nhẹ vừa vãn ve vừa đè ép nó xuống, thân thể như đang hưởng thụ khoái cảm, làn da lạnh như băng trên người Thiên Xu dần dần bị tình dục cuốn hút trở nên nóng cháy.

“Không biết Long quân có thể giải thích một tí, trước mắt ngươi đang làm cái gì được không?”

Nhưng mà ngay một khắc này, thanh âm bình tĩnh tựa như một chậu nước lạnh tạt thẳng xuống.

Trên đầu nước gội xuống ướt đầm.

Cuối cùng nguyên thần của Thiên Xu cũng khôi phục lại như cũ, tựa như mới vừa từ bên ngoài bước vào, giống như vừa vận thấy Ứng Long khinh nhờn nơi nơi trên thân thể của mình, trong bình tĩnh uy nghiêm lại không có một tia dao động.

Ứng Long thu tay về, cũng không có lập tức lui về sau, chính là nhún nhún vai, theo tình hình thực tế mà trả lời: “Bổn tọa đang kiểm tra xem bộ dạng ở trên thân thể này có lẽ nửa năm sau sẽ thuộc về bổn tọa, không muốn bị tinh quân làm hỏng.” Miệng thốt ra chẳng những không có sự xấu hổ khi bị bắt gian tại giường, thái độ đương nhiên như thế quả thực khiến người khác giận sôi.

Chỉ tiếc Thiên Xu không phải đứa con nít có thể bị gạt dễ dàng như thế.

“Ông ——” nhất thời bọt nước bắn lên bốn phía, lần thứ hai bắn tung tóe những giọt nước không kịp trở xuống liền ở giữa không trung bị mũi nhọn sắc lẹm trong vô hình xé rách chặt đứt, trong lúc nhất thời trên mặt đầm không có gì có thể được xem như vật thể tồn tại hoàn hảo, may mà Thiên Xu sớm đã tạo bức tường ngăn cách hết thấy ở ngoài, bằng không chỉ sợ là ngay cả khung xương mấu thịt vụn rải rác khắp nơi không tìm về được.

Đương nhiên Ứng Long hiển nhiên cũng không phải là vật...ở trong phạm vi này.

Chờ đợi hết thấy bình phục, thác nước không còn bị pháp thuật cản trở nữa, một lần nữa “Rắc...rắc...rầm rầm” đổ dồn xuống dưới.

Thiên Xu đứng lên đi ra khỏi thác nước, phía sau hấn cũng không có thân ảnh màu đen kia, hiển nhiên cũng đã bị mũi nhọn vô hình nghiền nát rồi. Một lát sau, từ dưới mặt đầm nổi lên vô số bọt khí, có bóng rỗng đang lượn lờ dưới nước, từ giữa đầm hiện lên hình dáng, đợi đến khi long ảnh kia phá nước mà ra, Long đế phương Nam dựng nước sừng sững đứng lên ngay trước mặt ý cười như thường.

Cát đen bị vỡ tan hóa thành bột mịn, sau đó bị thác nước từ trên cao đập xuống chìm vào dưới đáy đầm, phải mất thời gian lâu hơn để ngưng tụ hóa thành hình cũng không khó khăn. Chẳng qua cho dù không may bị tổn hại nhưng cứ như vậy không kịp đề phòng bị ném vào trong nước cũng không tránh được mất hết mặt mũi.

Ứng Long nhìn Thiên Xu ở bên cạnh không chớp mắt, rồi đi qua bất đắc dĩ nói: “Chiêu này quả là rất độc ác.”

“Nếu muốn cảnh tỉnh người tâm hoài bất quý*, bổn quân cho rằng, nhẹ.”

*[] là có ý chỉ người lòng dạ khôn lường, có dụng ý xấu.

“...”

Thiên Xu lấy trường bào màu xanh đặt trên bờ khoác lên thân, che đi áo lót bị xé rách, cái bóng bỗng nhiên tới gần, đôi tay từ sau vòng trước đưa hần ôm sát vào lòng, cảm thấy thanh âm thâm trầm ở gần bên tai vang lên: “Bổn tọa nếu đối với người tâm hoài bất quý thử hỏi trên trời dưới đất, tam giới lục đạo lại có ai dám nói một tiếng không được?”

Trên mặt hồ trong suốt soi rõ ràng hai ảnh ngược ra như chồng lên nhau chỉ có một bóng dáng, đen tuyền như mực xanh biếc như mây.

Đứng bên sườn Thiên Xu, đối diện là đôi mắt sáng vàng lấp lánh. Người cuồng vọng như Ứng Long, sao lại để ý ánh mắt người bên ngoài? Hắn nói yêu ai thì chính là người đó, không phải thuộc kiểu quanh co vòng vèo cũng chẳng cần làm ra vẻ. Cho dù trên tảng đá tam sinh thạch, nguyệt lão cũng không dám đem cái tên “Ứng Long” tùy ý khắc tới.

“Thiên Xu, chuyện cho tới bây giờ, bổn tọa không tin người vẫn không rõ tình ý nhường này.”

Thiên Xu thần sắc không thay đổi, hoàn toàn không có một chút biểu tình khó xử, khuôn mặt lạnh lùng cứng nhắc như cũ không có gì khác lúc trước khi nhập định dưới dòng thác đổ chỉ là trong ánh mắt sắc lẹm kia có chảy qua một chút tình tự, giống như đen như mực nồng cũng không phải là không rõ ràng, chỉ là vì chôn dấu quá sâu khiến người ta khó có thể thấy ra được.

“Bổn quân cũng không phải là không biết.”

Ứng Long cánh tay căng thẳng.

“Nếu là biết, vậy ngươi trả lời như thế nào?”

Thiên Xu không trả lời, lặng lẽ lan tràn ra.

Ứng Long không có thúc giục, nhưng cũng không buông tay ra, chính là lẳng lặng chờ đợi, giống như đứng nơi này có thể dùng toàn bộ thời gian, thẳng đến trời hoang uế, đất già cỗi hần vẫn nguyện ý chờ chờ đợi Thiên Xu trả lời.

Nước chảy róc rách, bóng dáng hai người chồng chất lên nhau như hợp thành cùng một ảnh khi thì rõ ràng, khi thì mơ hồ.

“Nếu nói về tình yêu dưới nhân gian trần thế, bổn quân...” Thiên Xu hiếm khi áp ứng thế này, cuối cùng vẫn là nói thẳng, “Biết mà không thông.”

Ứng Long không dự đoán được hần lại trả lời như thế, nhất thời kinh ngạc, lập tức nhin không được cười khúc khích: “Nếu như ngươi quả thật thông việc này, bổn tọa cũng không cần phải phí tâm tư nhiều thế kia đâu a? Bất quá, ở trong mắt bổn tọa, ngươi tuyệt đối là cũng có thể thành tài.”

“...”

“Ngươi đừng vội phủ nhận, bằng không ngươi nói xem mảnh nghịch long lân kia, là ai trả lại cho bổn tọa?” (ta biết ngay ảnh bóp vụn nó vì ảnh ghen mà J, gặp ta ta cũng thế)

Mảnh nghịch long lân từ Ứng Long trên người mạnh mẽ bứt tới, tự nhiên là đưa cho Cự Môn tinh quân, hiện giờ chính là yêu đề đương nhiệm —— Thiên Tuyền lúc trước đem trả lại cho Ứng Long.

Lúc trước đối Thiên Tuyền, Thiên Xu khó có thể nói rõ, hần so với bất luận kẻ nào đều hiểu được điều luật quy định của thiên mệnh, sát tinh không có bạn bè, chính là mãi mãi ở chân trời, hai sao gần kề đương nhiên gần gũi hơn những đồng tông tinh quân khác. Hần từng nhớ tới nam tử lạnh lùng trong treo như băng tuyết kia, thậm chí không tiếc cướp nghịch long lân trợ hần độ kiếp chống lại thiên lôi.

Khi nhìn đến yêu đế một đầu bạc trắng cùng lôi thú hóa hình nam tử trải qua khảo nghiệm, sau đó trở thành bầu bạn, mùi vị trong lòng hẳn ngay cả bản thân hẳn cũng không thể hiểu được.

Chỉ có thể than thở một chữ tình này ngay cả thiên đế cửu tôn cũng không thể nào hiểu thấu đáo.

Chưa từng có ý che dấu nhưng chúng ẩn sâu bên trong, ngay cả mấy tinh quân đồng tông khác cũng chưa từng phát hiện, lại luôn luôn bị Ứng Long xem ở trong mắt.

Thiên Xu cũng không có nóng lòng tranh cãi để làm sáng tỏ điều gì, chỉ nói: “Người cùng Thiên Tuyền khác biệt.”

“Khác nhau chỗ nào? Người lại nói để bổn tọa nghe một chút!” Ứng Long hơi thở lượn lờ ở sau tai gần bên gáy Thiên Xu, có chút ác ý muốn quấy nhiễu tâm trí đối phương.

Thiên Xu cũng không hiểu chỉ trầm mặc, một lát sau đó lại nói: “Lấy cử chỉ mạo phạm mới vừa rồi, nếu đổi lại là người bên ngoài, không cần biết là ai, bổn quân cũng nhất định khiến kẻ đó tan thành mây khói*.” (khụ, anh sủng vk anh vậy J sao không mần luôn đi)

“Bổn tọa vừa mới không phải đã bị người nghiền nát thành bụi nhỏ hay sao?”

“Ý của bổn quân, chính là bụi thật sự. Tro tiêu khói diệt*.” Một chữ một chút, lạnh sâm mang sát.

* hôi phi yên diệt: Câu này nằm trong bài Niệm nô kiều – Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha. [Link](#)

Dao tướng Công Cẩn đương niên, tiểu Kiều sơ giá liễu, hùng tư anh phát

Vũ phiến luân căn, đàm tiểu gian, cường lỗ hôi phi yên diệt.

Dịch:

Xa nghe Công Cẩn đương thì, Tiểu Kiều vừa mới cưới, anh hùng phong cách

Phe phẩy quạt khăn, khoảng tiểu đàm, quân giặc tro tiêu khói diệt

Mặt hồ một luồng gió mát không dấu vết thổi qua, có một tảng đá sắp lăn xuống phía dưới bị dè xuống cách thác nước nửa tấc. Hóa ra nó vừa rồi chịu phải tường ngăn che chắn của Thiên Xu sớm đã vỡ ra, chính là nặng quá mức cho nên nhất thời chưa thể rơi xuống, lúc này ‘ầm ầm’ rơi vào trong đầm, phát ra một tiếng vang thật lớn, sóng dâng lên cao, bọt nước văng tung tóe khắp nơi.

Giống như muốn tiêu diệt yêu quái, tự nhiên không có khả năng chỉ hủy mỗi thân thể, Tham Lang hung sát một khi đã ra tay, từ trước đến nay kẻ địch chỉ có một kết cục hoàn toàn biến mất sạch trơn, ngay cả hồn phách cũng không lưu dù chỉ là một chút ít.

Ứng Long giờ phút này đã mất thân thể, tuy rằng lực lượng không kém, nhưng đối với Thiên Xu mà nói, lại như một viên tướng không áo giáp nếu muốn hủy hồn phách này cũng không phải là việc khó.

Nhưng Ứng Long vẫn chưa bởi vì ý tứ đáng sợ bên trong lời nói của hắn khiến người lùi bước vì quá sợ hãi, ngược lại cười đến vui vẻ, ánh mắt long lanh lại như mạ vàng trong biển lửa.

“Phải rồi, bổn tọa đối với người mà nói, hoàn toàn khác biệt với những kẻ khác?”

Thiên Xu đẩy cánh tay Ứng Long đang vây bủa chặt chẽ hai bên ra.

Cũng không dùng sức vùng ra, chính là mặc kệ hắn.

Xoay người lại, đồng tử màu đen trong suốt sáng ngời, suy nghĩ của hắn cũng không cần kiểu cách.

Đứng nơi đó giống như trước kia trấn thủ thiên mệnh một mực kiên định.

“Đối với bổn quân, người là duy nhất.”

Lời này khiến cho Ứng Long dù trong tình cảnh đất trời đổ sụp ngay trước mặt cũng không thay đổi một khắc này lại thật sự lộ vẻ xúc động.

Long để vận trường bào đen bỗng nhiên mạnh mẽ đem cái trán kháp vào ở trên vai trái dày rộng của Thiên Xu, tiếng cười trầm thấp từ cổ họng hắn từng chút từng chút một tràn ra, sau đó chậm rãi vang dội, thậm chí cả cả vai lúc này đang rung động kịch liệt. (J muốn khóc quá ^__^. Trước giờ yêu nhất gà bảy Thất Thất, giờ thêm một người chính là bạn Ứng đây. Bắn cười mà mình muốn khóc)

Tiếng cười ở trong không khí giống như ngọn sóng đẩy ra, ở khe sâu đáy cốc quanh quẩn không tiêu tan.

Không cần nói gì nhiều, lời có ích chỉ cần một câu là đủ rồi.

Giống như nhân vật như Thiên Xu vậy, mỗi lời nói mỗi hành động đều như nặng ngàn cân.

Nhìn thấy nam nhân tựa đầu nằm ở trên vai mình cười thoải mái đến thế, Thiên Xu hình như có chút không rõ, nhưng tiếng cười lúc này của Ứng Long hẳn cũng chưa bao giờ nghe thấy.

Từng nghe qua vị Long đế thượng cổ này khơi mào đại loạn nghịch thiên kẻ ấy cuồng ngạo, cũng nghe qua hắn chế nhạo thiên mệnh châm chọc khinh thường chẳng thèm ngó ngang tới, càng nghe qua khi nói tới chuyện Chúc Long chôn xương nơi đất hoang thì tỏ vẻ bất đắc dĩ, hết lần này đến lần khác chưa từng nghe qua, nam nhân này không hề cố kỵ, từ tâm mà phát ra tiếng cười vui mừng.

Hắn đột nhiên cảm giác được, nếu có thể khiến hắn từ nay về sau mỗi lần cười đều phải cười như thế ấy, xác thực không tồi.

Chẳng trách sao Vũ Khúc tinh quân tên kia thường nói, ý ở trong lòng, cần gì nói nên lời.

... Đương nhiên, thẳng thắn mà nói thì vị Vũ Khúc tinh quân kia vốn dĩ nguyên văn chính là muốn nói: “Thiên Xu ngươi không thể nhiều lời thêm hai câu sao? Nói cứ giữ ở trong lòng không nói ra, khó chịu có thể đánh cái rắm a?”

Hắn tự nhiên không học được Vũ Khúc cái miệng cứ hở ra là lải nhải, huống chi trước kia cho dù nhận thiên chỉ hạ phàm, cũng chính là một người một đường, không có người để nói chuyện. Gần đây kết bạn chung một đường với Ứng Long trong vô tình không hay không biết, quả thật so với trước kia nói nhiều hơn rất nhiều.

Hồi lâu, tiếng cười của Ứng Long hơi hơi dề xuống, chính là phía trên hàn đàm giống như hơi thở vui mừng vẫn quanh quẩn trên kia.

Ý cười vẫn đang lưu chuyển bên trong đồng tử màu vàng xinh đẹp chưa từng tán đi, Ứng Long nâng tay vén lọn tóc bên mai còn ẩm ướt của Thiên Xu, đầu ngón tay có giọt nước lấp lánh chớp động, hơi nước trên tóc mai nhất thời bị hút ra, đảo mắt liền khô ráo.

“A... Thiên Xu, ngươi cũng đã biết, thời khắc chân chính khiến bốn tọa vui vẻ nói thật ra chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hôm nay, có thể nói là ngày vui nhất... a...”

Thiên Xu nhìn hắn một cái: “Bốn quân hi vọng việc ngày hôm nay chỉ xảy ra một lần, lần sau không được viện lý lẽ này nữa.”

Ứng Long tỏ vẻ rất thành thật gật gật đầu: “Quả thật không tốt. Ngươi hoàn toàn không có phản ứng, cứ giống một pho tượng, tuy nói là thuận theo nhưng cũng rất không thú vị.”

“... Bốn quân cũng không ngờ ngay cả khi đang ngủ nơi đó vẫn có hứng thú.”

“Tình yêu nếu không thú vị như vậy, phàm nhân đâu có chuyện chỉ vì muốn một đóa hoa mà trải qua biết bao đau khổ mấy chục năm dài đằng đẳng để tận lực truy tìm?”

Hơi thở nóng bỏng lượn lờ ở vành tai tóc mai của Thiên Xu, “Chỉ cần ngươi nguyện ý, bốn tọa ngay lập tức có thể để cho ngươi hưởng thụ cảm giác tiêu hồn đến cực hạn của nhân gian này, không biết Thiên Xu ngươi... nghĩ như thế nào?”

Hết chương 6.

9. Chương 7

xích lân bức sí minh xà hiện, cố chủ thủ hạ cũ sẽ lúc này.

Minh xà vẫy đỏ giang cánh hạ xuống, thủ hạ chủ cũ lúc này gặp lại

Hoàng thành, vốn là cung điện của chân thiên tử dưới thế gian, đại biểu tôn uy tối cao của hoàng đế, mỗi kiến trúc nhất định phải xây dựng rầm rộ, là chỗ ở to lớn hùng vĩ nhất dưới phạm trần khiến mỗi một người khi lên triều đều không khỏi kính nể tôn sùng không dám mạo phạm.

Nhưng ở vùng đất rộng lớn này cũng tàng ẩn không ít thứ thối tha bẩn thỉu.

Mấy ngày gần đây dân chúng xung quanh Hoàng thành để ý thấy ngoại trừ người trong hoàng tộc và các đại quan tiến cung, còn xuất hiện không ít những ẩn sĩ trên người mặc áo đạo sĩ tiên phong đạo cốt ẩn sĩ, cầm trong tay pháp khí miệng niệm tụng kinh Phật. Bất quá những chuyện thế này cũng không phải dân chúng như họ có thể quản được...

Vào đêm, phía sau hậu viện không tránh khỏi náo nhiệt, nhưng cũng không phải kéo màn hát hí khúc

Chỉ thấy trong sân phía Nam được bày biện các bàn dài tế cúng phủ vải vàng, năm sáu vị đạo sĩ tay nâng kiếm gỗ đào đốt giấy vàng đứng trên đàn làm phép, ở một bên còn lại hơn mười danh tăng nhân chính tề đang ngồi đó miệng tụng kinh Phật.

Ngoài cửa, đám thị vệ bày sẵn trận địa như chuẩn bị nghênh đón đại địch, nhưng cũng không khó để nhìn ra thần sắc bọn họ toàn bộ đều là kinh hoàng không cách nào có thể che giấu.

Trong đêm bên trên mái ngói vàng lưu ly có tiếng đập cánh nhè nhẹ, cũng bởi vì nguyên nhân tiếng động này rất khẽ, bị tiếng động lớn trong viện nén xuống.

Ngay khi người bên dưới nhảy tung tung mồ hôi đầm đìa, bỗng nhiên một trận gió xoáy không biết từ nơi nào cuộn cuộn dâng cao ngay giữa sân, đạo sĩ cùng tăng nhân hiển nhiên đều bị hoảng sợ, dừng lại một lát, lập tức giống như được tiếp thêm can đảm dùng thanh âm lớn hơn nữa niệm kinh như đọc văn câu thần chú, tiếp tục sứ mạng của bọn hắn —— trừ yêu.

Gió càng thổi càng nhanh đem các thẻ gỗ, lư hương ngã la liệt ‘kịch keng’, áo dài trên người phát phới bay quật ở lại trên mặt, các đạo sĩ cùng tăng nhân thấy yêu quái hung ác, lập tức lấy ra pháp khí, kiếm hàng ma, phù trấn yêu, kim cương chú nhiều nhiều thứ nữa chỉ cần là những thứ có ích đều bày ra!

Sau một hồi mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, cuộn gió hung hãn kia dần dần bị áp chế xuống dưới, gió thổi chậm lại, hình như là đầu hàng khuất phục.

Mọi người trên mặt đều lộ ra sắc mặt vui mừng, nhưng mà những thị vệ canh giữ ở bên ngoài ai nấy đều

xanh tím cả mặt mày, thậm chí có người không để lại dấu vết thụt lui về sau.

“Răng rắc ——”.

Tiếng động gây vụn cực kỳ chấn động, một cây trúc dựng cột chặn ngang bị đứt gãy, cò đồ phù phù phủ đầy lá tả vọt chung quanh sân.

Mấy vị ở đây đưa mắt nhìn nhau còn chưa kịp phục hồi tinh thần, một người trong đó đột nhiên giống mất đi thanh âm há to miệng, mắt trợn trừng hoảng sợ chỉ về phía trước lúc này các đạo sĩ nhìn theo hướng chỉ của ngón tay hắn.

Ngồi đối diện với nhóm người bọn hắn là mười mấy hòa thượng vốn vẫn đang ngồi nguyên tại chỗ, nhưng mà khiến bọn hắn sợ tới mức hai chân như nhũn ra, trên thân thể bọn họ vẫn bảo trì tư thế ngồi, nhưng tất cả chỉ còn lại phần mình không có đầu!!

Máu đỏ ồng ộc trào ra nhuộm hồng áo choàng cà sa, mười mấy vị cao tăng đắc đạo, đầu cứ thế không cánh mà bay.

Không biết là ai hoảng sợ hét lớn, những người phía sau cố gắng thoát đi, nhưng là cơn gió nhỏ nhẹ nhàng xẹt qua, một khối thân thể cứ thế liên tiếp gục trên mặt đất cùng một dạng như trước mất đi đầu.

Những thị vệ đứng bên ngoài trơ mắt nhìn hòa thượng đạo sĩ bên trong trong nháy mắt bị đứt mất đầu, máu tươi chảy đầy đất khắp sân giống như địa ngục không một ai dám đến gần.

Ván cửa đại viện ở trong gió phát ra tiếng va chạm “két két ——” chậm rãi đóng lại ngay trước mắt, không có bất luận kẻ nào dám tiến về trước một bước, thẳng đến “ba!” một tiếng ván cửa khép kín, một đám người mới hốt hoảng tè cả ra quần, ‘phác đăng’ run rẩy đứng dậy đi bấm báo hoàng đế, việc trừ yêu lại thất bại!

Lúc trước trong sân náo nhiệt bao nhiêu thì lúc này một mảnh tĩnh mịch khiến người ta sợ tới mất mật.

Máu tươi từ thi thể chảy ra tràn đầy ra đất cũng không kịp hút thấm vào trong đất. Trong vũng máu đột nhiên xuất hiện hai cái dấu chân kỳ quái, dưới ánh nền hắt lại chỉ thấy từ đuôi đến đầu xuất hiện một đôi móng vuốt, rồi sau đó là màu lông đỏ thẫm, thân chim khổng lồ đến khi xuất hiện phần cổ thì lộ ra một mặt người kỳ quái.

Người kia lúc này đang cắn nuốt một đầu lưỡi máu chảy đầm đìa, biểu tình như đang hưởng thụ một món mỹ thực nào đó.

Vì nhiễm máu người mà lúc này lông chim trên người càng trở nên đỏ thẫm, giờ phút này cảnh tượng này thật quá sức chịu đựng của con người lông tóc dựng đứng.

Đang lúc yêu quái đang nhắm nháp mùi ngon thì đột nhiên cảm giác được trên nóc nhà có tiếng vang kỳ quái, chưa đợi hẳn ngẩng đầu nhìn lên thì một cái bóng đen chợt giống như núi cao đè áp ngay sau đó hung hăng đập trúng hẳn.

“... Người không thể chọn chỗ mà rơi sao?”

“Phi!! Lão tử nói rồi, lão tử không phải vật cười, người cứ nhất nhất muốn ngồi lên lưng ta, không đem người một phát lắc rơi xuống đất đã là không tồi rồi, còn ngồi đó mà đòi hỏi nữa!!”

“...”.

“Còn không mau lăn xuống cho lão tử!! Còn đè nữa, đè đến mức lưng cũng muốn phát đau rồi đây này!!”

“Đem qua vất vả cho người.”.

“... Cút!!”.

Một thân ảnh màu xám nhảy xuống mặt đất, khuôn mặt không chút biểu tình quét mắt nhìn qua tình huống trong sân, lại không hề lộ ra một tia kinh sợ, lạnh lùng đến mức như tình cảnh địa ngục ngập máu trước mặt hoàn toàn không có tồn tại.

Phía sau hẳn, thân thể cực lớn vừa từ trên trời rơi xuống kia từ tốn nâng lên cái đầu khổng lồ lên không ngờ lại là một con rắn trên người vẩy đỏ mình to như con rồng! Trên lưng rắn, một đôi cánh dơi đen sì đang giang rộng, là Minh xà yêu vật thượng cổ trong truyền thuyết không sai, có điều Minh xà vốn là có bốn cánh, không hiểu sao con này chỉ còn có hai.

Minh xà chán ghét nhìn thi thể chồng chất trên mặt đất, mở miệng lại nói tiếng người: “Đúng là cái đồ yêu quái đến ăn cũng không biết! Chẳng trách sống mấy vạn năm vẫn không làm được trò trống gì! Nếu đổi lại là ta, tuyệt đối một xiu cũng không để lãng phí.”

Đối với lời nói cực kỳ càn rỡ nhả ra từ trong cái miệng kia của Minh xà, nam nhân khuôn mặt như tượng gỗ lạnh tanh không chút biểu tình kia cũng không hề có ý định quở mắng, chỉ thấy hắn quay đầu lại hỏi: “Người đói sao?”.

“Có một chút.”.

Đôi mắt xám trắng vô hồn nhìn về phía bụng con rắn: “Đồ ăn phải lựa chọn những loại tươi một chút.”

“Phải rồi! Người cũng biết điều này à? Hiếm có nha!” Minh xà ngẩng đầu nhìn chung quanh, “Không phải nói có một con Đan Chu tác loạn trong hoàng cung hay sao? Với những tội ác ngập trời mà nó làm ra như thể này, không cần mang về tẩm yên thấp nhốt lại, cứ đưa ta một ngụm ăn luôn là được rồi!”

“Cửu Minh.”

“Cái gì?”

“Con Đan Chu kia sắp bị người đè chết rồi.”

“Hử?!” Chỉ thấy con rắn vẩy đỏ cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên, con quái này mới vừa rồi còn hung ác tàn sát nhóm đạo sĩ với hòa thượng kia giờ đang nằm ở dưới bụng hắn, bốn móng co quắp, hai mắt trắng dã, lưỡi thè cả ra ngoài, yếu ớt thống khổ mà ngo ngoài.

Con rắn vẩy vàng đập cánh xoay người, đoàn sáng lóe lên, thân rắn lớn vô cùng chen chặt sân nhỏ chỉ trong nháy mắt đã biến mất, bên cạnh nam tử áo xám không biết từ lúc nào xuất hiện thêm một nam nhân áo dài tóc đỏ vô cùng kiêu ngạo tuấn mỹ.

“Người sao lại không nói sớm?” Nam tử tóc đỏ trừng mắt liếc cái tên nam nhân mặt không chút biểu tình bên cạnh một cái, đi lên túm lấy cổ con chim ác kia lắc lắc vài cái, nhận thấy tuy nó hai mắt trợn trắng nhưng vẫn còn chút hơi thở, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “May mà không chết, chết rồi thịt chua sẽ không ngon.”

Ai ngờ con yêu quái kia cũng thật xảo quyệt, chỉ thấy nó hai mắt đột nhiên mở to, móng vuốt sắc bén thoáng cái đã lao tới cổ tay nam tử tóc hồng, nam tử kia cũng chỉ sững sốt, không kịp né tránh đã bị nó tóm trúng, móng vuốt sắc bén đến mức có thể cắt đứt cả kim loại hung hăng siết lấy cổ tay hắn, bàn tay bị đau vừa nói lỏng ra một cái, con yêu lập tức nhân cơ hội giương cánh bay lên định chạy trốn.

Chợt nghe ở phía sau vang lên một thanh âm cứng nhắc: “Thiên Ma Tỏa.”

Xiềng xích như tên mới rời cung đột ngột lao lên từ mặt đất xông thẳng về phía tỏa yêu tháp, lưới xích kín kẽ ùn ùn kéo đến chụp tới, ngay cả một con ruồi cũng không thể trốn thoát. Chỉ trong nháy mắt, con chim yêu đã bị trở thành một cục ném trở lại mặt đất.

Thế nhưng nam nhân áo xám kia ngay cả một cái liếc mắt cũng không buồn ném cho nó, chỉ thấy hắn lúc này đi tới bên cạnh nam tử tóc hồng, nắm lấy bàn tay hắn nâng lên xem xét, trong đôi mắt vốn lạnh lùng như tượng gỗ lúc này cư nhiên lộ ra một tia khẩn trương: “Bị thương rồi?”

“Cái móng vuốt nhỏ đó cũng nhanh nhẹn đấy!” Nam tử tóc hồng không cho là đúng đẩy tay hắn ra, cúi đầu nhìn xuống hai vết trầy không quá sâu trên cổ tay vừa bị con chim yêu rạch rách, máu từ nơi đó chảy ra, chỉ thấy hắn thản nhiên nâng cổ tay, đưa vết thương lên miệng thè lưỡi liếm một cái. Đầu lưỡi hồng nhuận xen lẫn tiên huyết đỏ tươi vô cùng bắt mắt, rõ ràng chỉ là một hành động vô tình nhưng bởi vì khuôn mặt quá mức anh tuấn pha chút tà mị khiến người ta mê hoặc suy nghĩ sâu xa, ngay cả đôi mắt xám trắng kia cũng đột nhiên trở nên trầm xuống.

Nam tử tóc hồng liếm liếm khóe miệng, quay đầu nhìn xuống yêu quái đang bị xiềng xích trở thành cục trên mặt đất, hưng phấn tính toán: “Cũng không tệ, thịt rất nhiều nha! Lần này đổi cách ăn. Con này

chia làm ba phần! Một phần làm thịt kho tàu, một phần hấp, một phần rán nha!”.

Chu Đan kia nghe thấy cả người nhin không được run rẩy, lông chim sáng bóng trong nháy mắt cũng tối đi một nửa.

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên truyền tới tiếng chim thanh loan cao giọng hót, răn yêu tóc đỏ nghe thấy như gặp phải kẻ địch mạnh, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi.

Chỉ thấy một sợi lông chim vô cùng xinh đẹp từ trên trời rơi xuống, chim xanh với đôi cánh cùng lông đuôi thướt tha cười gió lướt đi, hạ xuống sân sau. Trong nháy mắt, không khí chung quanh mờ mờ ảo ảo, tầng mây mờ mịt dày đặc bao trùm khắp sân xua tan đi khí tức máu tanh nồng nặc nơi này, hồn phách đám đạo sĩ hòa thượng vốn không cam lòng chịu chết như được gội tẩy, dần dần hóa thành từng đạo khói xanh nhập vào luân hồi.

Thanh loan đáp xuống mặt đất, chỉ thấy trên lưng nó một người đang ngồi, người kia một thân áo xanh, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng lại nghiêm khắc, một bộ dạng không nói năng tùy tiện.

Con răn yêu tóc đỏ vừa rồi bộ dạng còn cực kỳ kiêu ngạo lúc này như gặp phải khắc tinh, mái tóc đỏ rực gần như dựng thẳng cả lên trên mặt cảnh giác, nam tử áo xám trước sau như một, gương mặt không chút biểu tình tiến về phía trước: “Tham Lang.”.

Thiên Xu gật đầu đáp: “Liêm Trinh.”.

Người một thân áo xám kia quả nhiên không phải ai khác chính là Liêm Trinh tinh quân —— Phi Liêm, người không thể trở về chân thân mà đành sống trong thân xác yêu quái, còn nam nhân tóc đỏ đứng bên cạnh hẳn chính là Minh Xà Cửu Minh đang bị Thiên Đế phạt làm vật cưới cho tiên gia để đền bù lại tội nghiệt.

Tham Lang cùng Liêm Trinh, hai vị tinh quân này vốn dĩ đã ít nói, gặp mặt chào hỏi hai câu cứng nhắc rồi rơi vào yên lặng, chẳng thú vị chút nào.

Lại không ngờ Cửu Minh chính là kẻ đầu tiên chịu không được, vươn tay một phát kéo Phi Liêm lùi lại phía sau, lao tới vài bước hét lớn: “Gần đây chúng ta đều tuân theo khuôn phép vâng theo thiên chỉ đi hàng yêu, không hề làm chuyện gì phạm phải thiên quy!”.

“Tuân theo khuôn phép?”

Thanh âm lạnh lùng cứng nhắc của Thiên Xu vang lên như thiên âm không chút nể tình, “Hai người các ngươi, từ khi hạ phàm đến nay, hàng phục cũng đến mười hai yêu quái, thế nhưng một con cũng không dẫn về tòa yêu tháp lại là vì sao?”.

Cửu Minh bỗng chốc mồm miệng cứng đờ, yêu quái quả thật bắt không ít, nhưng cả đám bọn chúng cuối

cùng đều chui hết vào bụng hắn rồi! Cũng tại đám đại yêu này ở thế gian làm ác lâu ngày, nuôi đến cực kỳ thơm ngon làm chi...

“Ha ha... Cửu Minh, chẳng lẽ bản tọa còn chưa dạy ngươi cái gì gọi là giấu đầu hở đuôi sao?”

Thanh âm thần nhiên vang lên trong không trung, một cái bóng đen tuyền đột nhiên từ giữa hư không hiện ra sau lưng Thiên Xu, như ảo như thực, như cát như không, chỉ thấy trên vai dày rộng Thiên Xu xuất hiện hình dáng một con rồng đen đang đứng, dù không hề to lớn nhưng cũng đủ khiến cho cả Phi Liêm lẫn Cửu Minh nhìn thấy mà trong lòng không khỏi chấn động.

Lại thấy con rồng đen kia trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là một bóng người to lớn dần dần hiện lên.

Rõ ràng đã không còn chân thân, rõ ràng đã không còn là vị yêu đế từng thống lĩnh trăm vạn yêu quân ngày đó, nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy hẳn cả Phi Liêm lẫn Cửu Minh đều cảm thấy bản thân như đang trở lại ngày đó khi còn ở dưới trướng tại đáy cốc sâu hai ngàn năm trước, trước mặt vẫn là vị quân chủ hô mưa gọi gió tà mị vô song, tính khí thất thường đó.

Ứng Long cười híp mắt đánh giá hai “bộ hạ cũ” trước mặt: “Lâu ngày không gặp. Còn nhớ trận chiến lần trước ở trên tòa yêu tháp, bản tọa nhất thời quên không chế lực độ, ra tay hơi nặng một chút, hôm nay gặp lại nhìn thấy các ngươi hoàn hảo không thương tổn gì, bản tọa cuối cùng cũng yên tâm rồi.”

10. Chương 8

Thiên nuôi linh vật nguyên châu quả, nứt ra lân thuế bại hoán sống lại

Nguyên Châu Quả trồng bằng linh khí trời đất, thêm lân lột vảy hoàn toàn sống lại

Đối với hành vi chờ người chết triệt để rồi mới hỏi thăm này, Cửu Minh như bị người giẫm phải đuôi ngay lập tức nhảy dựng lên: “Con mẹ nó cái gì mà hoàn hảo không thương tổn?! Lột vảy trên người lão tử còn không phải bị nứt hết rồi sao?! Cánh cũng vừa mới khỏi được một chút!! Phi Liêm tên kia còn không phải bị người lột xuống một tầng da sao?!”

“Ngươi có thể tự lột xác mà? Vảy lột ra rồi đổi lớp vảy mới là được.” Đối với tên “bộ hạ cũ” đang thở hổn hển vì oán giận, Ứng Long cho dù bận rộn vẫn ung dung khiến cho đối phương tuy phiền lòng nhưng lại không thể phát tiết.

“Lão tử không phải con rắn nhỏ dưới nhân gian!!” Hắn tốt xấu gì cũng yêu xà thượng cổ, không phải loài rắn một năm lột da ba lần cứ như rắn bây giờ, có muốn lột ít nhất cũng phải chờ đến ba nghìn năm.

Lúc này người từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc đứng một bên, Phi Liêm mở miệng nói: “Ăn thịt là có thể lột.”

Cửu Minh quay phắt đầu lại, một tay tóm lấy cổ áo hắn: “Không phải đã nói với người rồi sao! Lão tử không ăn!!”

Rắn yêu lột xác nghĩa là công lực đột phá, trong vòng một ngày tăng đến ba ngàn năm tu vi mà lột da hắn cũng không phải chưa từng trải qua, nhưng đó là bởi vì trong đầu Phi Liêm tên kia không biết nghĩ cái gì mà cứ nhiên muốn dùng chân thân của hắn xẻo ra hầm canh cho hắn ăn. Nếu không phải như vậy, hắn làm sao có thể rơi vào tình cảnh này, đúng lúc nguy hiểm nhất lại không thể sử dụng chân thân mà bị trọng thương?

Mãi đến gần đây vất vả lắm mới hồi phục được, tên kia lại không biết đập đầu vào chỗ nào bị ngốc mà lại muốn dùng nốt cả thân thể yêu này để giúp hắn chữa trị thương tích, cứ như thế thử hỏi làm sao Cửu Minh có thể không buồn bực cơ chứ!

Phi Liêm nhìn đối phương không chớp mắt, thấy trong mắt Cửu Minh chỉ có duy nhất hình bóng của mình, đôi con ngươi đỏ sậm như ngọn lửa dù có thể đốt người bằng da cháy thịt nhưng vẫn xinh đẹp đến mức khiến người ta nhìn không được mà lao mình vào trong.

Hắn vốn dĩ nghĩ rằng: Chẳng qua chỉ là bỏ cái thân xác này thôi, sau đó hắn sẽ tìm một thân thể khác là được rồi, xưa nay Phi Liêm hắn làm việc gì cũng chỉ nghĩ đến phương pháp trực tiếp nhất, thể mà lần này lại do dự, bởi nếu chọn con đường này, hắn sẽ phải xa Cửu Minh một khoảng thời gian. Dù đối với những tiên nhân yêu quái như bọn hắn mà nói, ngàn vạn năm bất quá chỉ là khoảng khắc chớp mắt một lần, nhưng hắn biết, cho dù chỉ một khắc khi bóng của chính mình không còn phản chiếu trong đôi mắt đỏ rực kia nữa hắn tuyệt đối cũng không muốn.

“Hơn nữa gần đây ta cũng ăn không ít đại yêu rồi, thân thể cũng hồi phục không sai biệt lắm.” Cửu Minh buông tay ra nhưng vẫn lo lắng trừng mắt nhìn Phi Liêm, “Ta đã nói không ăn là không ăn, người đừng có lên bờ vào.”

Phi Liêm hiềm khi nào nghe lời hắn, lúc này gật gật đầu đáp ứng: “Được.”

Thiên Xu đứng một bên không khỏi nhú mày, thời gian gần đây, việc Liêm Trinh tinh quân nuông chiều vật cuối Minh xà mượn cơ bắt yêu quái về tòa yêu tháp mà nuốt vô số yêu vật thượng cổ đã là chuyện có chứng cứ xác thực, không thể nào mà chối cãi.

Đang muốn trách mắng, đầu vai đột nhiên lại bị đè xuống: “Trong yêu giới, kẻ mạnh là vua, nếu đã không đủ mạnh, dù có nhốt vào trong tòa yêu tháp đi chăng nữa, chỉ trong nháy mắt, cũng bị đại yêu trong tháp nhét vào bụng thôi, có gì khác nhau chứ.”

Thiên Xu quay đầu, trong mắt một mảnh lạnh lùng rét buốt mắt trừng vị Long đế phương Nam đứng cạnh bên ngăn cản, ai chẳng biết, nếu bàn tới chuyện nuốt yêu quái để no bụng, yêu long ở trên đỉnh tòa yêu tháp chắc chắn là kẻ đứng đầu!

“Tham Lang, người tìm ta sao?” Phi Liêm có chút kỳ quái, hoàn toàn không biết như thế nào là quan sát tình hình cứ mở miệng hỏi thẳng.

Thiên Xu dời bước xoay người, không chút dấu vết gạt cái “móng rồng” trên vai xuống: “Đan Chu làm nhiều việc ác hoành hành ngang ngược, ta đến hàng phục.”

“Chỉ là một con Đan Chu, cần chi người đứng đầu như ngươi phải đích thân tới đây?”

Chỉ trong một cái chớp mắt, Phi Liêm thậm chí có chút hoài nghi không biết có phải mình nhìn lầm rồi hay không, nếu không sao hắn có ảo giác trong mắt Thiên Xu thoáng dao động một chút nhưng rất nhanh đôi mắt kia lại trở về với dáng vẻ nghiêm khắc vốn có: “Bản quân nếu không đến, ba trăm chín mươi bảy yêu quái phải bắt không chừng lại thiếu thêm một con!”

“....”

Hai vị tinh quân trước mặt đều không phải loại người biết trò chuyện luôn lấy cứng chọi cứng, bầu không khí đột nhiên nặng nề khiến nhiệt độ xung quanh vốn đang ấm áp bỗng chốc tụt xuống.

“Kỳ thực, việc này cũng không thể trách Liêm Trinh tinh quân.”

Thân là “chủ cũ”, Ứng Long dường như đang niệm tình xưa mà ra mặt giải vây giúp “bộ hạ cũ”: “Nói tới vật cưới của tiên gia, từ thanh ngư của lão quân cho đến bạch lộc của thọ tinh, còn có sư tử chín đầu của nguyên thủy thiên tôn nữa, thân thể con nào con nấy không phải cùng một dạng béo núc, da lông bóng mượt hay không?”

Liêm Trinh tinh quân thấy thế đương nhiên không thể bạc đãi vật cưới nhà mình rồi, nếu để Cửu Minh đối đến mức bốn móng mềm nhũn cả ra, mình gầy như que củi còn không phải sẽ khiến cho thất nguyên tinh quân mất hết mặt mũi sao?” Ứng Long lời nói có ý xoa dịu thế nhưng lại khiến “bộ hạ cũ” của hắn cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, tức đến máu dâng tới tận cổ họng nhưng bị nghẹn không thể phun ra.

Trên gáy Cửu Minh, gân xanh đã nổi lên đập thành thạch, cả đôi mắt xám trắng của Phi Liêm cũng càng ngày càng nhạt màu.

Có điều, một bên là Tham Lang tinh quân cương trực công chính, lúc nào cũng chỉ lo trấn giữ thiên đạo. Chỉ cần Cửu Minh dám nhảy dựng lên rằng “lão tử không phải vật cưới” thì sẽ ngay lập tức trở thành kẻ kháng chỉ Thiên Quân, bị lôi về nhốt trong tòa yêu tháp ngồi ngầy ngốc thêm vài nghìn năm nữa. Mà bên kia, lại chính là long đế phương Nam kiêu căng phóng túng, hờ ra là cứ việc nghịch thiên. Năm đó, khi còn ở dưới trướng của hắn, cho dù Phi Liêm với Cửu Minh có giấu giếm tâm tư đến đâu, phảng phất cứ như bản thân không thể nào thoát được lòng bàn tay hắn, chỉ có thể để hắn đùa bỡn khống chế.

Đứng trước mặt chính là hai vị này, cho dù là ai cũng chịu không được một đòn!

Thế mà lúc này còn cố tình đến cả đôi, lực sát thương như thế làm sao chịu cho thấu?!

Này.... này có thể chừa cho bọn hần con đường sống hay không?!

Cái đầu gỗ Phi Liêm đúng thời khắc mấu chốt ngàn năm khó gặp lóe lên một tia sáng, hần kéo Cửu Minh một cái, hướng Thiên Xu khom mình hành lễ: “Nếu Tham Lang đã đến, vậy con Chu Đan này xin giao lại cho khô thủ xử lý, ta cùng Cửu Minh còn đang đuổi theo phi yêu* cách đây hơn ba ngàn dặm, xin cáo lui trước.”

**bọ phi (nói trong sách cổ)*

“Cái con Phi yêu kia không phải đã. Ngô!” ‘ăn sạch từ tối hôm qua rồi sao’ bị bàn tay Phi Liêm che chắn nuốt lại vào trong miệng, sau đó trực tiếp kéo lấy Cửu Minh đi, không dám quay đầu lại đi thẳng tới ngoài.

“Khoan đã.”

Thanh âm buốt lạnh cứng rắn của Thiên Xu chặn lại bước chân Phi Liêm.

Phi Liêm trong lòng căng thẳng, quay đầu lại ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước, hần đã sớm chuẩn bị, nếu Tham Lang không chịu buông tha Cửu Minh, nhất định cứ phải truy cứu đến cùng chuyện ăn thịt yêu quái, thân là chủ nhân của vật cưỡi, hần nhất định sẽ đứng ra chịu trách nhiệm đến cùng.

Chỉ thấy Thiên Xu từ trong người lấy ra một vật, đưa cho hần.

Phi Liêm vươn tay nhận lấy, chỉ thấy vật đó trông giống chu quả*, lớp vỏ bên ngoài trong suốt như thủy tinh, thịt quả bên trong mọng nước. Là tinh quân trên trời cao vừa nhìn thấy vật đó, dù chưa biết nó là thứ gì nhưng hần cũng đoán ra vật này chắc chắn được trồng từ linh khí trong trời đất.

Lại nghe Thiên Xu nói: “Đây là Nguyên Châu Quả.”

Đôi mắt Phi Liêm phút chốc sáng ngời, Nguyên Châu Quả sinh ra trên đỉnh Bồng Lai linh thiêng, là vật tụ hội hết thủy linh khí trong đất trời, từng nghe nói năm nghìn năm mới nở hoa một lần, lại năm nghìn năm nữa mới kết trái, trên một cây cũng chỉ kết có một quả. Nếu ăn được vật ấy, không chỉ trẻ mãi không già thay da đổi thịt mà còn có khả năng gia tăng công lực, phi thăng thành tiên. Nếu lúc này Cửu Minh ăn vào thứ này, muốn lột da hai lần cũng dư sức!

“Đa tạ.” Tuy Thiên Xu chưa nói rõ ra thế nhưng Phi Liêm biết, hần là muốn giúp bọn hần giải quyết vấn đề khó khăn này, trong lòng tràn đầy cảm kích, chỉ một câu nói đơn giản nhưng chứa đựng tâm tình xúc động ngàn năm khó gặp.

Thiên Xu vẫn nhất mực lạnh lùng, cũng không vì nhấm mắt cho qua một lần mà có một chút dung túng.

“Nếu còn tiếp tục sát sinh, chớ trách bản quân vô tình.”

Đợi đến khi thân ảnh hai “bộ hạ cũ” hoàn toàn biến mất, chắc là vội vã đi tìm chỗ lột da, Ứng Long lúc này mới chưa thỏa mãn thở dài.

Quay đầu, nhìn thoáng qua Tham Lang Tinh Quân đang đứng trước con Đan Chu bị xiềng xích trói nằm một cục trên mặt đất, cười nói: “Bản tọa chưa từng thấy ai rõ ràng giúp người mà lại bày ra bộ mặt hung ác như ngươi, thảo nào đều dọa người ta chạy mất!”

Thiên Xu cũng không nhìn hắn: “Bị bản quân dọa chạy, so với bị ngươi đùa chết vẫn tốt hơn.”

“Ai” Ứng Long thông thả bước lại gần, nụ cười nơi khóe miệng càng lúc càng sâu, bị nói trúng ý đồ nhưng tà khí vẫn không chút giảm bớt mà còn cố tình lộ liễu tăng lên gấp đôi, “Thật vất vả mới tóm được hai đứa khỏe khoắn da cứng một chút, ngươi lại không cho bản tọa trêu đùa vài câu. Thiên Xu à, ngươi thật đúng là kẻ bao che khuyết điểm.” Hai mắt lại đảo xuống con Đan Chu nằm trên mặt đất, “Nó thì sao?”

Con Đan Chu kia bị mắt vàng sáng rực của Ứng Long liếc một cái, cảm giác như xương cốt toàn thân trong nháy mắt rét run, nếu nói đôi mắt của yêu quái tóc đỏ kia nhìn nó mới chỉ là hận không thể một ngụm đem nó nuốt thẳng vào bụng, thì lúc này, ánh mắt của nam nhân mặc trường bào màu đen trước mặt lại khiến nó sợ hãi cực độ, giống như từng rễ từng đầu xương cốt trong người đều bị nghiền nát, từng xẻo từ từng mảnh da hoảng hốt cực độ.

“Bản quân có chuyện muốn hỏi nó.”

Ứng Long thu hồi ánh mắt, nhún nhún bả vai lui sang một bên.

Thiên Xu chỉ trong nháy mắt tháo xuống xiềng xích, Đan Chu dù được tự do vẫn không dám động đậy, thành thành thật thật quỳ trên mặt đất. Cho dù thần nhân một thân xanh biếc trước mặt nó trong tay không hề cầm binh khí nhưng sát khí toàn thân hắn lại tựa như một thanh thần kiếm mũi nhọn sắc lẹm. Đan Chu cũng không phải kẻ ngốc nó biết, nếu không phải người đã từng giết mấy nghìn yêu tà, tuyệt đối sẽ không có một thân sát khí khiến người ta sợ hết gai ốc! Nếu còn muốn giữ mệnh mà sống, tốt nhất nên thành thật một chút. Cho dù có phải trở lại tòa yêu tháp, so với nát bấy ở đây cũng tốt hơn gấp vạn lần.

“Nghiêu Đế thượng cổ từng lệnh cho Hậu Nghệ trừ yêu hại dân, ngươi có biết việc này?”

Đan Chu ngược lại cực kỳ thành thật, liên tục gật đầu nói: “Khởi bẩm tiên quân, ta có biết. Ta vốn là con trai trưởng Đan Chu của Nghiêu Đế, vì không chịu quản giáo, suốt ngày phóng túng bờ bãi, trong lòng lại sinh oán hận với việc phụ hoàng truyền ngôi cho Ngu Thuấn mới hóa thành yêu gây hại chúng sinh. Khi phụ hoàng còn tại vị, bầu trời lúc ấy xác thật có mười mặt trời cùng nhau tỏa sáng, lương thực vừa gieo trồng vì nóng quá mà cháy đen, cây cỏ héo quắc dân chúng thậm chí còn không có gì để ăn. Ấp Dữ, Tạc Xỉ, Cửu Anh, Đại Phong, Phong Hi, Tu Xà đều nhân cơ hội gây hại khắp thế gian, cuối cùng đều bị Hậu Nghệ

diệt trừ. Đan Chu mặc dù bất tài vô dụng nhưng cùng từng phụng mệnh phụ hoàng hỗ trợ Hậu Nghệ.”

Ứng Long lúc này đã tìm được một chỗ sạch sẽ trong sân ngồi xuống, chống má nghiêng đầu nhìn bóng lưng Thiên Xu. Hắn mới nghe đến đây đã hiểu ra mục đích vì sao Thiên Xu phải đến tận nơi này. Có điều nhìn sao cũng giống lấy việc công đi làm chuyện tư quá vậy, khó trách vừa rồi khi Liêm Trinh tinh quân chỉ hỏi một câu đã khiến Thiên Xu lộ ra vẻ mặt xấu hổ hiếm có.

Thế nhưng nhìn thấy nam nhân xưa nay làm việc gì cũng đều ngay thẳng rõ ràng lại vì chuyện của hắn mà bôn ba khắp nơi, trong lòng Ứng Long đột nhiên cảm thấy ảm áp.

Nghàn vạn năm qua, vị Long thần thượng cổ hắn đây tay có thể đảo lộn số trời, chỉ cần giơ tay nhắc chân đã đủ cho trời nghiêng đất sụp cần ai phải lo lắng, cũng chưa bao giờ có người khiến hắn vẩn vương?

Thế nhưng hôm nay nghĩ tới, thế này thật ra cũng không tồi.

Thiên Xu không chú ý tới ánh mắt sắc bén như móc câu ở sau lưng, chỉ tiếp tục hỏi: “Những yêu vật bị giết, giờ ở nơi nào?”

Đan Chu nói: “Khi đó, Tạc Xi bị Hậu Nghệ giết trên một cánh đồng hoang dã, còn Cửu Anh chết trên con sông Hung Thủy, Đại Phong bị hạ gục tại đầm Thanh Khâu, Ấp Dữ bị kết liễu ở bên dưới con suối nhỏ chân núi Côn Lôn, Tu Xà bị chém ở Động Đình, còn Phong Hi bị giam tại Tang Lâm.” Nhớ về những ngày huy hoàng đó, nó từng là vương tử giúp dân giúp nước, trên lưng là kỳ vọng to lớn của phụ hoàng Đế Nghiêu, cuối cùng không chí tiến thủ, còn dùng quỷ kế âm hiểm mưu đồ đoạt lấy vương vị, cuối cùng khiến mẫu thân Nghi Thị đau lòng sinh bệnh mà mất đi, trở thành một kẻ bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu, khiến phụ hoàng vạn bất đắc dĩ đành phải truyền ngôi cho Ngu Thuấn.

Ngay lúc sinh tử chỉ còn trong chớp mắt, nghĩ lại mọi chuyện đã làm trước kia, tất cả liền giống như ảo ảnh trong mơ, hoa trong gương trắng trong nước, trong lúc mơ hồ, một thân yêu khí trên người Đan Chu dần dần tán đi, lớp lông đỏ thắm từng sợi rơi xuống, nó trở về hình dạng con người.

Đan Chu cúi người hướng Thiên Xu dập đầu một cái: “Đan Chu tự biết mình nghiệp chướng nặng nề, phụ kỳ vọng của phụ hoàng, nay nguyện cúi đầu nhận tội.”

Thiên Xu chỉ đơn giản nói: “Người chạy khỏi tòa yêu tháp đến nhân gian làm loạn, vốn dĩ phải giết tại chỗ, nhưng niệm tình người trong lòng hối cải, vậy nên nhốt vào trong tòa yêu tháp, đợi Thiên Quân phán xử, đi đi.”

Đan Chu gật đầu đứng dậy, hóa thành một đạo khói xanh hướng phía tòa yêu tháp trên núi Côn Lôn bay đi.

“Người tin nó thật sao?”

Đối với giấc ngộ của Đan Chu, Ứng Long vẫn không cho là thật. Yêu vật giả hoạt, hướng chí còn là loại yêu quái đã sống mấy ngàn năm?

Thiên Xu xoay người gọi thanh loan, lạnh lùng trả lời: “Nếu còn dám chạy, vậy dùng để nuôi vật cười của Liêm Trinh là được.”

Ứng Long vỗ trán, bờ vai kịch liệt run rẩy, rốt cục nhịn vẫn là không nổi nữa bật cười ha ha.

Vị này cũng thật lợi hại quá đi, không những phóng hỏa lại còn cho phép bách tính đốt đèn!

11. Chương 9

kiếm định nóc nhà mặc Xi Vãn, phun sóng trở mình mưa yểm ngọn lửa

kiếm găm Xi Vãn trên nóc nhà, trở mình hô mưa dập lửa

Hiện nay ở trong hoàng thành khách điểm tửu lâu mọc lên như nấm.

Bây giờ tại khách điểm tốt nhất trong kinh thành khách điểm Đằng Long xuất hiện hai vị khách quý, đặt trước quầy mười hai lượng hoàng kim bảo người phân phó chuẩn bị hai gian phòng chữ Thiên, lại nhắc nhở tiểu nhị người làm không cần quầy rầy. Chưởng quầy ở đây vốn cũng là người hiểu biết rộng, hơn nữa hai vị khách mới đến phong độ bất phàm, đến hẳn cũng không dám sinh lòng ngưỡng mộ, nhất là nam tử vận trường bào đen thậm chí còn mang theo cảm giác khiến hẳn muốn quỳ ngay xuống đất để cúng bái.

Ứng Long ngồi ở trong phòng, đang ngâm nhi bình trà mà tiểu nhị mới vừa đưa tới, chén trà sứ trắng lợt màu, dùng nước suối pha chế cho nên mới có màu nhẹ như vậy, nói vậy mùi vị chắc cũng thuộc loại đặc biệt. Với thể gian mà nói, quả thật không tệ. Xem ra uống quá nhiều lá trà hái từ núi tiên Bồng Lai, ngẫu nhiên cũng nên uống thử trà mọc dưới khe núi trần thế, những lá trà được tay con người ngắt lấy, rồi được người rang khô.

Nhưng mà, hẳn không cảm nhận được một chút hương vị nào.

Chỉ tiếc cho trà ngon.

Ở thể gian trừ yêu, mỗi một lần không thể đều quay về tinh điện ở thiên cung, vì vậy thỉnh thoảng hẳn cũng sẽ chọn tá túc ở khách điểm thể gian.

Tuy rằng phần lớn thời gian Thiên Xu đổi thành nghỉ tạm tại hang núi sâu, một nơi yên tĩnh để khoan chân nhập định, nhưng đối với Long đế phương Nam đã quen sống xa hoa, hẳn lại không muốn ăn ngủ nơi

vùng núi hoang vắng.

Bỗng nhiên gió mát lùa vào gian phòng, Ứng Long tay nâng chén lên một chút, cười nói.

“Vào đây, cũng đừng có trốn trốn tránh tránh, trong long tộc ta cũng không có hạng người đầu đầu lộ đuôi.”

Một đứa con nít chiều cao cỡ phân nửa một người trưởng thành bình thường đột nhiên từ hư không nhảy ra, mắt tròn trợn to quan sát Ứng Long, rồi mới cười hì hì hướng hắn chấp tay cúi đầu, bộ dạng thật là vui vẻ: “Xi Vãn làm lễ ra mắt Ứng thúc!”

Đáng tiếc Ứng Long không có bị bề ngoài của hắn mê hoặc, đôi mắt rồng khế híp, dùng nắp chén khế đẩy bọt nước trà ra, từ từ nói: “Nhìn thấy người như vậy, xem ra cuộc sống cũng nhàn nhã tự tại, có yêu quái xuất hiện trong cung nhưng lòng vững như núi Thái Sơn, không lo lắng chút nào.”

Thằng nhóc lộ ra vẻ không hài lòng: “Thúc thúc có thể đã hiểu lầm tiểu chất, Xi Vãn pháp thuật yếu ớt, bất quá cũng chỉ biết mỗi một ngón chính là bản lĩnh phun sóng gọi mưa, chỉ có thể dập tắt lửa làm sao có thể là đối thủ của đại yêu quái này? Cả người cháu còn chưa đủ cho bọn nó nhét kẽ răng đâu!” Nguyên lai nhóc này chính là vật tượng đem lại sự may mắn trên nóc bảo điện Đại Hùng!

Xi Vãn long tử đầu rồng đuôi cá, mình phủ đầy vảy có thể phun sóng gọi mưa xuống, là vật may mắn để tránh lửa.

Ứng Long lại không cho rằng nó ngang ngược, ngỗ nghịch: “Cũng phải, việc không liên quan đến mình, mình không cần nhọc tâm, người xem ra cũng là người thông minh.”

Xi Vãn thấy hắn không bực mình thì tiếp tục nói: “Thúc thúc này, nói vậy người tới đây không phải vì trừ yêu đi?”

“Ồ? Vậy người thử đoán xem, bốn tọa vì sao đến đây coi?”

Xi Vãn gấn mác thành cái bộ dáng khờ dại, thế nhưng thật ra cũng suy nghĩ đâu ra đó, tự biết ở trước mặt Long đế phương Nam phải cẩn thận đừng có quá trốn quá, nhân tiện nói luôn: “Bảo vật trong hoàng cung tuy rằng nhiều không kể xiết, nhưng có thể vào được mắt thần của thúc thúc cháu nghĩ bất quá cũng chỉ có một vật mà thôi!”

Hai người nhìn nhau, Ứng Long cười cười không nói gì.

Thằng nhóc kia lục lọi trong vạt áo giả bộ thở dài: “Thứ ấy vốn là vật báu của long tộc, nếu không phải lúc nào xảy ra sự tình quan trọng có chết cũng không thể rời tay. Thúc thúc nếu muốn cưỡng đoạt, chẳng phải là làm khó tiểu chất sao?”

“Hừ, nhóc con.” Ứng Long giữ lại nắp chén, bỗng nhiên lật ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, cách không đem cái trán như ngọc sáng của thằng nhóc con bắn ra cái dấu đỏ.

“Ôi chào, ô!” Xi Vãn nhất thời bày ra một bộ dạng bị ủy khuất, mắt to lóng lánh nước mắt trông rất là đáng thương.

“Bộ dạng này cũng chỉ có thể lừa mấy ca ca kia của ngươi. Trước mặt của bốn tọa vẫn là nên thu lại đi.”

“Các ngươi chỉ biết khi dễ đứa con nít như ta...” Mắt to ngập nước trông vào rất đáng thương, đáng tiếc đối với Ứng Long hoàn toàn không có chút tác dụng, Xi Vãn đành phải thu nước mắt lại, nhảy cẫng lên ngồi vào cái ghế đối diện, nhấc cái chân ú ú lên bắt chéo vào nhau, vươn móng tới đĩa điểm tâm tinh xảo Ứng Long chưa từng dùng qua bắt đầu ăn.

“Thức thức người cũng thật là xấu, chuyện vui như nghịch thiên cũng không nói với tiểu chất một tiếng!”

Ứng Long thấy hần lộ nguyên hình, mở miệng cuồng vọng không khỏi nở nụ cười, chậm rãi nói: “Xem ra một kiếm kia của Hứa chân quân, còn chưa đủ để ngươi có nề nếp.”

Khuôn mặt của nhóc con nhất thời hóa đen, mấy miếng bánh ngọt trong miệng lúc này tựa như xỉ than khó ăn cực kỳ.

Vốn dĩ Xi Vãn là rồng thuộc long tộc ngày thường phun sóng gọi mưa, uốn lượn trên không với hình rồng, nhưng xưa nay ở trong biển rất hay rong chơi, cũng rất tự tại.

Ai ngờ để vương dưới nhân thế kia biết được có Linh Thú này có thể không chế nước dập tắt lửa liền có ý muốn nó phụ trách việc tị lửa, nhưng mà Xi Vãn thân là loài rồng tôn quý, sao có thể cam tâm làm người phụ trách trông coi cung điện cho phạm nhân? Nhiều lần đấu tranh giãy dụa, cuối cùng cũng bị Hứa chân quân dưới phạm làm phép, lấy bảo kiếm cấm xuyên xương sống, khiến nhóc này không thể nào chạy trốn, làm người phun nước đè lửa cho con người.

** xi vãn- rồng này còn được tạc cùng một thanh kiếm (hay kích)- biểu tượng của sấm sét và mưa gió như là một điệp thức biểu tượng về trừ hỏa-làm mưa, hay cao hơn nữa là biểu tượng uy quyền- trừ tà- trừ ma.*

“Tiên nhân luôn luôn ỷ thế pháp thuật cao cường lấn át long tộc chúng ta giống như Lục ca vậy, lập nhiều công lớn kết quả là còn không phải bị quân vương vong ân bội nghĩa kia lấy thân huynh ấy tạc bia trấn áp ngàn năm? Hiện giờ còn chưa trở mình ra được! Thúc thúc nghịch thiên, vốn là lấy lại công đạo cho long tộc chúng ta! Nếu thúc thúc có thể ngồi trên ngai vàng Thiên đế, đến lúc đó nhất định phải bắt hết mấy tên tiên nhân dưới phạm tự cho là đúng này, để cho bọn họ canh cửa giữ nhà cho con người!!”

Bộ dạng lòng đầy cảm phần thẳng nhóc với tuổi thọ của hần không hài hòa chút nào, cũng chỉ có lúc này mới làm cho người ta phát hiện đây tuyệt đối không phải một thẳng nhóc ba tuổi, mà là một con rồng đã sống mấy ngàn năm.

“Bổn tọa cũng không có đại nghĩa giống như lời người nói.” Ứng Long cũng không có ý ngăn cấm hần, cười nói, “Người dựng thân chống đỉnh Hoàng Thành, nói vậy náo nhiệt bên dưới cũng đủ để người nhìn.”

Xi Vãn gật đầu, cười đến rất chi là đắc ý: “Vâng! Quả thực là mỗi ngày đều rất mới mẻ, quanh co vòng vèo rất là đặc sắc!” Xi Vãn quan sát chung quanh rất thích xem náo nhiệt, trong hoàng cung tranh giành quyền lợi lục đục với nhau, tuyệt đối còn đặc sắc hơn những vở kịch dựng trên sân khấu mà mọi người hay khen luôn miệng, hơn nữa những người diễn trong vở kịch kia lại chính là vương hầu quý tộc nên vở kịch lại càng phần khích kích thích, tuyệt đối không lặp lại những tình tiết nhàm chán.

Hần nhún nhún vai: “Còn hơn cả mấy cái vật kia, không nói dối gì thúc thúc, đối với ta mà nói, thứ ấy bất quá chỉ là một vật phiền phức không có tác dụng gì. Dù sao cũng là di vật long tộc nếu Ứng thúc muốn cháu cũng sẽ không ngăn cản. Bất quá cháu vẫn là nhắc nhở Ứng thúc một câu, di hài kia vốn là long mạch tập hợp ở Hoàng Thành, một khi lấy ra, vận số vương triều nhất định sẽ chịu ảnh hưởng.”

Ứng Long nhìn hần một cái, cười nhạo nói: “Số mệnh của vương triều vốn là chuyện của thiên hạ, hưng thịnh hay là suy vong, sao có chuyện ỷ lại vào khí mạch của long tộc ta. Thiên tử vốn cũng là huyết mạch chân long mà con người hay nói, người là long tử tôn quý cũng không thể phân biệt thật giả hay sao?”

Xi Vãn thở hắt ra, thở dài: “Cháu đương nhiên biết đó chẳng qua chỉ là mượn từ để mà nâng địa vị, chính là...” Hần nhỏ giọng nói thầm, “Chính là cháu không vừa mắt cái tên đại nội thị vệ cả ngày leo đến bên cạnh ta sờ mó cái đuôi của cháu. Hần cứ hễ mở mồm là lao nhao ầm ỉ nói cái gì mà số mệnh đã hết, cái gì mà không thể tận trung đến mức khiến cháu phiền muốn chết...”

Ứng Long gảy nhẹ nắp chén khiến cho nước chè xanh trong chén hơi hơi chấn động, tạo ra gợn sóng nhỏ: “Phải nói một kiếm kia của Hứa chân quân cũng thật là lợi hại, đem người nhốt tới hai ngàn năm, chờ bổn tọa lấy di hài kia, người sẽ tự do.”

Thẳng nhóc hiển nhiên là ngẩn người, giống như đột nhiên được người đánh thức nhảy dựng lên, hưng phấn mà kêu lên: “Lời này không sai! Ứng thúc người mau mau đem di hài Long thần kia lấy nhanh đi, để cho cái triều đình hủ bại này nhanh nhanh sụp đổ cho xong!”

Xi Vãn nghiêng răng nghiêng lợi, cặp mắt to tròn phần nộ ánh lên sắc vàng lấp lánh, lúc này hiện ra hình dạng mất thú.

“Tốt nhất là dùng một môi lửa đem hoàng cung này đốt sạch sẽ! Đừng tưởng rằng dùng cái thanh kiếm bỏ đi đây có thể đem ta gim trên nóc nhà thì ta sẽ thành thành thật thật phun nước dập tắt lửa cho hần! Đến lúc đó ngay cả một ngụm nước miếng cũng đừng có mơ là ta sẽ nhớ!!”

“Sao vậy hiện tại không lo lắng muôn dân sẽ gặp họa sao?”

Cái miệng nhỏ nhắn thằng nhóc trề lên, ánh mắt có chút sâu kín nhìn Ứng Long, tựa hồ sớm đã phát hiện ra điều gì: “Chúng sinh, trong chốn u minh của đều có chúa tể, giống như long tộc chúng ta vậy, không phải cũng không đánh thắng thiên mệnh hay sao? Dù sao chỉ cần ta chú ý tới cái tên mở miệng hay huyền thuyên kia là được!”

Ánh nắng mai chiếu soi, hôm nay trên đường cái trong kinh thành có chút quạnh quẽ.

Không có ai biết tối hôm qua bên trong Hoàng thành đã xảy ra chuyện gì, lại càng không có người biết, long mạch giấu sâu trong lòng đất di hài Long thần thượng cổ không duyên không cớ đã bị lấy ra.

Có lẽ cũng từng có cao nhân trong cung đã dùng pháp thuật để ngừa yêu tà ngoại đạo đến đào trộm bảo vật, nhưng những pháp thuật này ở trong mắt Ứng Long cũng như thanh kiếm gỗ mà mấy đứa con nít hay chơi.

Chẳng qua Ứng Long lại chưa từng nghĩ tới những kẻ phạm tục này đối với ngai vàng hoàng kim, một mực cố chấp với giang sơn xã tắc này như thế thậm chí không tiếc lấy dùng xương máu của người thân để leo trên để vị, thậm chí ngàn năm vạn năm chấp niệm ăn sâu dưới tận lòng đất tựa như mạng nhện gắt gao bám vào trên di hài, khó trách sẽ đưa tới ác yêu.

Ứng Long giang hai tay, giờ phút này khi hắn ngửa lòng bàn tay ra thì bên trong có một mảnh vảy màu xanh đen, nhìn qua rất đối bình thường chỉ như vảy cá thường thấy, song khi che đi ánh mặt trời một mảng tối phủ vây quanh bên dưới thì lúc này trên mảnh vảy lại thấy đoàn sáng ẩn hiện.

Không muốn nhìn di hài của Chúc Long không tiếc vì thiên hạ xả thân cuối cùng sẽ bị đánh bấn, hắn tổn không ít thời gian đem hết những chấp niệm ngoan cố một mực không chịu thay đổi đều trừ bỏ sạch sẽ.

Không có ngoài ý muốn chính là vật kia, lúc trước hắn đã từng nói qua, trong sọ rỗng mà không có Như Ý Châu cũng không phải là chuyện cứ nói không có gì là hết thấy mọi thứ đều không có gì cả.

“Chúc, ngươi có phải đã sớm nhìn thấu bốn tọa cũng không tránh khỏi số mệnh này, khi đó mới có thể lưu lại một chút lực lượng cuối cùng này hay không?”

Mảnh vảy trong lòng bàn tay lẳng lặng nằm đó, cũng không trả lời hắn.

Dần dần, trên đường cái trở nên rộn ràng náo nhiệt.

Ánh mặt trời chiếu vào tảng đá xanh nằm ở ngã tư đường, mảnh vảy trong tay nam tử mặc áo đen biến mất không dấu vết.

Thân hình cao lớn đi trên đường, trần thế âm ỉ giống như ngàn năm đều chưa từng thay đổi. Có lẽ không còn gương mặt này, có lẽ cũng không còn là ngã tư đường này, có lẽ không còn là phòng ốc này, nhưng sinh mệnh lại như cũ mỗi một ngày khi ánh dương bình minh cũng chính là lúc căng tràn sức sống.

Góc ngã rẽ đột nhiên có hai đứa bé tóc húi cua đang chạy đến, vừa cười nói vừa chạy băng băng lướt qua bên người hắn, tiếng cười đùa vui vẻ khiến cho vị Long Vương thượng cổ này thoáng nhìn.

Bóng dáng lung linh dưới ánh nắng mai, thời gian như bóng câu qua khe cửa, duyên phận ngàn năm có lẽ cũng chỉ vì giờ này khắc này giữa nghìn vạn người lướt qua nhau thì chỉ hai người đi về một hướng.

Ứng Long chuyển mắt qua, đứng ở cách đó không xa có một vị thần tiên vận trường bào màu xanh biếc.

Ánh mắt ấy dừng trên người hắn cũng trong suốt, cũng thâm thúy, giống như sớm nhìn thấu hết thấy, toàn bộ thế giới này không có chuyện gì có thể che giấu bên trong đôi mắt ấy.

Ứng Long cũng không né tránh, đi thẳng tới chỗ Thiên Xu.

“Đang đợi bốn tọa?”

12. Chương 10

nước không quá xoáy thuyền con phiếm, chín ngày trích tỉnh phi Long Đăng.

thuyền yên bình xuôi theo dòng, khắp tầng trời rỗng bay lượn hái vì sao

Sông xoáy Hoàng Hà, sông Hoài chảy nhánh, sông đào tương thông.

**sông đào thời xưa, nay thuộc tỉnh Hà nam, ranh giới Hán - Sở ở Trung Quốc, thời xưa ví với ranh giới rõ ràng*

Đường nước chảy rộng sâu ngàn ấy thước, nhưng không bị nước lũ Hoàng Hà ảnh hưởng, thế nên mới có câu “Nước không quá xoáy”.

Mệnh môn xoáy nước tắm bổ mặt đất, bờ sông hai bên cây cỏ lay động, Ngụy Văn Đế Tào Phi từng có lần khen mà ngâm thơ Lâm Qua phú khen tặng: cây cao bóng rợp trước cuộn gió, khi gió thổi ắt nước gợn chim bay cá lặn khúc quanh co, trống mái hòa cầm ngân thánh thót; rong rêu đưa mình uốn lượn dòng, phồn hoa Xuân Thủy nhường này đây.

**bỏ qua cho yên, thơ này của Tào Phi xác thật không sai nhưng mình nghĩ dịch nghĩa ứ chuẩn tẹo nào. Không có bản dịch, baidu*

Chỉ bất quá là một chiếc thuyền con xuôi theo dòng, đuôi thuyền cũng không có người chèo lái nhưng thuyền con này không hề lệch khỏi quỹ đạo, luôn luôn ở giữa dòng chậm rãi đi về phía trước.

Bên ngoài nhìn vào bất quá chỉ thấy là một con thuyền nhỏ hẹp, ngay cả cột buồm cũng đơn sơ, nhưng nếu nhìn vào bên trong chỉ sợ khiến người trợn mắt há hốc mồm. Bên trong khoang thuyền dưới đáy lót đệm là một bộ lông trắng như tuyết rất rộng, nhìn chất liệu thì như da hổ nhưng lại không có vằn, hơn nữa hiển nhiên khối da thú lớn như thế, dưới gầm trời này còn chưa có con hổ bự như thế đâu?!

Nhưng cái này bất quá cũng chỉ là đệm lót bên dưới. Càng đừng nói tới vật dụng trên bàn ngọc đèn bạc, bộ đĩa đĩa bằng ngọc, ngay cả ánh nền chiếu sáng cũng là Dạ Minh Châu, dù người có quyền thế lớn nhường nào, cho dù là trong hoàng cung nội viện cũng không có xa hoa như vậy.

Thân hình đen tuyền cao lớn đang nghiêng người dựa vào cái gối dệt từ tầm tơ, tóc đen xưa nay chưa từng buộc lại tùy ý rối tung, rơi xuống trên bộ lông da tuyết trắng mềm mại, ung dung tự tại, ngón tay thon dài hơi cong để ở bên trán, đôi mắt vàng lấp lánh khép hờ, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt mà cao ngạo, bởi vì ngộ nghịch thiên mệnh mà cuồng vọng, bởi vì pháp lực vô biên mà tự phụ, hay là ngẫu nhiên nằm yên tại đó cũng đã làm cho người ta nhìn không dám thở khẽ một tiếng nhỏ.

Trên bàn có rượu, vốn là uống không được, nhưng hắn rất thích ý rót vào trong chén, nắm ở ngón giữa, thỉnh thoảng uống thử một ngụm, mà ánh mắt lại không nhìn tới non nước tươi đẹp bên ngoài, chỉ nường theo ánh sáng mỏng manh của Dạ Minh Châu, không chút kiêng kỵ nhìn sang khoang thuyền bên kia.

Nam nhân đang khoanh chân mà ngồi vững như Thái Sơn.

Ngày ấy sau khi từ hoàng cung trở về, Thiên Xu cũng chưa từng hỏi hắn đi đâu và làm cái gì, tựa hồ hết thấy đều rõ ràng, rồi lại tựa hồ cũng không biết chuyện gì, nhưng nhiều hơn là một phần ăn ý giữa hai cường giả không cần phải nhất nhất nói từng chuyện.

Hai người rời đi kinh thành, dọc theo dòng chảy, không vì lý do gì khác chỉ là bởi vì người xưa tương truyền Hậu Nghệ bắn rụng Phong Hi rồi giam ở Tang Lâm. Hào Châu Chí có viết, “Đồi Thang phía Tây có Tang Lâm, là nơi Thành Thang Vương cầu mưa.” Xoáy nước sông Hoàng Hà là lăng tẩm của Thương Thành Thang.

** Thành Thang (chữ Hán: 成汤; trị vì: 1766 TCN-1761 TCN[1] hoặc 1765 TCN-1646) hay Thương Thang, họ Tử (子), tên thật là Lữ (履), là vị vua sáng lập nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc. Ông là người đã lật đổ vua Kiệt tàn bạo, người cai trị cuối cùng của nhà Hạ. Wiki*

Nhưng mà thế sự xoay vần biến ảo, chỉ sợ nơi Tang Lâm kia giờ đã không biết đã thành dạng gì.

Dòng xoáy sông mở rộng, thông với nước Hứa, sinh sôi các kênh rãnh, áp Lộc mệnh mông, luồng nước chạy dài, Ứng Long đề nghị dùng thuyền xuôi dòng để có thể ngắm cảnh sắc trước mắt.

Chén rượu trước mặt Thiên Xu chưa từng động, thuyền nhỏ trôi theo dòng nước ngoài ý muốn vững vàng, cũng chưa từng rung chuyển tí nào.

Ứng Long nhìn thoáng qua, nói: “Đây là cửu uẩn xuân, vốn là ”ba món ủ một lần, cho đến đủ chín lần” muốn ủ rượu ngon, không phải một đêm ngay tức khắc rượu đã chín, tinh quân không ngại thử một lần.”

“Những thứ này, bốn quân xưa nay chưa bao giờ uống.”

Đây cũng không phải là mượn cớ từ chối, mỗi lời Thiên Xu nói ra chính là sự thật.

Tham Lang tinh quân một trong ba đại sát tinh, cho dù là Vương mẫu nương nương có mở thịnh yến ở Dao Trì cũng không có tiên gia nguyên bước tới cùng hấn bắt chuyện.

Trước không nói đến khuôn mặt ngàn năm lạnh băng cứng nhắc nghiêm khắc không có một chút xíu biểu tình, cho dù có thật sự cùng trò chuyện thì xoay qua xoay lại nội dung câu chuyện nhất định cũng phải chọn nhặt tránh cho việc không cẩn thận giẫm phải điều luật thiên quy nha. Bằng không chưa ra khỏi yến hội đã xúi quẩy bị vị này thẳng tay xử luôn.

Khi xưa yến tiệc trên Dao Trì tiên tử mặc dù lấy không hết, Thiên Xu không có ý mời rượu, cũng không có tiên nhân nào muốn tự mình làm mất mặt tới mời rượu hấn. Vì vậy cứ thế mấy ngàn năm qua, Thiên Xu đối với vật trong chén này, thật đúng là tiếp xúc được ít lại càng thêm ít, quả thực chính là tới nông nỗi một giọt rượu cũng không uống.

Nhưng Ứng Long không phải là những vị tiên nhân cẩn thận từng li từng tí ka, hấn ước gì có thể chứng kiến khuôn mặt lạnh cứng này bởi vì rượu mà nhuộm sắc.

“Tuy nói rượu có thể loạn tính, vốn là điều cấm trong giới Phật gia. Nhưng những tiên gia dương tính, cũng có thể thử một chút.” Giơ cánh tay lên, đầu ngón tay để móng sắc bén lướt dọc theo cái chén, nhẹ nhàng đem chén rượu kia đẩy gần tới trước mặt Thiên Xu, “Chính là lướt qua liền dừng, không làm hỏng chính sự.”

Ứng Long cười híp mắt nhìn hấn, ngồi đó nói như vậy thái độ cũng không tính là cường ngạnh, nhưng ý muốn khuyên người uống không thể cho khước từ cũng làm cho người không thể cự tuyệt. Chớ có mà nhìn tính tình lãnh khốc của Tham Lang tinh quân, ngày thường làm việc kiên cường, nhìn như vô tình nhưng không chứa đường lui, nhưng trên thực tế hấn làm người không thể cự tuyệt trước lời nói dịu dàng ý tốt của người khác.

Chỉ thấy Thiên Xu thật sự đưa tay nhận lấy, chỉ xem như nước trong bình thường cũng không kéo dài uống một hơi cạn sạch.

Rượu rót vào cổ họng, hương thơm vị ngọt.

Khó trách Khai Dương trộm hạ phạm lúc trở lại đều vác theo mấy vò rượu lớn sau lưng, rượu chưng cất dưới thế gian mặc dù không thể so được tiên tử, nhưng cũng đặc sắc.

“Nhớ tới ai sao?”

Hắn ngưng thần nghĩ suy bất quá chỉ trong một lát, diễn cảm cũng chưa từng lộ ra, thật không hiểu ánh mắt kia của Ứng Long sao lại sắc bén như thế, có thể nhìn ra hắn tinh thần phân tâm.

“Khai Dương.” Vũ Khúc tỉnh quân Khai Dương.

Thiên Xu không có giấu diếm.

Ứng Long nghe vậy, nghĩ nghĩ, giống như chợt nhớ lại cái chuyện gì thú vị lắm nở nụ cười: “Pháp thuật cùng võ kỹ cũng không tệ, đáng tiếc quá mức xúc động. Bất quá chỉ là gãy cây thương, lúc ấy giống như hận không thể liều mạng muốn sống muốn chết quyết chiến một phen.”

Thiên Xu nhìn hắn một cái, lạnh lạnh nói: “Cái chuôi hỏa vân thương kia, vốn là tinh hồn thủy tổ vạn cây đào hóa thành.”

Cây đào đánh bại yêu Phục Ma cũng là chuyện thật không sai, lúc mới đầu vạn cây đào khí thế rất mạnh mẽ, bất quá... Ứng Long còn nhớ rõ ngày ấy trận ác chiến trong tòa yêu tháp, so với Văn Khúc, Thiên Ki những vị tinh quân kia pháp thuật tuy không sáng bằng nhưng ít thương tổn, ngược lại giống như Vũ Khúc thiện về võ xưng hùng bằng võ thuật thế nhưng ngược lại bị thương quá nặng, ngoài chuyện xương sườn bị gãy đứt thì không nói, trên người miệng vết thương khi bị Huyền Hoàng Càn Khôn vết gãy ra nhếch nhác chặt vật không chịu nổi, nhưng những điều... này không đủ để cho hắn động dung. Lại ở lúc mà thanh hỏa vân thương bị chặn ngang cắt đứt, Ứng Long vẫn nhớ rõ vị tinh quân kia đôi mắt trợn trừng mắt như muốn nứt toác, cõi lòng tan nát trông rất đau đớn.

Con nhà võ coi trọng binh khí, con người cũng không thiếu người có cách nói ‘kiếm còn người còn’, nhưng người tình tự khắc sâu đặc biệt giống như vậy, tuyệt đối không chỉ đơn giản là bởi vì một binh khí bị gãy như vậy.

Vậy đơn giản như vậy ở trước mặt hắn, giống như việc đem trái tim người hắn yêu moi ra.

Lúc này nghe thấy Thiên Xu nói: “Trăm năm trước, Khai Dương từng phạm phải thiên quy, giết Kim Ô đốt thành tro để cứu một gốc đào tinh bị sâu độc làm hại, vì thế bị nhốt trên đỉnh Thiên Phong ba ngàn năm.”

Thiên Xu trong lời nói mặc dù chưa từng nói rõ ra, nhưng Ứng Long là người thế nào chứ. Lập là biết ý mà cười: “Đào tinh, từ xưa đã hiếm có, chẳng lẽ là là vị thần tướng Thiên Lý Nhân bên cạnh Đế Thuấn?”

“Trước khi vào tòa yêu tháp, bốn quân từng đi qua Thiên Phong, trên đỉnh núi hoa đào nở rộ, đào tinh hơn trăm năm cuối cùng cũng hóa hình người.”

“Nói như vậy, một kích kia của bốn tọa, sợ là lại phải tiếp tục tu trăm năm đi?”

“Bản thể bị thương, cho dù có linh vật hỗ trợ, cũng cần mất ba trăm năm.”

Xưa có cây tử đằng, linh tính không bì kịp cầm điều thú, nếu muốn tu tiên thành hình, lại càng khó hơn gấp trăm lần không dứt, huống chi bản thể trên chần cổ thần binh sở đoạn, lại càng khó có thể khôi phục.

** Nếu như ở các nước Phương Tây, hoa hồng là biểu tượng của tình yêu thì ở xứ sở Phù Tang này Hoa Tử Đằng lại tượng trưng cho tình yêu bất diệt.*

Tặng hoa Tử Đằng theo người Trung hoa là ngụ ý tôn vinh và quý mến tình bạn của đôi bên.

Theo người phương Tây cũng thế, nó còn bày tỏ lòng yêu thích, tương đồng ngưỡng mộ giữa người tặng và người nhận.

Riêng cho việc bày tỏ tình yêu và mong chờ sự đáp nhận thì bạn nên dùng Tử Đằng màu tím nha vì ý nghĩa của hoa lúc ấy là ” Tôi chờ đợi sự đáp ứng của em!”!

Tử Đằng màu trắng gốc Nhật chỉ là biểu tượng cho tình bạn mà thôi!

Tuy là một loại hoa ngọt dịu, mềm mại nhưng bản thân chính yếu, đó là một tình yêu khá đòi hỏi và rất kiên trì (bạn thử quan sát sự bám rễ vững chắc của Tử Đằng sẽ hiểu rõ sức mạnh của nó!).

Ứng Long nghe vậy nhẹ gật đầu, cũng khó trách hắn thờ ơ, ở trong mắt Long thần thượng cổ, ba trăm năm bất quá chỉ là trong cái nháy mắt, chính là nỗi khổ phải chia xa với tình nhân trong lòng Vũ Khúc tinh quân, sợ là sống một ngày bằng một năm.

“Sao không thấy hần tìm đến bốn tọa để trả thù?”

Nếu đổi lại là chúng tiên trên thiên đình, nhất định Vũ Khúc tinh quân sẽ tìm tới để giải mối thù, Đại La thần tiên tất cả đều sẽ né tránh. Đừng có mà nói giỡn! Vũ Khúc tinh quân tính tình nóng nảy trên trời dưới đất danh tiếng có thừa, từ trước đến nay là không cần nhiều lời vô ích đập là đập, nói đánh là đánh, tuyệt không dễ chọc! Ai có thể làm người như Ứng Long hằng hái giống như mở cửa chào đón khách, đáng tiếc lâu rồi không gặp người, trong lòng rất háo hức mong chờ.

Thiên Xu rất không khách khí thủ tiêu cái ý nghĩ “rốt cục lại tìm được một kẻ cứng cáp khỏe mạnh” của vị Long đế phương Nam.

“Khai Dương bị phạt trần thủ ở Thiên Phong, tuy lập công có thể giảm bớt một ngàn năm trăm năm, nhưng chưa hết thời hạn thi hành, làm sao có thể rời đi?” Ý nghĩa lời nói công chính vô tư, cũng không bởi vì tinh quân đồng tông mà có chút thiên vị.

Chính là với bản tính của Vũ Khúc tinh quân, năm đó lúc ở Thiên Đình cũng thường xuyên trốn xuống phạm, hiện giờ mặc dù đang ở Thiên Phong, chỉ cần muốn xuống thế gian còn không phải rất dễ dàng hay sao? Nhưng mà hần cả gan làm loạn ra sao cũng không dám công khai hành động ngay ở trước mặt Thiên Xu, mà lúc này Ứng Long lại cùng một chỗ với Thiên Xu.

Muốn tìm người? Muốn báo thù?

Chuyện này trước đó vẫn phải nghĩ cho kĩ...

Ứng Long cũng không nói tiếp, ánh mắt thâm thúy thẳng tắp nhìn về phía Thiên Xu, bỗng nhiên chậm rãi ngồi dậy, khoang thuyền không lớn, hần đứng lên như vậy giữa hai người có thể nghe thấy tiếng hô hấp của nhau.

“Thiên Xu ngươi lo lắng đến tột cùng là Vũ Khúc hay là... Bốn tọa?”

Lo lắng Vũ Khúc gặp rắc rối, hay là lo lắng cho mình bởi vì mất Như Ý Châu mà không địch lại Vũ Khúc?

Thuyền con xuôi theo dòng nước chảy, sóng biển nhấp nhô, bên trong khoang thuyền chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách ở bên ngoài, mang theo chút khí ẩm thổi vào trong khoang.

“Con người có câu nói ”Tu trăm năm mới ngồi cùng thuyền.“” Đôi mắt vàng phút chốc bừng sáng, hút hồn phách người, “Lời ấy không sai, bốn tọa cũng nguyện dùng trăm năm chỉ để đổi được ngồi cùng tinh quân trên một con thuyền...”

” Duyên phận cùng Long quân, sao lại chỉ có trăm năm.”

“Phải nha, nếu thật sự tính toán một cách cẩn thận...” Lúc này thấy hấn bỗng nhiên vung một tay, mấy bảo vật hoàng kim cùng với những cái chén ly đèn bên trên mặt bàn đều bị quét ra khoang thuyền, “Oành đông!” một tiếng rơi xuống nước, nhưng tức thì một cánh tay vươn tới, dùng lực tóm lấy bả vai của Thiên Xu, lực độ vừa đủ đem người đồng thời thân mình đổ xuống đệm êm gối mềm ở một bên.

“Duyên phận giữa chúng ta cũng đủ để chung gối ngàn năm.”

“ ... ”

Trong khoang thuyền chung gối cùng hấn, Thiên Xu lại ngoài ý muốn rất bình tĩnh. Búi tóc buộc đỉnh gọn gàng chỉnh tề lúc này có chút rối rác, rơi ở trên gối, cùng Ứng Long toàn bộ không thèm để ý tiến sát lại tóc mai tóc dài quấn bên lấy nhau, hơi thở lượn lờ khiêu khích lòng ai.

Ứng Long không khỏi đắc ý cười chăm chú nhìn nam nhân cùng hấn chung gối.

Cho dù ngay sau đó, đối phương vô cùng bình tĩnh chỉ ra chỗ lầm lẫn trong lời hấn nói.

“Thái Thượng Lão Quân cũng quen biết với Long quân ngàn năm.”

Ứng Long lặng người đi một chút, trong đầu trời lên hình dáng tóc bạc mặt hồng hào của Thái Thượng Lão Quân tuy vậy nhưng cũng chính là lão nhân mặt nhăn nhăn nhăn nhúm nhúm, lập tức bả vai run run nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp tràn đầy vui vẻ, quanh quẩn như lốc xoáy trên sông.

Cười đến hết hơi, nhưng ý cười bên môi vẫn chan chứa: “Nếu nói đến kẻ không hiểu phong tình, sợ là tìm khắp tam giới lục đạo, cũng không có ai làm tốt hơn người.”

Thiên Xu thản nhiên nhìn thấy bên trong cặp mắt vàng ý cười vừa thu lại, bỗng nhiên dịch người tới.

Ứng Long cho là hấn phải đi mở, cũng không có ý định ngăn cản, ai ngờ bỗng nhiên tóc mai bên sườn trán bị kéo chặt, bóng người phủ xuống, môi cùng môi giao thoa nhưng chẳng phải nguyên nhân do hấn a!

Không giống như Ứng Long ngày ấy bá đạo điên cuồng cướp thành đoạt đất, nụ hôn này mềm nhẹ như gió thoảng qua vừa đơn giản, lại thuần túy.

Trên môi mang theo mùi rượu thản nhiên, xen lẫn với hơi thở nam tử thành thực, còn hơn trực tiếp rượu nồng vào yết hầu, không say người, người lại tự say.

Trên lưng luôn luôn đeo rất nhiều rất nhiều gánh nặng, người nam nhân này chưa bao giờ bị cho phép mình phóng thích tình cảm, chúng ẩn sâu vô cùng, nhưng cũng không phải không có mà chỉ im lặng trải qua trăm năm ngàn năm từ từ lắng đọng lại. Mãi mãi cho đến khi người này xuất hiện ở ngay trước mặt coi thường hết thấy thiên quy giới luật, không sợ tình mang mang theo chết chóc, rồng bay lượn khắp tầng

trời, lên trời hái sao.

Đợi đến khi Thiên Xu hơi hơi ngẩng đầu, hơi thở vững vàng như trước, giống như vừa rồi chưa từng có hành động kinh người, ánh mắt chăm chú từ trên xuống dưới nhìn nam nhân nọ bất chợt đang lộ ra vài phần kinh ngạc bình tĩnh cất giọng “Xin hỏi Long quân, bốn quân không hiểu phong tình như thế nào?”

13. Chương 11

uống máu kiếm lãnh không cần chuyện, không phải rượu chỉ say càng khó tỉnh.

trăm mình uống máu dưới kiếm phong, rượu không say là người tự say

Không nổi lên ham muốn, nhưng không phải thật sự là không muốn.

Ứng Long thật ra rất có ý chào đón, mắt vàng mang ý cười, cũng không xoay người, mặc cho đối phương đặt ở trên người, tay cũng không nhàn rỗi, cánh tay ngoằn ngoèo mơn trớn tấm lưng Thiên Xu: “Tình quân ngày thường làm việc rất đúng khuôn phép, hôm nay hiếm thấy có lòng thân mật, nhưng cũng là trong phạm vi.”

Thiên Xu bình tĩnh nhìn thân thể nam tử nằm thẳng bên dưới.

Trên đệm lót da màu trắng tuyết màu đen tuyền kia nổi bật như thế, nhưng mà con người màu vàng đồng lại mang theo nét quyến rũ mị hoặc lòng người, nam nhân này từng xưng vương nơi yêu vực, cho dù là nằm như vậy cũng chính là yêu đế yêu vực thống lĩnh trăm ngàn yêu quân. Đáng tiếc đối tượng chính là Tham Lang tinh quân kia chém yêu chém đến nổi tay mỗi nhừ, trừ ma trừ đến mức kiếm đoạn.

“Long quân cho rằng phải làm sao?”

“...”

Nước sông nhấp nhô gợn sóng lăn tăn, thần thái Thiên Xu vẫn như cũ vững vàng như tảng đá, làm cho người ta cảm thấy bản thân mình không phải cùng người nói chuyện yêu đương mà chính và sánh vai với một khối đá ngàn năm.

Trong lòng cũng không phải là vô tình, nhưng mà bề ngoài trước sau như một lạnh lùng cứng nhắc.

Hắn đã quen tình hình giống như khi thực thi thiên quy, thay trời giữ gìn giới luật, tay cứng như thép, tâm lạnh như băng, ngày qua ngày không cần dư thừa cảm tình. Ở Thiên cung trong mắt chúng tiên nhân, Tham Lang tinh quân là một thanh bảo kiếm lợi hại nhất sắc bén nhất trong tay của Thiên đế, sẽ không ai cảm thấy được, một thanh bảo kiếm uống máu biết bao sinh linh lại cần người thương xót.

Ứng Long khước miệng nhắc lên một đường cung trên mặt tràn đầy ý cười: “Phải làm như thế nào thì cứ thế mà làm.”

Hắn tình nguyện trầm mình dưới huyết kiếm, cho dù hậu quả là bị mũi kiếm sắc lẹm ấy gây thương tích.

“Con người có câu nói: lá lành đùm lá rách...” Hắn ngón tay xẹt qua làn môi của Thiên Xu, đường nét mỏng dài bởi vì chủ nhân nghiêm cẩn mà có vẻ lạnh cứng, “Nghe người ta nói không bằng tự mình thử nghiệm, hay để cho bản tọa dạy tinh quân cái gì mới gọi là phong tình? ”” Ứng Long hai tay vòng lên, đem bả vai Thiên Xu đang rời đi kéo lại, chốc lát cự ly giữa hai đôi môi gần như không có kẽ hở, nhưng cũng không có tức khắc dây dưa, đầu lưỡi liếm duyệt qua trên môi mang theo hương vị rượu nồng. Ứng Long như thưởng thức rượu ngon được cất ủ ngàn năm, ‘không phải bởi vì rượu mà say, nhưng người lại khó có thể thanh tỉnh...” Lời này, không biết là ai thốt ra không lúc hai bên kề sát mà mơ hồ thổn thức.

Phần môi khẽ chạm mới đầu chỉ nhẹ nhàng giống như thưởng rượu ngon, Thiên Xu vẫn cẩn thận nhưng trong lúc dây dưa Ứng Long càn rỡ châm ngòi khiêu khích cũng dần dần quen nếp, trên lớp đệm bộ da tuyết trắng mềm mại sắc đen tuyền cùng màu xanh biếc quyện vào nhau, bên tai là tiếng nước róc rách, trời xanh muôn thuở, thiên địa huyền hoàng*, giống như giờ phút này chỉ còn hai người sự tồn tại duy nhất.

** Thiên địa huyền hoàng nghĩa là trời đất chưa thật sự hình thành.*

Vũ trụ hồng hoang nghĩa là vũ trụ còn trong tình trạng hoang sơ của lúc ban đầu. Tình trạng này cũng được Lão Tử đề cập đến, và gọi là Đạo.

Nguyên cả câu được dùng để diễn tả tình trạng ban đầu của vũ trụ. Nghĩa bóng là cách nay đã lâu lắm rồi, ngày xưa ngày xưa, tức là một thời điểm rất xa xưa, không thể xác định rõ ràng là bao lâu rồi.

Đúng vào lúc này thân tàu đột nhiên run lên bần bật, giống như va chạm vào cái gì.

Môi đã quen với độ ẩm Thiên Xu, bởi vì phân li mà lạnh lẽo làm cho Ứng Long không hồn giận nhú mào, tay áo trước mắt bay lên, trên người chột nhẹ, trường bào xanh biếc đã dựng ở mũi tàu.

Thuyền con đụng vào mỏm đá bên bờ, chẳng biết từ lúc nào bầu trời phủ xuống tuyết trắng dày đặc, trời âm u, ngoài trời bông tuyết bay trong gió.

Núi cao trong gió tuyết rất khó nhìn rõ, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nhìn ra được cách đó không xa có

một mảnh núi rừng, Thiên Xu vô cùng dứt khoát lưu lại một câu: “Bỏ quân đi một chút sẽ trở lại.” Dứt lời đập gió dựng lên, hướng tới rừng núi đi mất.

Bị bỏ lại khoang thuyền Ứng Long cũng không vội đuổi theo, qua một lúc lâu sau mới chậm rãi ngồi dậy, vùng trên lông mày khó phân biệt là vui hay giận.

Thanh âm âm trầm, có thể so với mưa tuyết bên ngoài.

“Một lòng chờ cho chủ, tuy là chuyện tốt, bất quá cũng phải xem thời điểm.”

Thuyền trúc con giống như bị nước gợn kéo, thân thuyền không khỏi run rẩy.

Ứng Long chậm rì rì khom người đứng lên, cũng đi ra khoang thuyền: “Dù sao cũng không có chuyện gì, bốn tọa cũng nên ra ngoài một chút.” Giống như bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, không biết phân phó cùng ai, “Thiên Xu lần này đi Tang Lâm tìm yêu thân Phong Hi, nói vậy khi trở về cũng mệt mỏi. Nhớ rõ ở trong khoang thuyền chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, cửu uẩn xuân không tệ, hắc hắc như cũng thích.”

Nói xong ra khỏi khoang thuyền, giương mắt nhìn sắc trời, mỉm cười, đột nhiên hóa thành hình cát đen, bay sang một hướng khác.

Còn lại ở bên bờ chiếc thuyền con không người, qua hồi lâu vẫn ngược dòng mà đi, lắc lư nhẹ nhàng đi tới hướng Ứng Long mới vừa rồi quăng bỏ lại bầu rượu với cái bàn lênh đênh trong sông, nhìn đáng vẻ bóng ảnh thuyền kia trông có vài phần ủy khuất đáng thương. (đáng đời!!! Hi)

Ven sông dòng nước xoáy không phải là con sông bằng phẳng, sườn núi dốc cao, vả lại cũng không nối liền, tựa như từng con rùa nằm sắp tạo thành bờ, cứ như mặt đất bằng nứt vách hổng, đêm qua phủ xuống một trận tuyết lớn đem sườn dốc vốn cũng chẳng cao chôn vùi xuống.

Một cơn gió lạnh thấu xương thổi qua, mang theo từng trận bụi tuyết, đợi khi gió dừng lại, bóng đen cao lớn hiện ra giữa vùng hoang dã tiêu điều.

Bóng đen cao lớn ngẩng đầu nhìn rừng núi, đi tới bóng người tuyết không bình thường đang đứng chỗ chân núi.

Bông tuyết từ trên bầu trời u tối chậm chậm rơi xuống, nhưng cũng không có một bông nào dừng lại trên tóc mai trên vai hắc, hắc từ trong tuyết đi đến, nhưng trên người không dính một điểm trắng.

Đi lên sườn dốc, trên đỉnh có một tấm bia đá xiêu vẹo bị tuyết phủ hơn phân nửa, chữ viết trên mặt mờ hồ không rõ, chỉ có tượng đá điêu khắc trên bia vẫn y như cũ, nhìn qua thì giống như một con rắn uốn quanh, nhưng cũng không phải là hình rồng, thân thể dài nhỏ bóng loáng quần quanh trụ càng nhìn càng giống như linh xà.

Ứng Long nâng tay, cũng không đụng vào tấm bia đá kia, chỉ vuốt qua trên người con rắn bằng đá, đầu ngón tay vừa lướt, một đạo kim quang ngấm vào trong bia: “Chưa đến lúc rét đậm nhưng quanh núi phủ tuyết, là muốn che dấu hành tung không muốn gặp bốn tọa sao?”

Từ lớp vảy trên khe đá phun ra đạo kim quang, chỉ thấy thân thể thon dài khắc trên bàn đá từ từ ngoay ngoay, chưa đợi thân thể chôn ở dưới tảng bia tróc ra, mở ánh mắt nhìn về phía Ứng Long.

Con thú hình rồng này là một trong long cửu tử**, đứng hàng thứ tám, xưa nay chữ rất đẹp, con người tạ thế lấy hình thú này điêu khắc trên bia đá, trông giữ bia văn.

“Tiểu thần Lỗi Phụ gặp qua Long đế phương Nam.”

Con rắn này thanh âm nhã nhặn lễ độ, rất đúng mực, rất có khí khái của văn nhân, “Không biết Long đế đến ghé thăm chơi hay là có chuyện gì quan trọng?”

Ứng Long nở nụ cười: “Đương nhiên không phải đến tảo mộ.”

Lỗi Phụ giống như mài mài răng, nhưng thanh âm nghe vẫn như cũ rất nhã nhặn: “Dám xin nói thẳng.”

“Người như thế nào cũng học những tên văn nhân dưới phàm kia quanh co lòng vòng, không bao giờ nói hết lời? Với cái tính dong dài của Diểu Bị, vậy ra sau khi bốn tọa rời khỏi núi Võ Đang thì tin tức đã truyền đến tai mấy cửu tử còn lại.”

*long cửu tử: đã chú thích.

Bi: Bị trong Bị Hí ở đây nói tới bạn Lục dễ thương đó.

Ứng Long tươi cười càng sâu, Lỗi Phụ không khỏi chấn động, Diểu Bí nghĩ việc này nằm trong dự liệu của Ứng Long, nhưng không hề để ý tới là bởi vì sao?

“Bốn tọa chính là không kiên nhẫn giải thích cho từng người một hết cho các người, các người sớm nên làm công tác chuẩn bị, mặc kệ cần trốn hay là muốn giấu, muốn chiến hay là muốn hàng, cuối cùng kết quả bất quá cũng chỉ là một mà thôi.”

Người nam nhân trước mặt này càng ngày lại càng trở nên đáng sợ, tâm tư của bọn hắn ở trong mắt hắn tựa như mây đưa con nít lòng dạ hẹp hòi.

Giọng nói của Lỗi Phụ có chút cứng nhắc: “Ta dĩ nhiên không dám chống đối Long đế, chính là vật ấy

không hề tầm thường, nếu dùng không thỏa đáng sẽ chỉ làm hại muôn dân, chính vì lý do đó cho nên không dám khinh suất, mong rằng Long đế thứ lỗi.” Nói xong, cả người thạch thú trên tấm bia từ từ co lại, bia văn giống như không có gì đặc biệt lúc này phút chốc lại xuất hiện đoàn sáng rực rỡ, chữ viết hiện lên rõ ràng, mắt thấy trên tấm bia có khắc hai chữ to theo kiểu cổ “Thang Lăng”!

Canh Vương, quân chủ lập ra nhà Thương.

Bởi vì vua Kiệt tàn bạo nên nhà Thang dấy binh nổi dậy, bị đẩy ở Nam Sào, có được thiên hạ. Từ khi triều Thương dựng lên, Thương Thang lúc trị vì thì lấy dân làm gốc, đất nước ngày một hưng thịnh. Kinh Thi ca tụng: Xưa kia có Thành Thang, ngay cả người Khương cũng được hưởng ấm no không ai xưng người là vương. Người là Thương nhưng được gọi là Thường.

yên tại chém cùng QT, vua Thành Thang hay còn lại là Thương Thang. Dân tộc Khương yêu mến người không xưng người là Vương = Vua/Quân chủ. ‘Thường’ ý chỉ là vị vua giản dị gần gũi dân chúng, cũng như tên gọi thân thương.*

Dân tộc Khương: dân tộc thiểu số thời cổ ở tỉnh Thanh Hải và các tỉnh lân cận, Trung Quốc

Từ đó về sau, người đời sùng kính, dựng lăng để tưởng nhớ đến người.

Chỉ tiếc năm tháng xói mòn, trải qua bao nhiêu triều đại thử thách, lại gặp lũ lụt Hoàng Hà, hiện giờ lăng tẩm sớm đã bị phá huỷ hơn phân nửa.

Nguyên lai chỗ này của Lỗ Phụ lại là lăng tẩm của vua Thương, là nơi ẩn giấu di hài Long thần.

Lúc này lại nói bên trong biển rừng.

Phong Hi vốn là loài thú vừa tham lam lại hung bạo, gây hại khắp nơi sau đó bị Hậu Nghệ bắn chết bên trong Tang Lâm. Hiện giờ Tang Lâm không còn tồn tại nữa, mà xác chết Phong Hi cũng không có tăm hơi.

Thiên Xu vẫn chưa nóng lòng đi tìm, đôi khi tìm khắp nơi mòn mắt cũng chẳng thấy nhưng cuối cùng sẽ xuất hiện ngay trước mắt vào lúc thích hợp. Từ khi bước vào trong rừng, chỉ cảm thấy cánh rừng này thật sự sạch sẽ, chẳng những không có một tia yêu khí, thậm chí ngay cả sức sống cũng chưa từng có.

Lá khô trong rừng rơi xuống mặt đất nhưng ngay sau đó lại bị tuyết dày bao phủ, trên mặt đất bằng phẳng lúc này nhìn giống như một khối đất chôn cây, xung quanh càng thêm âm trầm u ám.

Càng ngày tuyết rơi xuống càng dày, trong rừng bốn phía mờ mịt sương mù, hoàn toàn chắn tầm mắt.

Nhưng mà trong khung cảnh tuyết phủ đầy trời, trên người sắc xanh biếc kia đứng sừng sững như thân tùng, vững vàng vẫn hơn cả núi cao.

Trong tay hắn cũng không cầm kiếm, nhưng cả người tựa như mũi kiếm tràn đầy mũi nhọn bỏ chẻ gió tuyết.

Không có gì có thể ngăn trở chân người.

Tiếng gió đột nhiên chợt ngừng, bóng cây cũng đột nhiên lặng yên, hết thảy giống như ở trong nháy mắt tạm dừng như rơi vào Quỷ Vực.

Thiên Xu chân bước đi về phía trước. Đằng sau hắn, lúc này bóng cây rõ ràng hắn là không hề lay động thế mà khe rạch rạch, cây chưa động, nhưng bóng động!

Chỉ thấy trên mặt đất bóng dáng dần dần từ trên bóng cây phân ra, cảnh dần dần sinh trưởng vươn lên, chồng chất nhất thời khó có thể tính toán số lượng.

Bóng cây sinh trưởng thế nhưng không có chút tiếng động nào, trên mặt đất dần dần phủ bóng đen dày đặc, giống như một cái vòng cực kỳ lớn giăng quanh Thiên Xu tạo thành một cái lồng!

Ngay lúc này, trường bào xanh biếc không gió nhưng khe phất, chỉ nghe như có tuyết bay bên trong, tiếng động xẹt qua như mũi tên mưa từ trên trời giáng xuống, “Phốc! Phốc phốc phốc phốc phốc phốc!!! ——” trên mặt tuyết nhất thời xuất hiện vô số cái hố, nhưng mà vật bị cây đình trong vô hình găm xuống đất khó có thể duy trì hình dạng, trong khoảnh khắc, bên tai nghe thấy tiếng động kêu ‘quác quác’ giống như vô số con quạ ở trong rừng hú vang, cực kỳ chói tai.

Bóng dáng dưới những cái hố lõm trên mặt đất giống như e sợ lùi về chỗ cũ, chiếm giữ vị trí ở chỗ rễ cây, giống như nơi không có ánh sáng lọt vào xung quanh tối đen như mực đủ để khiến lòng người kinh sợ e ngại. Lúc này lại thấy đoàn đen kia từ trên mặt tuyết bằng phẳng chậm rãi chấp lên, bắt đầu thành hình dạng, dần dần hóa ra tứ chi, rồi sau đó mọc ra hai cái đầu to lớn, nhìn kĩ lại thì thấy rõ là một yêu vật có hai cái đầu!

Vật ấy mắt nhìn như chuông đồng, miệng bắn ra mùi tanh hôi, răng nanh sắc bén, da cứng thịt dày, lông bờm như cây gai, nghiêm nhiên chính là đại yêu Phong Hi thượng cổ!

Tương truyền Phong Hi vốn là do khí Thái Âm hóa thành yêu vật, có thể vào nước, một khi lên vào khó mà truy ra tung tích, răng rất dài có thể gây tổn thương cho người, một khi móng đập xuống đất có thể hủy cả đồng ruộng. Nhưng yêu vật này đã bị Hậu Nghệ giết chết, xương sớm đã chôn ở Tang Lâm mới đúng.

Thiên Xu thấy yêu quái kia hung ác, cũng không nhường đường.

Bỗng nhiên cảm thấy bên hông nổi lên một cảm giác nóng bỏng, cúi đầu, mắt thấy một cái túi càn khôn dất bên sườn chỗ thắt lưng hơi hơi sáng lên, dần dần thấy đoàn sáng phát ra mình túi, ở chỗ thắt lưng bên

sườn Thiên Xu từ từ hình thành một thanh kiếm, từng tia sáng bắn phá mà ra, đây chính là thần binh thượng cổ —— Bàn Cổ tạc!!

Vật ấy chính là Bàn Cổ tạc ngày đó đã bị hủy hoại, lúc đó Thiên Xu thu gom lại Bàn Cổ tạc bị vỡ hóa thành những mảnh vụn, vốn muốn đợi cho mọi việc xong xuôi thì đem Bàn Cổ chôn cùng với chủ cũ. Nhưng mà không ngờ sau đó nhận pháp chỉ của thiên quân hạ phạm hàng yêu, cứ thế một đường bôn ba không có thời gian rảnh rỗi, vì thế mấy mảnh vụn Bàn Cổ tạc cứ thế giữ ở bên người.

Từ khi mất đi Bàn Cổ tạc, Thiên Xu cũng chưa từng tìm được binh khí nào khác, dù sao có thể sánh cùng sức mạnh hung sát như hắn mà không bị hủy, không phải là thần binh thượng cổ thì không thể nào.

Chính là Bàn Cổ tạc này hiện giờ chỉ còn lại đó mảnh vụn, dù có thể hóa hình nhưng lực lượng cũng không lớn bằng lúc trước.

“Trở về. Chính là Tiểu Yêu, không cần động binh.” Thiên Xu nâng tay nhấn một cái, bàn tay che đi hào quang, kim mang liền giống như đom đóm đêm hè bay trở về trong túi càn khôn.

Đột nhiên vào lúc này, yêu quái kia cúi đầu, rít gào xông lên trước, cái đầu tròn này cực kỳ cứng rắn hơn nữa lại thêm răng nanh sắc bén, thế tới mãnh liệt như thể lái núi phan thạch!

Mắt thấy muốn đánh lên Thiên Xu, đã thấy trường bào vùng lên, mãnh thú đang xông đến vô cùng mãnh liệt tựa như heo rừng đụng phải một bức tường đá cứng rắn, “Oanh bành!!” Nổ tung, bị tường chắn rắn chắc trong vô hình cản lại, lúc này cái đầu ngã lộn trên mặt đất, dùng lực quá mạnh, răng nanh gãy mất một cái.

Thiên Xu tay vùng lên, thu thuật chắn đi ra phía trước, yêu quái nằm trên mặt đất bị thu thập đầu óc choáng váng chuyển hướng, đang muốn xoay người đứng lên tiếp tục đụng tới, ai ngờ chỉ thấy vị thần tiên mặc trường bào xanh trước mặt này đôi mắt trở nên nghiêm khắc, trong ánh mắt kia phảng phất như có cây đinh dài ngoằn găm vào thịt cắm đến tận xương, không thể nào nhúc nhích được.

Yêu quái kia mở mồm lộ hàm răng dài hừ hừ, hình như đang rất khó chịu, miệng thốt ra tiếng người: “Ta vốn là Phong Hi, ngươi là ai mà lại dám mạo phạm?!”

Thiên Xu nhìn nó liếc mắt một cái.

“Lừa gạt.”

Lời nói lạnh lẽo, một câu xé toạc, yêu quái giận tím mặt hừ hừ rít gào: “Thật lớn mật! Dám mạo phạm thiên thú, có biết phạm tội gì?!”

Thiên Xu không nói, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị đánh giá nó một lát, bỗng nhiên chậm rãi nâng tay trái, bàn tay lật lại, trong miệng niệm quyết, dưới tuyết mặt đất như đang xoay người, cả khu rừng kịch

liệt chấn động, đột nhiên lóe ra đoàn sáng, linh khí từ dưới nền đất sâu phun mạnh ra, mặt đất dưới lớp tuyết dày ở dưới lòng bàn tay Thiên Xu mặt đất như làm trung tâm rất nhanh mở ra, lộ ra lớp bùn.

Chưa hết, mặt đất chấn động kịch liệt, giống như bàn tay bên dưới của Thiên Xu càng đào sâu.

Đột nhiên từ phía sâu thẳm bên dưới mặt đất bùng ra phá không vút lên, khí Thuần Dương hóa thành đoàn sáng màu hồng xoay quanh, một vật thần kì từ dưới nền đất từ từ bay lên, là một mũi tên dài! Tên này dài ước chừng hai thước tám, trên có khắc hình cổ, không biết làm từ vật gì, không phải vàng cũng không phải bạc chẳng phải là đồng cũng không phải thiết, đầu mũi tên vô cùng sắc bén, có màu đỏ của dương khí, phẳng phát như có ánh sáng mặt trời chói lọi, càng giống như lông vũ phượng hoàng, mặc dù qua vạn năm vẫn không mục!

Vật ấy, đúng là mũi tên tương truyền có thể bắn rụng mặt trời!!

Thiên Xu gọi thần vật, lật tay nắm chặt, cũng không nói nhiều lời, cầm mũi tên xuống mặt đất —— “Xoẹt ——” thần binh sắc lẹm, nháy mắt xuyên thủng lưng yêu vật, đâm xuyên qua bụng găm xuống ba phần đất, trực tiếp đem yêu quái gắt gao găm trên mặt đất.

Yêu quái kia hét to, liều mạng uốn thắt lưng vung đá chân cổ găng giãy dụa, nhưng mà mũi tên Xạ Nhật kia đều không phải là vật phàm, cho dù nó có đào trên mặt đất ra hố sâu như thế nào, cũng vẫn như cũ bị găm chặt trên mặt đất.

“Tha mạng... Tha mạng a! Đại tiên tha mạng... Ta, ta không phải Phong Hi!”

Lúc này yêu quái kia tựa như một cái bị thịt không hơn không kém mềm nhũn cả ra, bóng cây quanh đây đột nhiên như bị cuốn về, từ bốn phương tám hướng bị vây lại đây, trong nháy mắt, mặt đất phủ tuyết hoang vắng làm gì còn có cây cối san sát? Chỉ chừa lại một thân cây già, chỉ thấy thân cây nhìn như cây lim, thân uốn khúc dùng hai tay là ôm hết, cây theo lý thì rất nhiều đoạn khớp nhưng mà làm người cảm thấy kì quái chính là phiến lá trên cây như ngôi Sao, tỏa sáng chói mắt, thậm chí hàng vạn hàng nghìn ảnh ngược phiến lá, giống như một chiếc lá tạo trăm bóng.

“Đã là bóng cây, vì sao hóa yêu?”

Con này tất nhiên chẳng phải Phong Hi, chỉ là bóng của một gốc cây gỗ mộc.

Thập Ký có ghi lại, Doanh Châu có cây, bóng gỗ mộc, buổi trưa nhìn như đoàn sao.

Thân cây kia run lên, hình như có điều e ngại cũng rất hoảng sợ, trên thân cây còn bị mũi tên Xạ Nhật sắc lẹm găm lên, tuy cũng không trí mạng, nhưng bị thần binh gây thương tích cũng không phải là chuyện đùa, lập tức không dám giấu diếm, vội vàng thành thật trả lời: “Chỉ vì ngày đó sau khi Phong Hi bị Hậu Nghệ bắn chết, xác chết vùi lấp dưới tầng cây được tắm bổ, nên được hóa thành hình. Chỉ vì sợ phàm nhân ngắt lấy quả trên bóng cây mộc, nên mới mượn hình dáng Phong Hi để dọa đuổi bọn họ.” Bóng cây gỗ mộc vạn năm mới kết quả, quả nhìn như quả dưa, thịt màu xanh đen, ăn vào xương cốt nhẹ nhàng thật vất vả mới

kết quả tự nhiên rất trân quý, làm sao lại có thể để cho người khác hái đi?

Thiên Xu nhú mày, xác chết Phong Hi nuôi bóng cây mộc, thì không có khả năng tái tạo ra Nguyên Anh liên, trong lòng không tránh khỏi thất vọng.

Biết bóng cây gỗ này bất quá chỉ là Thảo tinh ranh ma quỷ quái, chỉ có ý đe dọa vẫn chưa đủ thương người, chính là quá mức bá đạo, Thiên Xu lật tay thu lại, lấy tên Xạ Nhật kia ra, hờ hững nói: “Chúng sinh đều có duyên phận, quả tuy khó có thể kết thành nhưng cũng không tránh khỏi lâu ngày sẽ khô.”

Bóng cây gỗ mộc này vốn là thần mộc trên tiên sơn Doanh Châu, chỉ vì cơ duyên xảo hợp nhập phạm trần, mà bị chấp niệm trần thế mê hoặc, chỉ nhớ kết quả không để liên găng lòng bảo vệ. Vạn năm trước không cầu nở hoa không hề kết quả nữa, đầu đuôi lẫn lộn thật sự rất buồn cười.

Lúc này được tiên nhân làm phép, nguyên thân rõ ràng.

Chỉ thấy thân mộc run lên, từ giữa thân xuất hiện một đường vết rách, trong bụng cây trống không, tận bên trong có một quả tròn như quả dưa ruột bên trong xanh đen.

14. Chương 12

tám trăm dặm Vân Mộng Trạch, trung Quân Vô Hối vỡ cốt di.

Động Đình tám trăm dặm Vân Mộng đại trạch, cho dù tan xương nát thịt vì Quân tuyệt không hối hận

Hồ Động Đình, vốn là đầm lầy lớn Vân Mộng lúc xưa, mệnh mệnh bát ngát kéo tới tám trăm dặm nên hồ này còn có tên là Hồ Động Đình tám trăm dặm.

Ngày hôm đó là ngày sinh của lão Long Vương trong Hồ Động Đình, tất nhiên là phải bày tiệc lớn để chúc mừng, mời những hàng xóm bên sông cạnh hồ Trường Giang và Hoàng Hà ghé qua động phủ của Long vương gia để uống rượu. Hôm nay dưới đáy hồ cũng quá náo nhiệt!

Hồ Động Đình vốn là nơi màu mỡ giàu có và vô cùng đông đúc, mừng thọ ngàn tuổi tự nhiên phải bày tiệc lớn. Trong lúc nhất thời, bên trong long cung có thể nói là người người nườm nượp chật ních cả sân. Bên này bởi vì không cẩn thận mà đạp phải đuôi cá làm cho vị bên ấy làm ầm ĩ cả lên, bên kia lại có hai vị vô tình sừng rồng đụng phải nhau kêu toáng lên. Quả thật rất giống với gian chợ trời dưới phàm.

Không khí ở trong Động Đình long vương hết sức vui vẻ náo nhiệt, lúc này một tên lính tôm rất vất vả chen người lẫn vào, tiến đến bên tai Long Vương bẩm báo vài câu, thần sắc Long Vương vô cùng mừng rỡ, vội vàng dẫn người ra đón.

Chúng dân thủy Tộc cảm thấy kỳ quái, lúc này lại thấy cánh cửa trong Long cung mở rộng ra, sáu con Hải Long Mã thân mình béo núc đang đứng ở dưới nước, khung xe được nạm vàng dát bạc, ngọc san hô trên quý hết sức đẹp đẽ. Lúc nấy giờ từ trên xe một gã nam tử bước xuống dưới, áo bào trắng tiêu sái, khuôn mặt tuấn nhã, mỗi cái gờ tay nhắc chân phong độ nhẹ nhàng, khí độ bất phàm.

Vừa thấy người này, mấy vị Long Vương lần lượt ở Động Đình, Thái Hồ, Hồng Trạch cùng tiến lên hành lễ với vị thanh niên này: “Bái kiến Tứ Độc Long thần!”

Người tới từ chính là vị được Thiên đế phong làm Tứ Độc Long thần —— Ngao Ân.

Ngao Ân nhìn sơ qua, gật đầu đáp lễ: “Ra mắt mấy vị Long Vương.”

Phải biết vài lưu vực sông Tứ Độc đã bao trùm hết thảy cả vùng đất Trung Nguyên, quyền uy thế nào thì mấy vị Long Vương ở đây không thể sánh được, hơn nữa đại thái tử Đông Hải Long Vương, có thể nói thiếu niên tung hoành, chính là tấm gương tiêu biểu cho lớp trẻ của Long Tộc.

Chỉ có một chút đáng tiếc chính là, nghe nói vị Tứ Độc Long thần này từng có vợ cả, nhưng mà không biết sao nàng kia có người yêu khác, Ngao Ân bất đắc dĩ phải bỏ vợ.

Nhưng hẳn quá yêu nàng ấy, đến nay vẫn không lấy vợ kế, vị trí thần hậu vẫn cứ để trống, mà những thiếu nữ trong Tứ Độc cũng như trong khắp Long Tộc trong lòng ẩn tượng lưu lại chính là một mối tình thâm không thay đổi của vị đại thái tử này.

Lần này có thể mời được Ngao Ân ghé tới, Long Vương Động Đình cực kỳ mát lòng mát dạ, thái độ ân cần. Nhưng sau một hồi hàn huyên trò chuyện Ngao Ân lại chậm chạp chưa nâng chân vào long cung, ánh mắt cũng khi có khi không nhìn về phía sau, giống như đang đợi người nào.

Mấy vị Long Vương cảm thấy vô cùng kỳ quái, Quy thừa tướng bên người Ngao Ân thật sự là người rất có hiểu lòng người, vội vàng tiến lên giải thích: “Mấy vị Long Vương thứ lỗi, Long thần gia nhà của ta vốn là cùng đi với Hắc Long Vương ở Bạch Nhân Nham đến dự tiệc, không may chính là khi đi vào Hồ Động Đình thì Hắc Long Vương đột nhiên thay đổi tuyến đường, chúng tôi không kịp đuổi theo, hiện giờ Hắc Long Vương chẳng biết đi đâu. Vị Long Vương kia với Long thần nhà ta chính là chú cháu, nên Long thần gia rất lo lắng.”

“Thì ra là thế, thì ra là thế!”

Ngao Ân đối với Hắc Long Vương ở Bạch Nhân Nham chú ý đặc biệt. Hắc Long Vương thường xuyên lưu lại long cung Hồ Bà Dương của Long thần, mà Tứ Độc Long thần cũng thường thường tự mình ghé sang Bạch Nhân Nham thăm hỏi, ngay cả năm hồ bốn biển ai ai cũng đều biết.

Nhóm Long Vương vội vàng gật đầu đồng ý, trong lòng lại càng tán thưởng Tứ Độc Long thần trong lòng tôn trọng tôn trưởng, quả là làm gương sáng mẫu mực. Lại không biết Ngao Ân không thấy Hắc Long Vương xuất hiện, trong lòng lo lắng vạn phần, hận không thể tự mình đi tìm.

Vào lúc này, bỗng nhiên Hồ Động Đình dâng lên sóng ngầm mãnh liệt, thậm chí lính tôm tướng của dưới nước đều bị thổi cho lảo đảo cả người, rồng ngâm điếc tai, ngay cả mấy vị trong Long Tộc ở đây cũng nhất thời sợ tới mức sững sờ ngay tại chỗ.

Sóng trong hồ lăn lăn gợn cản trở tầm mắt, chỉ mơ hồ nhìn thấy trên mặt hồ có một hình rồng thật lớn uốn lượn một vòng mới dựng người đứng lên, bóng đen chưa từng chưa đến nhưng đã thấy long uy vô thượng.

Ngao Ân nhìn thấy vui vẻ vô cùng: “Đến đây!”

Chốc lát Cự Long cuộn vào biển nhập vào hồ. Nước lưu thông bốn bể thông với Trường Giang tên gọi Hồ Động Đình hình như là vì nhất thời nó không chứa hết được lượng nước lớn, cùng lúc sóng to ngập trời, nước chảy xiết dữ dội.

Lớp vảy sáng ngọc, râu tóc dựng lên, Cự Long màu đen kia uy vũ đáng sợ cao lớn mạnh mẽ bỗng nhiên làm cho một đám Long Vương nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, tự hỏi bọn hắn cũng hiện ra chân thân như... như vậy, cũng không có uy nghi giống như chân long này.

Con rồng uy vũ bơi dạt ở trong nước, uốn lượn nhắm thẳng Long cung mà đến, đảo mắt đã đi tới trước mặt Đông Long Vương.

Thấy Hắc Long Vương trở về, Ngao Ân vốn rất cao hứng, ai ngờ đợi đến khi hắn nhìn rõ thấy người ngồi trên lưng Hắc Long Vương, khuôn mặt tuấn mỹ nhất thời trầm xuống.

Lúc nhìn thấy nam nhân kia lúc bước xuống dưới còn vỗ vỗ cái đầu rồng giống như đối đãi với vật để cười vậy, mà Hắc Long kia chẳng những không có phản kháng thậm chí còn cúi đầu xuống. Lúc này khiến cho ngay cả Tứ Độc Long thần bộ dạng bày ra trước người một mực ổn trọng nhả nhặn giờ đây tức muốn nổ cả phổi! Chỉ hận không thể bổ nhào lên trước hất văng cái bàn tay to vô cùng chướng mắt còn đặt ở trên trán vuốt ve kia.

Bất quá Ngao Ân sớm không phải là tiểu Long thái tử trước kia, tuy rằng gân xanh trên ót cũng đã nhảy ra ngoài rồi, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, chỉnh áo mũ tiến lên chấp tay hành lễ với nam tử: “Nguyên lai là Long đế phương Nam đến thăm. Không thể tiếp đón từ xa, mong rằng thứ tội.” Lễ độ vô cùng chào đón nhưng đây tuyệt đối là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Ứng Long đánh giá Ngao Ân, mỉm cười: “Không nghĩ tiểu Long thái tử nay đã thành Tứ Độc Long thần. Hắc Cầu kể từ ngày từ biệt, bây giờ quả thật đã lớn rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, mắt thấy thân mình Hắc Long tỏa sáng rực rỡ, hóa thành Long Vương mặc trường bào đen, dung mạo này cực kỳ khác biệt với thân rồng đẹp mắt, mắt mũi to rộng, làn da như than, hơn nữa thân hình khôi ngô lại có vẻ cực kỳ vạm vỡ đồ sộ, cả người nhìn qua tựa như một tòa tháp đen. Thái độ cung kính hành lễ với Ứng Long, trầm giọng đáp lời: “Hai ngàn năm trăm hai mươi bảy năm.”

Bên kia vui vẻ ôn chuyện cũ bên này tiếng lòng gào thét.

Ngay cả bao nhiêu ngày cũng có thể tính rõ ràng như vậy!/? Đáng giận, nếu sớm đoán được sẽ gặp phải Ứng Long, hắn cũng không đến cái buổi tiệc mừng thọ bỏ đi này đâu! Nhưng mà trước mắt cho dù có không cam lòng bao nhiêu đi nữa, cũng không thể phát tác. Dù sao Hắc Long Vương là do Ứng Long làm chủ, nếu đắc tội Ứng Long chọc giận Hắc Long Vương, ngược lại sẽ tiện nghi cho đối phương!

Đông Long Vương nhìn mấy vị khách mới đến đứng ở trước cửa Long cung, nếu như nói mới vừa rồi Tứ Độc Long thần giá lâm không khí rất vui mừng, hiện giờ Long đế phương Nam đến mọi người đều cảm như hén.

Ai mà chẳng biết vị Long đế này hai lần nghịch thiên? Ngay cả Tứ Hải Long Vương cũng bởi vì hấn cho nên rơi vào kết cục trở thành trụ chống trời... Hiện giờ tuy nói người này cũng bỏ Như Ý Châu để trùng tu lại tháp trời, nhưng cẩn thận vẫn hơn, tránh để khơi mang vạ vào trời.

Thân là chủ nhân Động Đình lão Long Vương có tránh cũng tránh không khỏi, đành phải lộ khuôn mặt khổ qua tiến lên thăm hỏi: ” Long Vương Động Đình bái kiến Long đế! Không biết Long đế đích thân tới đây là vì chuyện gì?”

Ứng Long lại rất chi là tự nhiên, nói: “Bổn tọa đi ngang qua Động Đình, tình cờ gặp Hắc Long Vương, muốn mượn Long Vương vùng đất trù phú chỗ Động Đình này một chút, nếu có gì quấy rầy, xin hãy tha lỗi.” Mỉm cười, ông tay áo khẽ lật, trong lòng bàn tay hiện ra một dây đồ có lớn có nhỏ đầy trong lòng bàn tay: có vàng, bạc, lưu ly, san hô, hổ phách, xa cừ, mã não, cũng có xảo đoạt thiên công* hay thất bảo linh lung tháp*, dù mấy vị ở đây đều là Vương các vùng Thủy Tộc nhưng khi thấy những khóa bảo bối này nhất thời cũng nổ đom đóm mắt!

xảo đoạt thiên công: những thứ tuyệt diệu phi phàm*

Thất Bảo Linh Lung tháp: không biết là vật gì, toàn thân như lưu ly bình thường óng ánh long lanh.

Linh Lung tháp tổng cộng bảy tầng, mỗi một tầng đều có trận pháp khác nhau, cũng là một cái ảo trận.

Long Tộc yêu thích bảo bối, mấy vị Long Vương khắp các vùng cũng lộ ra thần sắc hâm mộ, bất quá chỉ là đến mượn nơi trò chuyện, ra tay cũng quá hào phóng toàn tất cả đều là bảo bối! Long Vương Động Đình lúc này mặt mày hớn hở, vội vàng vươn tay nhận lấy Linh Lung Bảo Tháp, liên tục cảm ơn: “Long đế hạ cố đến long cung nho nhỏ này của lão long, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này a! Mời vào bên trong, mời vào bên trong!”

Ứng Long hơi gật đầu, nâng bước đi trước, Hắc Long Vương hướng Long Vương Động Đình chấp tay đáp lễ sau đó cũng theo đuôi. Lại tiếp sau đó, đến nỗi Tứ Độc Long thần phải hung hăng cắn chặt răng, dậm chân vốn cũng muốn cùng đi lên, nhưng lại bị nhóm Long Vương vây quanh chặt như nêm cối, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người kia đi xa.

Nếu Long đế phương Nam chỉ tới mượn chỗ, thì tiệc mừng thọ như vậy cũng tiếp tục tiến hành, trong buổi tiệc rượu Ngao Ân không tránh khỏi việc phải tiếp khách, dù sao mấy vị Long Vương các hồ này đều ở bên trong thủy vực Tứ Độc của hắn.

Hắc Long Vương cùng Ứng Long đã đi ôn chuyện cũng chưa từng tham gia tiệc, chính là hắn bắt quá chỉ là một vị Long Vương ở vùng Bạch Nhân Nham không chút tên tuổi, cũng không có người để ý.

Qua ba lượt rượu Ngao Ân cũng đứng dậy mượn cớ say mà xin phép rời đi. Đông Long Vương không tiện giữ người lại đành để hắn đi.

Ngao Ân trong lòng lo lắng, cước bộ cũng không chạm đất, bỗng nhiên chỗ hành lang hóa thành hình rồng, đuôi rồng màu bạc uốn lượn vòng ra phía sau hoa viên long cung. Trước mặt Long đế phương Nam, Long Vương Động Đình cũng không dám sơ suất, dọn cả hoa viên phía sau rồi đó dặn dò người bên dưới không được quấy rầy. Nếu không sao có chuyện nhìn thấy vật sao sáng màu bạc xinh đẹp mỹ lệ thế này xẹt qua, mà không kinh ngạc đến mức thét chói tai chứ?

Rồng dưới biển lặn rất giỏi, mắt thấy hình rồng màu trắng bạc im hơi lặng tiếng lướt qua hành lang vòng sau hoa viên, núp ở sau rặng san hô giương mắt ngóng nhìn về phía chòi nghỉ mát rất xa kia.

Mắt nhìn thấy hai người kia đang ở trong lương đình. Một người lưng tựa vào trụ đình, áo dài đen khoan thai, híp đôi mắt vàng đồng khoe miệng mang ý cười, giống như đang ở nơi đó thản nhiên nhìn thiên hạ. Người còn lại thẳng như cán bút đứng ở một bên, vầng vàng như núi, không cần mở miệng hay làm gì cũng đủ biết đáng về cẩn thận từ đầu đến cuối vẫn luôn trung thành tận tụy.

Phảng phất giống như trở về hơn hai nghìn năm trước tại long cung Đông Hải, hai vị Long Vương thân phận khác xa nhau cũng là như vậy, một ngồi một đứng trông y hệt một phong cảnh, giống như vốn dĩ từ xưa đến nay vị trí vốn đã là như vậy. Nhưng mà về sau, Hắc Long Vương vì nghĩa mà rời đi theo Ứng Long, rời đi long cung Đông Hải đầu nhập làm tướng trong đoàn yêu quân, gây loạn nghịch thiên.

Móng vuốt rồng bạc siết chặt, nhất thời bóp nát một viên đá mã san hô.

Trước khác nay khác! Hiện giờ hắn đã không còn là Long thái tử Đông Hải ngây thơ không biết gì, hắn giờ đã là Tứ Độc Long thần người đứng đầu Trường Giang, Hoàng Hà, sông Hoài, Tế Thủy! Cho dù có là Long đế phương Nam, hắn cũng không sợ!!

“Hắc Cầu, đứa cháu nhỏ kia của ngươi ngồi xổm trong góc sáng sủa tiếng vang do cào móng vuốt cũng không nhỏ a!”

Chống lại cặp mắt vàng đồng lấp lánh bên trong đầy ý trêu chọc kia, khuôn mặt ngăm đen như đáy nồi của Hắc Long Vương cũng không tránh khỏi lộ ra vẻ xấu hổ. Ai bảo hình rồng màu trắng bạc sáng lóa hoa lệ chói mắt như thế, muốn giả vờ không thấy cũng không được.

“Chê cười.”

Ứng Long cũng không nói tiếp, chậm rãi đánh giá thủ hạ cũ trước mặt, vị này từng khiến cho thiên binh thiên tướng nghe tên đã biến sắc một trong ba đại yêu tướng —— Hắc Cầu Long Vương, hiện giờ bất quá cũng chỉ là một vị Long Vương nho nhỏ ở nơi chật hẹp Nhận Môn Quan Tây.

Lần này đến Động Đình, vốn là vì Hậu Nghệ giết chết Tu rồi chôn xương ở Động Đình, thật sự không nghĩ tới ở Hồ Động Đình sẽ gặp được Hắc Long Vương.

Đứng ở trước mặt hắc Hắc Long Vương có một khắc trầm mặc, xa cách ngàn năm, thật vất vả gặp lại được quân chủ ngày xưa, trong mắt ẩn chứa nỗi hối hận sâu tận xương tủy.

“Thật là giận bổn tọa khiến cho người bị Đế Thuấn trách tội?”

“Mặt tướng không dám!” Hắc Long Vương buồn bực cất giọng, trong lúc nhất thời lại quên mất đối phương đã không còn là yêu đế, chính mình cũng không phải vị tướng dưới trướng, câu trả lời y hệt như trước, chính là lời vừa ra khỏi miệng, rồi lại ảo não không thôi, nhắc tới những ngày huy hoàng trước kia, không phải sẽ làm cho Ứng Long hiện lên tình cảnh thất trận hiện giờ hay sao?

Người ăn nói vụng về như hắc, nhất thời không biết phải làm sao, liền đem lời nói tận trong lòng tuôn hết ra: “Giống như lần trước, đứng trước đế tọa của Thiên đế thần đã nói, Nữ OA giết Hắc giao cứu tể Ký Châu, Đế Thuấn tàn sát Cửu Long nhằm lập uy, Đại Vũ xích đầu rồng đè xuống dưới đáy Thái Hồ, thiên nhân lấn áp chúng ta, chúng ta chính là tâm huyết của long tộc, lý nào lại có thể khuất tùng?! Chính là... Chưa từng dự đoán được, hành động lần này lại khiến cho thế gian mười năm đại hạn, trăm họ lầm than. Hắc Cầu nhận tội, không phải bởi vì hối hận nghịch thiên, mà chính là chuộc tội.”

“Bổn tọa cũng không có đại nghĩa như suy nghĩ của các người vậy a...”

Ứng Long thở dài, tay đỡ trán tựa hồ hắc đối với vị thủ hạ cũ này cực kỳ bất đắc dĩ. Trong số ba vị tướng, giống Phi Liêm vốn là tinh quân trên thiên thượng biến thành, hay giống như Cửu Minh không tim không phổi vậy, vẫn còn có thể để cho hắc yên tâm. Chỉ có vị tướng quân Hắc Long này luôn luôn canh giữ ở sau lưng hắc vẫn như cũ không thay đổi ước nguyện ban đầu trung thành và tận tâm.

“Chính là có chút khó hiểu, vì sao lần này... lại không thương lượng cùng với ta...” Hắc Long Vương giọng vẫn khàn khàn, nhớ đến lúc khi hắc được tin tức đuổi tới tòa yêu tháp vừa ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy Cửu Long giang rộng đôi cánh đen vô lực ngã xuống đám mây, lần thứ hai hắc trở mắt nhìn quân chủ của mình rơi xuống, không cách nào chỉ có thể giương mắt đứng nhìn.

Vừa nhớ tới chuyện này, Hắc Long Vương không khỏi xiết chặt nắm tay, đầu ngón tay găm thật sâu đâm vào trong da thịt.

“Mặt tướng vẫn tuân theo lời phát thề ngày đó.”

Phảng phất như nhớ lại những tháng ngày đầu quân dưới trướng, trước ngày diễn ra trận đại chiến tiên yêu. Thất lưng cường tráng thẳng tắp như giống tháp sắt, nắm tay siết chặt nâng lên đặt tại chỗ trái tim:

“Nguyện cùng Đế Quân. Sống chết không rời.”

Giọng nói vang dội như cái đỉnh* rơi xuống mặt đất, mang theo áp lực khôn cùng cùng nỗi khổ riêng.

** Cái đỉnh. Đúc bằng loại kim, ba chân hai tai, lớn bé khác nhau, công dụng cũng khác.*

Ứng Long ánh mắt lướt qua lan can, dừng ở bóng con rồng màu ánh bạc đang bịt tai trộm chuông* trốn ở sau rặng san hô màu đỏ thắm ánh mắt tức giận giống như gắt gao nhìn thẳng bọn họ không tha.

**châm biếm về thói giả dối, với ngụ ý rằng người đang nói dối cứ nghĩ rằng bản thân thông minh, người khác không thể biết được. Thật ra khi đang dối người, thì cũng là đang tự lừa mình vậy., ai chưa biết truyện này thì xem nhalink*

Thân ảnh màu đen chậm rãi rời ghế đứng dậy, tay trái không nhẹ không nặng dừng ở trên đầu nắm tay của Hắc Long Vương.

Tựa lưng trên vai Hắc Long, thản nhiên nói: “Có vương bận, không thể chuyên tâm.”

Hắc Long Vương tâm thần cứng lại.

Cặp con ngươi màu vàng kia như cũ nhìn thấu toàn bộ, cho dù đó là nón giáp sắt đao kiếm không thể đâm xuyên, ở trong mắt Ứng Long, hần giống như trên người trần truồng không có vật che thân.

Hần quả thật rất bận tâm Ngao Ân, trên đường khi chạy tới tòa yêu tháp cũng từng lo lắng, nếu trợ giúp Ứng Long thì sẽ khiến cho Tứ Độc Long thần được đích thân kia Thiên đế sắc phong chắc chắn bị liên lụy.

Nhưng mà Ngao Ân trong nét cười ngày ấy tràn đầy sự chín chắn cùng sự kiêu ngạo...không chịu lùi bước, lại làm cho hần tỉnh ngộ, Tiểu Bạch Long từng ngang bướng lỗ mãng lúc nào cũng đã trưởng thành. Lúc này có thể cũng đã có thể cùng với nó kề vai sát cánh, bay liệng trên vòm trời.

“Cho dù trong lòng còn có vương bận, cũng không trở ngại một lòng trung quân hộ chủ.”

Ứng Long nhìn thấy khuôn mặt này tuy thoát nhìn thì xấu xí nhưng lại cương nghị vô cùng, lộ ra ý cười mang theo chút chua xót: “Mười vạn thiên binh cũng không phải là búp bê giấy.”

Hắc Long Vương trong lòng hiểu rõ, hẳn tất nhiên cũng biết mười hai tường long giáp vệ dưới trướng Ứng Long kia.

“Vì Đế Quân, dù cho có tan xương nát thịt, máu chảy đầu rơi cũng tuyệt không hối hận.”

Ứng Long trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: “Cho dù trên lưng phải đeo tiếng xấu nghịch thiên?”

Hắc Long Vương quỳ một gối xuống, cúi đầu đáp: “Nguyện một lòng vì Quân.”

Chăm chú nhìn nam tử khôi ngô cường tráng trước mặt từ xưa đến nay trăm ngàn năm có đổi dời thể nào nguyện một lòng trung tâm không đổi, từ trước đến nay Long đế phương Nam duy ngã độc tôn* trong khoảnh khắc đó giống như nhìn thấy được mười hai thân ảnh bên dưới tòa yêu tháp quay lại quỳ gối phục mệnh cho hắn, khôi giáp huyền thiết bị phá vỡ, mũ sắt quai bạc nứt ra vẫn quỳ gối trước người hắn vững vàng như cột đá, bất động như núi.

Đáy hồ nước dập dờn gợn lăn tăn, im hơi lặng tiếng.

Hắc Long Vương chỉ cảm thấy trên vai thoáng nhẹ đi, rồi sau đó ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy bóng dài màu đen in hình đi xa.

15. Chương 13

Nhạc Dương lâu ngoại huyết quang thịnh, gì người làm thần gì người ma.

Ngoài lầu Nhạc Dương huyết tinh bùng phát, người là ma thì thần phải là người thế nào

Động Đình nước hồ ấm áp, dù là ngày rét đậm cũng không bị đóng băng. Trên mặt hồ thỉnh thoảng có thuyền hoa đi ngang qua, chằng qua trên khoang thuyền ấm áp như mùa xuân, có ca kỹ đàn ca nhảy múa, uống rượu mua vui, ai lại bọc bên ngoài một chiếc áo lông nhàn hạ thoải mái đứng ở đầu thuyền gió lạnh thổi qua học đòi văn vẻ ngắm cảnh xem hồ?

Chợt thấy hồ nước vốn tĩnh lặng lúc này sóng nhấp nhô cuộn cuộn, bóng đen như mực từ dưới Hồ Động Đình đội nước dựng lên, nhưng lại không có người nào nhìn thấy. Hình rồng thon dài cuộn cuộn bốc lên trên hồ, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy bờ Hồ Động Đình đỏ rực một mảng, bên trong huyết quang lại mơ hồ có dấu ma tức.

Thật thú vị!

Hắc Long hóa thành sương mù dày đặc vút lên bầu trời xẹt ngang mặt hồ, dừng ở bờ hồ. Nơi này không

tính là hẻo lánh, trên đường không ít sạp bày bán y phục, đám đông rộn ràng, cực kỳ náo nhiệt. Nhưng chỉ có như vậy, ngược lại không ai chú ý tới bên trong đám đông lúc này, nam tử cao lớn mặc trên người áo dài đen đẹp dễ quý giá.

Nơi Ứng Long đặt chân tới, là trước mặt tiền lầu Nhạc Dương.

Đứng trên lầu này có thể nhìn bao quát tám trăm dặm quanh Hồ Động Đình, vì vậy ngày thường vẫn nhân mặc khách tới đây tựa người vào lan can ngắm cảnh sắc đêm không xuể. Nhưng mà ngày hôm nay lại khác biệt, cũng có nhiều người ghé tới nhưng người tới thất lưng đeo đao kiếm, hầu hết đều là anh hùng hào kiệt trong võ lâm, ngược lại những thư sinh kia người người chen chúc bị mời ra ngoài.

Đao kiếm sáng lóa, cũng không thể nào tạo ra huyết quang đáng sợ giống như này. Cái này như là huyết quang tai ương thuộc về ma giới, ít nhất cũng có thể tàn sát cả Nhạc Dương này, đem nước hồ trong Hồ Động Đình hòa nhiễm thành sắc đỏ.

Nơi xuất hiện huyết quang, cũng ở trong một tòa lầu trên lầu Nhạc Dương. Ứng Long không khỏi lộ ra một ý cười nghiền ngẫm.

“A!!! Ta không cần làm Võ Lâm minh chủ!! Người muốn tìm ai thì tìm! Ta nói ta không muốn làm!! Người có phải nghe không hiểu tiếng người hay không vậy?!” Nam tử áo gấm vắn vẹo lên hé ra khuôn mặt tuấn tú làm nữ hiệp võ lâm nhìn thấy có thể phát điên. Lúc này hắn cũng gần như nổi điên muốn quăng đổ luôn cả bàn ở đây.

Nhưng mà ngồi ở trước mặt hắn một nam tử khác tướng mạo ôn hoà hiền hậu giản dị vẫn một mực yên lặng bưng chén trà trong tay, đối với kẻ đang cơn giận lớn tiếng rít gào này mắt đếc tai ngơ.

Đợi đến khi đối phương phát tiết xẹp hơi xuống, hai nắm tay chống bàn thở ra hơi, mới thần nhiên đặt chén trà xuống, nhẹ lời khuyên giải: “Phượng Tam, lúc trước ngươi một tay dẹp loạn ma giáo Tây Vực xâm lấn Trung Nguyên, giải nguy cho võ lâm, lập uy trước người. Hiện giờ tiếp chương vị trí Minh Chủ Võ Lâm là hi vọng của mọi người. Trước mắt các môn phái võ lâm đều cam tâm tình nguyện tôn ngươi làm minh chủ, ngươi cũng không nên từ chối.”

Phượng Tam hay người ta gọi Phượng Tam công tử, tên đầy đủ chính là Phượng Thiên Linh, là đệ đệ của Phượng quý phi đương triều, con trai trưởng của Phượng thái sư, thân phận này tôn quý nhường nào không cần nói cũng biết.

Nhưng mà lúc này thể nhưng thái độ của hắn lại rất khác thường, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn nam tử ngồi đối diện. Nếu không phải tự biết mình võ công không bì kịp đối phương, chỉ sợ đã muốn nhào lên phía trước đem đối phương đập xuống khỏi lầu Nhạc Dương rồi: “Làm gì có người cam tâm tình nguyện làm chân sai vặt?! Âu Dương Vô Cữu!! Đừng cho là ta không biết, hai năm qua ngươi tổn không ít công sức ra tay với mấy môn phái võ lâm danh tiếng, đám bang chủ chương môn kia! Cái tên ma đầu ở Tây Vực kia còn không phải do ngươi dùng một cái đầu ngón tay búng bay hắn đi hay sao?! Làm càn dám điểm huyết của ta đặt ở trước mặt thi thể. Còn không phải do ngươi vu oan giá họa hay sao?!”

Nam tử ôn hoà hiền hậu ho khan hai tiếng, hơi có xấu hổ chuyển mắt chỗ khác: “Nếu không phải có người đứng lúc tiếp ứng, cũng không thể đem ma giáo giáo chúng bắt hết một mẻ. Bất kể như thế nào, công lao của người quả thật quá mức vĩ đại.”

Nổi giận với người này giống như dùng nắm tay đánh vào đệm bông, Phượng Tam tức đến vô lực, xoay người ngồi xuống khuỷu tay đặt trên bàn, mắt trợn to nhìn chăm chăm đối phương, không để cho hắn nhìn thấy sắc mặt tốt hừ một tiếng: “Người tạm thời đừng có mơ được yên! Hừ, cũng đừng có mà nghĩ đến chuyện quăng gánh nặng chạy tới nơi vắng vẻ ân ân ái ái mức quên trời quên đất, muốn tránh đời về quê ở ẩn!!”

Âu Dương Vô Cữu, đang chuẩn bị thoái vị chức Vô Lâm minh chủ, lúc này lộ ra nụ cười khổ cực kỳ bất đắc dĩ.

“Bản thân ta không muốn, nhưng mà hắn không chịu thì biết làm thế nào...”

Phượng Tam bĩu môi: “Tám phần là luyện tiếu phần gia sản kia của người đi?”

Âu Dương không khỏi thở dài, rõ ràng là chưởng quản về vận hạnh, tiền tài, quan lộc Lộc Tồn tinh quân, làm sao lại luôn nhớ chuyện trong tay của hắn không cẩn thận rỉ ra bao nhiêu đồng chứ?

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên Phượng Tam vụt đứng dậy, hướng hắn chấp tay: “A nha! Nóc nhà trong phủ bị đột còn chưa kịp phái người sửa chữa, phải nhanh trở về nhìn xem! Như vậy xin cáo từ!” Nói xong dùng khinh công nhảy ra giống như Đại Bàng giương cánh lướt ra lan can, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Không đợi Âu Dương Vô Cữu tán thưởng khinh công của hắn lại cao hơn một tầng, chợt nghe phía sau thanh âm trầm âm vang lên: “Âu Dương thiếu gia, ngài trả tiền sao?”

“Lộp bộp!” Đường đường Vô Lâm minh chủ, dù cho có đối mặt với mấy ngàn ma chúng mặt cũng không chút xiu đổi sắc, nhưng một câu này, nhất thời làm cho quả tim của hắn đập rộn lên, da đầu run lên.

Thân mình có chút cứng đờ xoay người lại, chống lại khuôn mặt thư sinh thoát nhìn nhã nhặn nhưng trong đôi mắt kia rõ ràng mơ hồ chứa chan ngọn lửa di động.

Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến.

Vị này, tất nhiên chính là vị tiên sinh quản thu chi nhà Âu Dương gia——Lộc Tồn tinh quân Thiên Ki.

Vốn trong lòng sợ hãi, lại bởi vì nhìn thấy dưới khóe mắt Thiên Ki mỗi một có quang thâm, Âu Dương Vô Cữu lúc này cũng chẳng quan tâm chuyện khác gì, vội vàng kéo hắn ngồi xuống, gọi tiểu nhị đã đổi trà mới với chuẩn bị bàn đồ ăn mới dọn lên.

Dem những món điểm tâm trên bàn lúc trước chưa từng động vào toàn bộ dồn lên trước mặt Thiên Ki: “Trước ăn chút gì lót bụng đã, đợi đồ ăn lên để bồi bổ.” Con mắt ngẫu nhiên xẹt qua một tia huyết khí giờ phút này nhìn không chuyển mắt, trong lòng niềm nở cũng không tránh khỏi có chút oán hận, “Tô Châu đến tận đây đường xá xa xôi, đã nói để cho Nghiêm chương quý bọn hần đi thăm dò là được, làm gì người cứ phải tự mình chạy qua một chuyến?”

Hần cũng rất đói, Thiên Ki cầm lấy đĩa gấp khối bánh trà hoa quế cắn một cái, vỏ giòn nhưng hơi khô, Âu Dương Minh Chủ vội vàng bưng chung trà đưa qua.

Thiên Ki trừng mắt liếc hần một cái, cũng không từ chối, cúi đầu xuống uống mấy ngụm. Liên tâm (tim sen) có tác dụng thanh nhiệt hạ hỏa, mọc ở bên sông, sen bên Hồ Động Đình lại càng tươi tốt, vụ đắng mang theo hương sen thanh nhã, trà phối với bánh xốp bơ tuyệt càng thêm tuyệt.

Động tác này may mà làm ở trong vòng ghế lô không có người nào nhìn thấy. Nếu để cho người trong võ lâm nhìn thấy Minh Chủ đại nhân bọn hần tôn kính như thần thánh lại có thể thật cẩn thận hầu hạ một gã thư sinh tay trái gà không chặt như vậy, sợ là tất cả tròng mắt của cả bọn rơi đầy trên đất mất thôi.

Thiên Ki ăn điểm tâm, uống trà nóng, sắc mặt cuối cùng dễ nhìn một ít: “Người là ông chủ nhưng cứ tiếp tục vung tay như vậy gia sản chất thành đồng cũng sẽ bị con một gặm sạch trơn.” Trong mắt chợt lóe lên tia lạnh trí khôn khéo, lập tức nhìn chằm chằm Âu Dương Vô Cữu, “Đừng có mà chuyển đề tài, đại thiếu gia, ta còn đang đợi câu trả lời của người đấy?”

Âu Dương Vô Cữu vội vàng trả lời: “Hôm nay Phượng Tam bỗng nhiên nói mời khách, có thể ghi sổ lại cho hần.”

“Ta nói không phải là chuyện này.”

“A?”

Thiên Ki chậm rãi uống ngụm trà: “Dùng năm trăm lượng bạc ròng, bao toàn bộ lầu Nhạc Dương mở đại hội võ lâm, ta trước khi đi Tô Châu còn chưa từng nghe nói qua.”

“Ách...” Âu Dương Vô Cữu có điểm chợt dạ, “Chuyện quá khẩn cấp, không kịp thông báo cho tiên sinh.”

“Ta thấy chính là người muốn giải quyết dứt khoát thì có, thừa dịp Phượng Tam lập nhiều công lớn, mở một đại hội võ lâm, thuận tiện nhường chức vị minh chủ cho hần thay người gánh trách nhiệm đi?” Thiên Ki trong mắt tinh quang chợt lóe, “Việc này ta cũng không phản đối, dù sao chức Võ Lâm minh chủ này thật chất chỉ là việc vô ích. Người không quản việc này nữa cũng tiết kiệm được một khoản không nhỏ. Có cần phải thuê một nơi lớn như vậy hay sao?”

Võ lâm minh chủ có chút ủy khuất: “Cũng không thể ở bên bờ Hồ Động Đình ngồi trên ghế thét to, sẽ đem chức minh chủ giao ra chứ...” Cũng không phải làm xiếc, tốt xấu gì cũng là võ lâm minh chủ...

“Không được sao?”

“Không tốt sao?”

“...” Thiên Ki nghĩ nghĩ một hồi, cũng rộng rãi khoát tay chặn lại, “Thôi được. Chỉ một lần này thôi, lần sau không được viện lý do này nữa.”

Lời này cuối cùng cũng làm cho Âu Dương Vô Cữu nhẹ nhàng thở ra, thể nhưng câu phía dưới lại làm hắn sững sốt không thôi.

“Nhưng thật ra người, lúc ta từ nơi xa xa cũng đã nhìn thấy trên Hồ Động Đình huyết quang tận trời, người làm sao mà quên thu bớt lại hả. Chẳng lẽ không sợ những tên đạo sĩ kia lại gõ tới cửa hay sao?” Trong lời nói lộ ra vẻ nghiêm khắc nhưng bên trong cũng có ý nhắc nhở quan tâm cất giấu bên trong.

Cũng không thể trách hắn lại lo lắng như vậy, từ trận chiến ở dưới tòa yêu tháp, người bình thường như Âu Dương Vô Cữu bị moi tim, thân mình chịu thương tích nặng nề nhưng lại không biết vì sao, hai tháng sau thương thế chẳng những hoàn toàn khôi phục mà công lực cũng không hề hao tổn, trái lại ma công càng bành trướng, ma tức trong cơ thể càng ngày càng điên cuồng căng phồng.

Hắn vốn là kẻ phạm thành ma, không biết cách thu liễm. Huyết quang mỗi ngày tăng vọt không biết bao nhiêu đạo nhân thuật sĩ bị hù dọa xuất hiện để làm nhiệm vụ trừ ma vệ đạo, trong lúc nhất thời có thể nói là người kéo tới nườm nượp không dứt.

Nhưng mà “các cao nhân” đánh đâu thắng đó lúc này như đụng phải bức tường cứng rắn không ngã.

Phải biết Âu Dương Vô Cữu chẳng những một thân võ công cao cường, hơn nữa lại là võ lâm minh chủ, “các cao nhân” này đứng trước mặt cao thủ võ lâm như hắn làm sao còn dám bước vào cửa trừ yêu. Đáng thương cho “các cao nhân” này ngày thường luyện tập chính là đạo thuật, không phải võ thuật, làm sao là đối thủ của hắn?

Quả thật cũng có nhiều người có một chút năng lực, thật vất vả dùng đạo pháp cao thâm xông tới, còn chưa gặp được kẻ thành ma nọ, trước đó đã bị đồng bảo bối của tiên gia phát sáng đánh văng ra cửa.

“Các cao nhân” cũng cố gắng thuyết phục mấy vị trưởng môn các môn các phái tin tưởng đương kim võ lâm minh chủ chính là người của ma giới, một khi nổi loạn tất nhiên sẽ đem tai họa khôn cùng cho muôn dân, thì chỉ đổi lấy ánh mắt nhìn mình như nhìn kẻ điên còn bị mấy người trong võ lâm cười chê.

Ma?

Không phải là chỉ là kẻ đã chết rồi, cũng chính là yêu ma quỷ quái.

Hơn nữa, Âu Dương Minh Chủ là ma? Không phải là chuyện cực kỳ buồn cười lắm sao?!

Trong chốn võ lâm ai mà không biết đương kim võ lâm minh chủ vốn là người vô cùng nhiệt tình coi trọng nghĩa khí, công chính vô tư?! Lần trước khi ma giáo ma giáo xâm lấn Trung Nguyên không phải hấn tự mình thống lĩnh các cao thủ đem toàn bộ chúng đánh te tát hay sao. Chẳng những cứu nguy cho võ lâm, lại còn không kể công.

Hấn nếu là ma, người như thế nào mới là thần?

Nhìn một cái thử mà xem, hiện giờ Âu Dương minh chủ mặc dù quyền cao chức trọng, nhưng lại hết lần này đến lần khác đều muốn rút lui khi sự nghiệp đang trên đỉnh vinh quang, trong lòng luôn muốn thoái vị, mấy vị võ lâm danh môn cực khổ khuyên nhủ cũng không có tí hiệu quả. Mắt thấy võ lâm Trung Nguyên sắp mất đi trụ cột vững vàng, này quả thật là làm cho người ta bóp cổ tay!

Trên thực tế, không có ai biết, Âu Dương minh chủ bản thân cũng có nỗi khổ riêng.

Gần đây những cao thủ võ lâm tới tìm hấn khiêu khích luận võ, hấn phải rất vất vả vô cùng cẩn thận, cùng giao thủ bọn họ thật sự rất cẩn thận giống như che chở đứa nhỏ, rất là lo lắng chỉ dùng mỗi một ngón tay mà khiến cho đối thủ nổ tan xác mà chết, vì đạo nghĩa hào hiệp*.

* Hào hiệp, lấy quyền lấy sức mà giúp người gọi là hiệp . phàm những người vì nghĩa mà cứu giúp người gọi là hiệp.

“Cho nên mới nói, người đừng đi Tô Châu.” Âu Dương Vô Cữu bỗng nhiên cầm lấy bàn tay Thiên Ki, lòng bàn tay nóng cháy vô cùng, trời đông giá rét lại giống như lò lửa, “Vừa nghĩ tới tiên sinh đi vắng, ta lại rất khó khăn chế chính mình.”

Trên khuôn mặt thật thà phúc hậu hiện ra một loại hơi thở tà ma khó có thể nói nên lời, đáy mắt huyết quang như ẩn như hiện.

“Người đi ba ngày, ta cứ giống như sống một ngày bằng một năm, luôn luôn không dám nhắm mắt, sợ chính mình nhất thời mất thần chí mà đại khai sát giới.” Ma khí hùng hực, tơ máu trong mắt nam nhân cũng bắt đầu biến hóa thành màu đỏ, nhưng mà động tác của hấn như cũ mềm nhẹ, đem đầu chậm rãi gác qua trên vai dày rộng của Thiên Ki, “Tiên sinh... cho dù ta thành ma, cũng đừng bỏ ta mà đi, được không?”

“Âu Dương Vô Cữu...”

Thiên Ki có chút ngạc nhiên, nhưng không có đẩy hấn ra, ngược lại nắm chặt lấy bàn tay hấn, “Làm sao người...”

“Vô Cữu.” Bàn tay xoa đầu ngón tay thon dài của Thiên Ki, trên người thoang thoảng hương sen thơm ngát thấm vào ruột gan, giống như chậm rãi tẩy đi bạo lệ dưới đáy lòng của hắn, “Chỉ cần ta đem chức vị mình chủ giao ra, là sẽ luôn luôn được ở bên cạnh ngươi... Đến lúc đó ta liền đi Quy Khư, ở trong núi tìm một trú chân, không nhập thế nữa.” Hắn luôn lo lắng một ngày kia, không chế không nổi đại khai sát giới, vẫn là mau chóng tìm nơi ổn thỏa không người ẩn cư, Quy Khư mờ mịt như Hải Vực, nơi cuối chân trời là một tiên sơn bị tiên nhân vứt bỏ.

Thiên Ki nghe vậy trong lòng dâng lên từng đợt buồn đau khôn kể, Quy Khư vốn là đáy Hải Vực, Âu Dương Vô Cữu làm vậy không khác gì vẽ đất làm nơi giam mình!

Hắn nhìn không được vòng cánh tay ôm lấy nam nhân khiến cho lòng người đau xót khôn nguôi này: “Ngươi như vậy... mà giống ma sao? Ngươi hẳn là phải ích kỷ một chút, thí dụ như một đám đạo nhân luôn bôi móc việc kia chụp xuống cho Diêm Quân thu nhận...”

“A...” Nam nhân bả vai run lên, nhìn không được cười ‘hì hì’ ra tiếng, huyết khí trong mắt lúc này đã tiêu tán, khuôn mặt vẫn như cũ tươi cười ôn hòa trung hậu, “Tiên sinh ngươi đang ở đây dạy ta làm sao để trở thành một ma nhân chính thống hay sao?”

“Xem ra Ma Tôn quả thật không phải là sư phó tốt.”

Thanh âm chậm rì rì từ không trung bên ngoài cửa sổ vang lên, Âu Dương Vô Cữu chợt rung mình. Thân thể chưa động, tay lật một cái đánh về phía sau, huyết khí như dời núi lấp biển giống như gió lốc sóng dữ cuộn trào, ngay cả một mảng lớn nơi vách tường kia cũng ùnh ùnh sụp đổ.

May mà ngày gần đây quanh lầu Nhạc Dương xuất hiện không ít nhân sĩ võ lâm, động tĩnh lớn như vậy tuy là dọa người, nhưng dân chúng xung quanh cũng đều đã quen người trong võ lâm thường xuyên vung tay đập chân gây ra động tĩnh lớn. Lúc này vội vàng trốn xa nơi đó, không muốn vui mình trong đồng rối loạn.

Giữa không trung bóng cát đen hiển nhiên không hề hấn gì, lọt vào trong lầu, hóa ra nam tử cao lớn mặc huyền bào.

Âu Dương Vô Cữu vừa thấy Ứng Long, lúc này ngăn ở trước người Thiên Ki, trong mắt huyết quang lần thứ hai hiện lên. Nhưng mà đối phương hiển nhiên không đem phần địch ý này đặt ở trong mắt, mỉm cười, đánh giá hai người trước mặt.

Gươm tuốt vỏ, nỗ giương dây giăng co căng thẳng, lúc này lại nghe Thiên Ki cả giận nói: “Ngươi làm gì mà phá nát vách tường hả?! Lát nữa lại phải bồi thường tiền!!”

16. Chương 14

máu ác nghiệt xông lên trời ai có thể nén xuống, quân kêu đi tương dẫn xe lang.

dòng máu ác nghiệt dâng tận trời ai có thể nén xuống, gọi người tìm kiếm người bán hàng rong

“Tiên sinh...”

Âu Dương Vô Cữu bất đắc dĩ rút rút khóe miệng.

Trước mặt người nam nhân cường đại này, hắn từng tự mình thử nghiệm qua. Lòng ngực xé toạc ra, xương sườn bẻ gãy, bị người đào móc tim nổi đau đớn này tuyệt đối không phải con người có thể chịu nổi.

Nếu đổi lại người khác, chỉ sợ sớm đã bị dọa đến phát điên. Nhưng mà dù vậy, hắn như cũ chần ở trước người Thiên Ki, cho dù sau đó có thể sẽ lại bị moi tim vỡ ruột, hay là ngay cả đầu đều bị vụn hái xuống đi chẳng nữa.

Thiên Ki trong lòng cũng vô cùng khẩn trương. Cũng không phải bởi vì trước mặt Long đế phương Nam khiến người khác sinh ra sợ hãi, mà chính là vì hắn biết, hiện giờ ở cùng một chỗ với Ứng Long, còn có Thiên Xu!

Nếu để cho hắn nhìn thấy Âu Dương Vô Cữu sở hữu ma lực có thể gây họa cho người đời, chỉ sợ không nói hai lời, trực tiếp tiêu diệt.

Ứng Long thấy hắn nhìn chung quanh, một câu vạch trần: “Đừng lo lắng, lúc này Thiên Xu đi vắng.”

Thiên Ki nghe vậy tuy rằng chỉ hơi chút thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong đầu lúc này loé lên, Ứng Long đột nhiên xuất hiện, cũng không biết có cái chủ ý gì. Người nam nhân này quá mức nguy hiểm, cũng không phải là bởi vì hắn cường đại, mà bởi vì vận số toàn bộ thế gian này ngay cả thiên mệnh cũng có thể sửa đổi, nhân vật khủng bố như thế, cho dù biết hắn mất đi thân thể, Thiên Ki cũng không dám khinh thường.

Trước mặt hai người một bộ trận địa sẵn sàng đón địch, so sánh cùng nhìn Ứng Long lại có vẻ thoải mái tự tại.

Đôi con ngươi màu vàng đồng chậm rãi quan sát Thiên Ki hoàn toàn bị ngăn ở phía sau Âu Dương Vô Cữu: “Người không có tim có thể luyện thành thân ma. Bốn tọa giúp người thành ma, vì sao còn chưa tới tạ ơn?”

Thiên Ki nghe vậy kinh ngạc: “Người nói cái gì?!”

Chợt nghe Ứng Long nhẹ nhàng giảng giải: “Con người còn quả tim, vốn là trở ngại lớn nhất cho việc thành ma. Nhưng người muốn thành ma giả, phần lớn đều là tự mình móc tim ra.”

Thiên Ki bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau khi trở về từ tòa yêu tháp, Âu Dương Vô Cữu chẳng những không bị tổn hại gì, ngược lại ma tức tăng nhiều, luôn luôn tìm không ra lý do, không ngờ thì ra là như vậy!

Hắn lo lắng nhìn lại Âu Dương Vô Cữu, đã thấy thân thể nam nhân kia thoát nhìn thì rất bình tĩnh nhưng bên ngoài bắt đầu tràn ra một tầng mỏng huyết quang!

Ứng Long thấy thế cười một tiếng: “Bất quá bổn tọa có ý tốt, nhưng mà không được cảm kích rồi!”

Thiên Ki tiến lên một bước, hừ một tiếng: “Lời ấy sai rồi, dưới gầm trời này những thứ cường chế tặng cho thật sự là có ý tốt? Long quân không phải quá là đảo lộn trái phải đi.” Hắn mặc dù pháp thuật nông cạn, nhưng cũng không có nghĩa là có thể nhìn đối phương trên chóc mà giữ im lặng.

Ứng Long lại không cảm thấy hắn gây gổ, ý cười bên khóe miệng càng ngày càng thâm sâu, quả thật làm cho người ta nghiến răng.

“Lộc Tồn tinh quân, hay là ngươi không nhìn ra, bổn tọa dùng tay đào tìm bất quá chỉ là phần nhạc dạo hay sao?” Trường bào đen tuyền hóa ra thành vụn cát, mảng tối đen bao phủ ở trong sương phòng, ngay cả ánh sáng rõ lọt qua lỗ hổng nơi vách tường rách xuyên vào ban nãy cũng không có cách nào sáng lên một vùng hắc ám, “Người khiến cho hắn thành ma... Là ngươi.”

“Câm miệng!!”

“Phanh!!! ——” cái bàn tròn với chén bát bên trên nháy mắt bị Âu Dương Vô Cữu một chưởng đánh tới vỡ nát, hóa thành bột mịn biến mất tăm hơi. Lúc này khuôn mặt thật thà phúc hậu lộ ra nét hung tợn dữ dội như ma quỷ, đầu ngón tay bốc thẳng lên ma khí đỏ tươi.

Hắn làm sao mà không biết chính mình vì sao thành ma?!

Không sai, từ khi mất đi trái tim, hắn đã biết.

Tâm Ma vốn là bởi vì chấp niệm mà sinh, chấp niệm càng sâu, ma lực càng mạnh mẽ.

Chấp niệm của hắn, không phải bởi vì quyền thế, không phải bởi vì tiền tài, mà chỉ bởi vì Thiên Ki.

Nhưng mà tiên cùng ma, vốn là mãi mãi là sự tồn tại đối lập.

Trong người mình ma lực càng ngày càng cường lớn mạnh, ở cùng Lộc Tồn tinh quân Thiên Ki càng ngày càng bị thúc ép hiện rõ sự đối lập đầy nguy hiểm. Mỗi khi nghĩ tới chuyện Thiên Ki có thể bỏ hắn mà đi, trong lồng ngực ma tức bị đè ép càng ngày càng nặng, hận không thể hủy đi nhân gian, máu nhuộm tam giới.

Kể từ đó, giống như tuần hoàn ác tính*, rồi lại không thể khống chế.

(sự việc biến chuyển liên tục ngày càng xấu)

Nhưng chính là hắn không muốn để cho Thiên Ki biết, sợ hắn sẽ lo lắng, sợ hắn sẽ càng thấy gay go, cho nên tính toán buông bỏ hết thảy, đi tiên sơn lánh đời.

Chỉ cần hắn không gây họa cho thế nhân, chỉ cần hắn không để lại dấu vết về sự tồn tại của mình, thì cũng không có người sẽ nghĩ tới chuyện hai người bọn họ Thần Ma khác biệt, cũng sẽ không để cho những tiên nhân vì lý do này muốn bọn họ phải tách ra.

Chính là Ứng Long chỉ cần một câu nói lại dễ dàng toàn cho toàn bộ cố gắng của hắn từ trước cho tới nay hoàn toàn bị hủy diệt sạch sẽ.

Giờ phút này trong lòng Âu Dương Vô Cữu sát tính dâng trào, thậm chí khó có thể tự mình điều khiển loại thô bạo mãnh liệt kêu gào phải hủy diệt hết thảy mọi thứ.

“Cần gì phải đi tới nước này?”

Ứng Long tán thưởng tên nam tử dưới phạm càng ngày càng lợi hại so với lần trước giao thủ càng mạnh hơn gấp bội phần.

“Người là loài người thành ma thể ngàn năm hiếm có, dòng máu ác nghiệt tự nhiên. Nếu gặp vật ngăn trở, cần gì phải lui bước tránh đi?” Sát ý nhuộm máu thể gian, chỉ có kẻ nào từng là chúa tể sinh linh, vương giả đứng trên cao khinh thường nhìn xuống muôn vạn sinh linh nhỏ bé mới có thể tàn nhẫn vô tình như thế, “Gặp thần, giết thần. Gặp Phật, giết Phật.”

Dưới đáy mắt huyết quang bùng cháy càng ngày càng đỏ thẫm, nam nhân trước mặt giống như nhìn rõ ràng mảng tối đen âm u dưới đáy lòng sâu tận của hắn, gần từng tiếng, làm hắn tận lực ấn nhấn phút chốc hóa thành hư ảo.

“Nếu người muốn chính là tiên nhân này...” Đôi mắt vàng đồng lấp lánh dừng ở trên ở thân thể đơn bạc của Thiên Ki, “Thì hủy xương mỗ hồn, nuốt máu thịt này, cắt gãy mệnh tinh này. Khiến hắn không thể nhập vào luân hồi, không thể về thiên đạo, như vậy... Hắn liền chỉ có thể thuộc về duy nhất mình người, tam giới lục đạo, cũng không có ai có thể đem hai người các người tách rời.”

Hắn làm sao mà không muốn?!

Làm sao lại không muốn triệt triệt để để có được vì sao thuộc sở hữu riêng mỗi một mình hắn?!

Âu Dương Vô Cữu chỉ cảm thấy cả người huyết mạch sôi trào, dòng máu kia không phải máu của hắn, cũng có vô số dòng máu ác nghiệt vô tội chết ở trên tay hắn không thể nhập vào vòng luân hồi, kêu gào lên như biển máu ngập trời, muốn hắn hoàn toàn chôn vùi.

Xiết chặt nắm tay móng tay dài sắc nhọn găm vào trong thịt, mắt thấy một khắc này không thể khống chế được nữa, bỗng nhiên mu bàn tay cảm giác một cảm xúc quen thuộc một cái chạm nhẹ, hết như phép màu lọc sạch cõi lòng, so sánh với ma tức mạnh mẽ dâng trào cuộn cuộn ngất trời kia, bất quá chỉ như một khe suối cạn. Nhưng mà chính là chỗ lực lượng nhỏ bé tựa hồ không đáng kể này, lại làm cho hắn cảm thấy tâm linh thanh thản.

Trăm điều mê hoặc, có thể cuối cùng chỉ có một đạo lý.

Hắn không có khả năng thương tổn tiên sinh, không phải sao?

Ánh mắt đỏ tươi chậm rãi đóng kín, lần thứ hai khi hắn mở ra cũng là lúc, đã khôi phục một mảnh trong suốt.

Thiên Ki lo lắng đứng ở ngay trước mắt, Âu Dương Vô Cữu nâng tay nhẹ nhàng phủ ở gò má của hắn, giọng nói tràn ngập áy náy: “Khiến cho người lo lắng...”

“Ta đúng là tinh quân trên thiên thượng.” Có lẽ phiền muộn hắn luôn luôn đem toàn bộ mọi thứ ôm đồm ở trên người ngăn cách hết thấy những thứ không tốt không để cho hắn nhìn thấy, có thể càng nhiều hơn chính là thương tiếc người nam nhân này tận lực chấp nhất đấu tranh với dục niệm, “Người không cần lo lắng những việc không có. Ai dám đối nghịch với người chủ quản vận tài trên trời đất này? Tiên quan đó không phải muốn từ nay về sau ngày ngày cuộc sống dưới thế gian không hương khói nhang đèn, nhà cửa vắng vẻ lạnh ngắt đấy chứ?”

Pháp thuật của hắn có lẽ không mạnh, nhưng cũng không có nghĩa hắn là một vị thần tiên dễ dàng chịu người khi dễ. Lộc Tồn tinh quân Thiên Ki, chủ quản vận tài từ thiên thượng cho tới nhân gian, là tinh quân cát tinh chói lóa, là ngọn lửa giảm điều hung rủi, có thể bồi đắp tài sản vô số.

Dù cho thần tiên trên trời cao pháp thuật so với hắn cao hơn rất nhiều, nhưng cho tới bây giờ cũng phải nhượng bộ ba phần lễ. Nói trắng ra là, cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng khó tránh khỏi vụ Phật dựa vào kim trang!(tiền vàng nhang khói) Người nào tình nguyện Tiên Cung miếu đạo quán điện thờ khẩn nhà mình trở thành nơi nơi ngồi bể tường vỡ, trong đình(vạc) không khói?

Sắc bén tầm mắt liếc về phía người khởi xướng ra mọi chuyện kia: “Bất quá lời này của Ứng Long Vương nghe qua thật sự là rất có đạo lý, bốn quân khi nào trở về nhất định sẽ phải cùng khôi thủ xem xét nghiên cứu cặn kẽ. Nếu quả thật khả thi, nhất định sẽ cảm tạ ơn điển của Long Vương!”

Ngụ ý đó chính là mỗi một hành động một việc làm của Ứng Long mới vừa rồi thúc dục ma tâm sẽ trình bày lại cho người đứng đầu là Thiên Xu. Hắn không làm gì được Ứng Long, không có nghĩa là không ai có thể áp chế được Long đế phương Nam hung hăng càn quấy này!

“A, ha ha ha...”

Ứng Long nghe vậy lại không cảm thấy hắn đang gây gổ, thật ra giống như nghe được chuyện cười cực kỳ

thú vị cười dài không dứt.

Mà Âu Dương Vô Cữu ngưng mắt nhìn dừng ở trên người tiên sinh quần thu chi khí phách nhà hán, khoe miệng không khỏi nhếch lên độ cong, không tiếng động nở nụ cười.

Là hán nghĩ quá nhiều rồi, tinh quân nhà hán sao có thể đem thân ma là hán đây trị triệt để, làm sao sẽ dễ cho người ta khi dễ chứ?

Trong tiếng cười, cát đen âm u bao phủ chậm rãi tán đi, bên ngoài ánh sáng rực rỡ một lần nữa chiếu rọi vào căn phòng, tuy nói chung quanh một mảnh tàn loạn, nhưng ít hơn vài phần âm u dày đặc lúc trước.

Chờ đợi tiếng cười chậm rãi ngừng lại, Ứng Long lần thứ hai nhìn về phía Âu Dương Vô Cữu ánh mắt nhiều hơn một tia tán thưởng: “Không sai, người có thể khống chế ma tâm, ngay cả trong Ma Vực cũng không có được mấy người. Bằng khả năng của ngươi, rất xứng đáng với vị trí Ma Tôn.” Trên trời dưới đất, có thể được vị Long Vương Nam Cực này tán thưởng một câu ngay cả tiên nhân đều không để vào mắt này, chỉ sợ cũng thật sự là không nhiều.

Âu Dương Vô Cữu tuy lòng trống trải, bụng có thể chống thuyền, giờ phút này cũng không thể nói ra lời cảm kích.

Nói cái gì mà luyện ma tâm, làm Ma Tôn, hán hiện tại thậm chí tìm chỗ không người quấy rầy an vui cùng với tiên sinh nhà hán. Thế tục lộn xộn đủ cho hán buồn bực khó nhin, khống chế ma tính lại càng gian nan.

Ứng Long mỉm cười: “Bốn tọa biết, một vị Ma Tôn từng bỏ chức vị nhập thế, hiện giờ còn đang lưu lại ở thế gian, vẫn chưa kinh động tới thiên nhân.”

Thiên Ki hai mắt tỏa sáng, nhưng lập tức bày ra biểu tình hoài nghi. Cũng không cần phải hoài nghi lời nói của Ứng Long, hán đã là Long thần thượng cổ, lại từng đứng đầu yêu vực, biết được việc bên trong Ma giới cũng không kỳ quái.

Có thể coi là biết rõ, vị yêu Long bụng dạ khó lường lúc này mỗi lần có ý tốt nói cho biết một chuyện gì đó cũng không phải là chuyện tốt lành gì cả đi?

Nhưng vì tránh cho Âu Dương Vô Cữu không tới nỗi nhập ma bị mất bản tính, Thiên Ki vẫn là nhẫn nại, hỏi: “Xin hỏi Long Vương, tiền nhiệm Ma Tôn hiện giờ ở chỗ nào?”

Ứng Long thật hiếm khi không có tiếp tục làm khó dễ: “Ẩn ngầm nơi mảnh ruộng, kín đáo thì ở thị (chợ). Rời Vũ Lăng sẽ thấy chợ, nếu thấy dân xa có người bán lúa, chính là người đó.”

**dẫn: dẫn (đơn vị đo chiều dài thời xưa của Trung Quốc, mười trượng là một dẫn, 15 dẫn là một dặm)*

Tiền Tôn chủ Ma giới ở thế gian mở gian hàng mua bán?!

Thiên Ki nghe vậy trên mặt lại càng không tin.

Ứng Long lại không để ý tới hắn có tin hay là không, thân hình cao lớn đột nhiên mở hồ hóa thành mảng cát đen, xẹt ngang trời mà đi, chỉ để lại một câu: “Chính là hai ngàn năm trước từng gặp, cũng không biết hiện giờ còn ở hay là đã rời đi mất rồi...”

“ ... ”

Hai ngàn năm?! Thiên Ki nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt cát đen đã vút đi xa.

Chỉ riêng Âu Dương Vô Cữu sắc mặt lộ vẻ vui mừng, kéo Thiên Ki: “Chúng ta lập tức đi Vũ Lăng!”

“Người sao biết Ma Tôn kia còn đang Vũ Lăng? Hai ngàn năm, sớm đã chuyển đi chỗ khác. Huống chi cho dù còn ở đó, Vũ Lăng rộng lớn, người mở gian hàng mua bán nhiều không kể xiết, làm sao mà tìm được?”

Âu Dương Vô Cữu nở nụ cười: “Nếu muốn tìm yêu kiếm tiên, ta đương nhiên không thể tìm thấy được, nhưng nếu như người muốn tìm chính là một người phường chợ mua bán thì không ai có thể so được với Vô Lâm minh chủ có thể hiệu lệnh năm tông mười ba phái tám mươi một cửa.”

“Người không phải nói muốn thoái vị sao?”

“Chỉ cần còn chưa mở đại hội võ lâm, ta vẫn là võ lâm minh chủ, Phụng Tam không chừng còn có thể đốt pháo ăn mừng...” Nghĩ đến bộ dáng Phụng Tam bị nhóm võ lâm danh môn nhắc tới nhắc lui đau đầu nóng mình quả thật đáng thương, Âu Dương Vô Cữu lại cảm thấy buồn cười. Một khi đã như vậy, việc truyền ngôi liền tiếp tục chậm lại một chút, dù sao chức vị minh chủ này hắn sớm muộn gì vẫn có thể đá văng được.

Thấy Thiên Ki vẫn đang do dự, Âu Dương Vô Cữu dứt khoát ôm hông của hắn: “Tiên sinh chúng ta vẫn là mau nhanh đi thôi! Những thứ kia đều đã đập nát. Nếu tìm không được người bọn hắn sẽ đi tìm Phụng Tam đòi nợ.” Nói xong liền thi triển khinh công nhảy ra ngoài, Thiên Ki nhìn thấy hài cốt lộn xộn một đống trên đất còn có vách tường bị oanh tạc ra một cái lỗ thủng, phỏng chừng còn phải bồi không ít ngân lượng, cũng không có phản đối, tùy theo hắn rời khỏi tử lâu.

Hết đợt này đến đợt khác trên nóc nhà bóng người nhẹ nhàng vụt ra dần dần rời xa, trên đường người phổ vốn không phát hiện thấy gì khác lạ, chợt nghe giữa không trung đột nhiên vang lên một tiếng hét to ngập tràn sự tức giận.

“Năm trăm lượng bạc bao hết lầu Nhạc Dương không phải là bị mất trắng?!!”

17. Chương 15

tôi Lâm hỷ Thạch tiêu thanh đại, cự nham phía trên cuồng long thái.

quét rừng hỷ đá hàng trúc ngã nghiêng, bên trên khối đá rồng ngâm giẫm đạp

Măng cát đen hóa thành hơi khói uốn lượn ngoằn ngoèo, vút ngang trời xẹt qua mặt Hồ Động Đình, rơi xuống cuối lầu Nhạc Dương chỗ mặt nước sông bao quanh Quân Sơn.

Quân Sơn này còn có tên là Tương Sơn, phía Bắc đổ vào biển Đông Hải mà đầu phía Nam ngoảnh mặt chảy về Hùng Lục, bởi vì bốn phía chung quanh bị dòng nước bao quanh, nước trên mặt hồ bụi sương ẩm ướt, mây mù quanh quẩn bên trong, phảng thấy như mây mù vùng núi từ trong nước đột ngột dựng khối mặt đất mọc thẳng lên, chạy thẳng xuyên tới tận trời, dường như chồng chất lên vòm trời. Những viên đá kì lạ lởm chởm, núi như nhuộm phẩm xanh đen, tuy không phải Bồng Lai nhưng cũng tuyệt diệu như động thiên.

Chỗ giữa sườn núi, rừng trúc căng phủ mảng dài, trước mắt thấy trúc tím tựa khói bay, Tương phi điểm lệ. Măng cát đen ào ạt rơi xuống, xoay tròn cuộn gió, thẳng đến khi lá trúc trên cành lay động ngân vang, cỏ cây rũ mềm.

Đội khi khi gió xoáy đã qua, Long đế áo dài màu đen sừng sững bên trong đám trúc, quay đầu lại nhìn về sắc xanh thoảng hiện so với trúc thanh bên kia lại càng vững vàng chấm nét có thêm.

“Lần này không thể xem như mở một mắt nhắm một mắt nữa chứ?”

Ma tức huyết quang dựng thẳng tới tận Cửu Tiêu, cho dù là bùng tai bật mắt thì vị Tham Lang tinh quân này híp mắt cũng có thể cảm giác được cỗ ma tức kia có bao nhiêu lợi hại, một khi gây hại nhân gian, tuyệt đối có thể hình dung bằng tình cảnh gió tanh mưa máu thì thể ngổn ngang chất đông đầy đường.

“Thiên Ki mặc dù pháp thuật không cao, nhưng làm việc rất đúng mực.”

Đem ánh mắt từ chỗ ma khí dâng cuộn oán hồn kêu rên ngập trời bên Hồ Động Đình thu hồi, Thiên Xu ánh mắt lợi hại dừng ở trên người Ưng Long: “Long quân nếu trong lòng khó chịu, có thể tự đi tìm vui, làm gì phải gây khó cho nhóm bọn hắn.”

Ưng Long tươi cười trên mặt cứng lại, ngay sau đó nếp nhăn trên mặt khi cười càng sâu thêm, nhưng ý cười dưới đáy mắt đã biến mất.

Trong núi tĩnh mịch, chỉ nghe được gió thổi qua lá lay động khê khàng.

Trong rừng trúc chột là phủ thêm tầng sương mù dày đặc, sương trắng lượn lờ, tầm mắt mơ hồ, mờ mịt, như rơi vào Vân Mộng cảnh*.

(cảnh trong mơ)

“Vậy thì ý của người là muốn nói, bốn tọa trút giận sang người khác?”

Thiên Xu không nói, cũng không cần trả lời.

Trong không khí lúc này khắc này bị đóng băng, nếu thính có thể nghe thấy kim loại leng keng vang rền bên tai, mũi tên nhọn căng mình trên dây cung.

Hai người trong lúc đó, tựa hồ luôn luôn không tồn tại sự thỏa hiệp.

Giống như trên bàn cờ, luôn luôn là đen đối đen, vua đối vua.

Thế nhân thường nói vương giả vô tâm, đối với quân cờ bị hy sinh, chết thì chết rồi, cũng không có gì đáng tiếc.

Trước mắt cũng như thế?

Nếu không phải cá, sao biết cá nhớ hay chẳng.

Vương giả cao ngạo, người chỉ có cùng kẻ vai, chỉ hi vọng là Quân.

Nhưng, Rồng nào mà lại không có vảy nghịch, đều không được động tới.

“A... Bọn hấn cũng không phải là co nít ba tuổi, còn cần Tham Lang tinh quân tự mình bảo vệ sao nào? Bốn tọa để cho bọn họ đi tìm Ma Tôn Huyền U, người nếu không yên tâm, thì cứ đi cùng.” Hơi tạm dừng một chút, “Với lại chuyện tìm Nguyên Anh liên kia, kỳ thật cũng không cần. Ước hẹn nửa năm, bất quá cũng chỉ là lời nói đùa, tinh quân không cần để ý. Chúng ta khác đường, như vậy xin cáo từ, Bốn tọa còn có việc quan trọng trên người...”

Không đợi hấn nói xong, Thiên Xu lại cắt ngang lời chưa nói: “Muốn đi nơi nào?”

Ứng Long nhú mày: “Chẳng lẽ tinh quân đã quên, bốn tọa đã bị xoá tên khỏi sổ yêu, muốn đi nơi nào cũng có thể tự làm chủ. Chẳng lẽ là, tinh quân lo lắng bốn tọa trong lòng có ý xấu, khẳng khẳng nghịch

thiên?” Sắc đen dày đặc, khuôn mặt kiêu ngạo bất tuân giờ phút này cũng có chút mờ hồ không rõ, “Chỉ sợ là tinh quân đã quá lo lắng rồi, dưới gầm trời này người không hỏi đường xa nguyện liều mạng bám gót vốn không nhiều.”

Cũng không biết vị Long đế phương Nam này lúc này nhớ lại, là Hắc Long Vương Hồ Động Đình chưa quên Quân ân, hay là mười hai Trường Long giáp vệ xả thân hóa trụ chống ở bên dưới tòa yêu tháp.

Thiên Xu nhìn thấy bóng đen kia phảng phất như đã muốn biến mất ở trong sương mù dày đặc, không khỏi nhíu mày.

“Đã định ra kế ước, sao có chuyện phá vỡ không để ý.”

Ứng Long giấu cột một tiếng, dáng vẻ lạnh lùng không cho là đúng: “Tinh quân hết lời cản ngăn, chẳng lẽ là lo lắng bốn tọa pháp thuật không đủ, bị yêu tà đang ngấp nghé ở một bên kia đoạt lấy?” Từ khi Ứng Long mất đi chân thân, dọc đường đi cũng không thiếu yêu quái đánh chủ ý lên cổ long hồn. Bất quá ai lại dám ngang nhiên khiêu khích? Chỉ sợ còn chưa kịp hưởng chút lợi nào, đã bị Tham Lang tinh quân đánh cho hồn phi phách tán.

“ ... ”

“Vậy nguyện một lòng với Đế Thuấn, có gì không tốt?”

“ ... ”

Ứng Long cũng không tiếp tục nói thêm nữa, bỗng nhiên lớp sương mù dày đặc nồng đậm tựa như bị lưới phân thành hai, giống như sương mù dày đặc bị xóa sạch chỉ còn tua nhỏ sắc xanh lại gần, gần lối.

Mảng cát đen rời thân thể hóa thành đôi cánh, dự tợn hung ác vô cùng, màn sương mù màu trắng dày đặc kia từ từ bị cát đen nhỏ vụn lên vào nhiễm thành màu bụi, sương mù mật phập phồng như nước thủy triều.

“Tham Lang, ngươi nếu còn ngăn cản, chớ trách bốn tọa vô tình.”

“Long quân có việc thì cứ đi làm.” Thiên Xu giọng nói vang vang mạnh mẽ, kiên định như trước, “Bốn quân theo cùng.”

“Phải không?...” Ứng Long dừng ở trên người nam nhân ý chí kiên trì thủy chung như một tựa hồ chưa từng dao động. Đột nhiên trong không khí mảng cát đen từ trong sương mù đều thu trở lại, ngay phía sau tụ thành hình Hắc Long, đột phát giương nanh múa vuốt đột nhiên đánh tới Thiên Xu.

Thiên Xu không kịp đề phòng cả người bị lực đẩy cuộn lên trên cả người tựa như chạm tới tầng không, vượt rỗng bỏ nhào về phía thân hấn ép người đẩy mạnh về phía sau. Cây trúc yếu ớt làm sao chịu được lực

đập vào như vậy, đến mức lìa khỏi cành tiếng động như chẻ tre, cho đến khi tấm lưng Thiên Xu hung hăng đụng vào một gốc cây to khoảng chừng cả thước, thân trúc cao tới mười trượng mới dừng lại.

“Răng rắc!!” Một tiếng giòn tan, vượt rỗng từ bên vai Thiên Xu móc vào một thân trúc, lập tức lấy trúc làm trụ cuộn khúc quấn buộc, thân trúc bên trên bỗng nhiên hóa như xiềng xích đem cả người Thiên Xu chặt chẽ giam cầm ở trong.

Một kích này mãnh liệt vô cùng, Thiên Xu chỉ cảm thấy ngực hơi tắc nghẹn thở hắt ra, hỏi người kia: “Đây là ý gì?”

Mảnh tối âm u đem Thiên Xu phủ vây bên trong, chỉ nghe thanh âm Ứng Long trong lớp sương mù dày đặc giống như khó nén tà ý: “Bốn tọa có thể không đi gây khó dễ cho những đồng tông mà người bằng mọi giá phải bảo vệ kia, chỉ cần người giúp bốn tọa tìm niềm vui, như thế nào?”

“Vớ vẩn.”

“Lúc trước người nói, nếu thấy khó chịu thì có thể đi tìm niềm vui, tại sao giờ lại bảo là vớ vẩn?”

Cánh tay sắc lẹm từ từ lộ ra cũng không thấy làn da biến ảo, chỉ có một tảng cát đá đen tuyền bên ngoài, khi đụng đến một bên mặt Thiên Xu vật sắc lẹm gồ ghề chạm đến làn da mơ hồ cảm thấy đau đớn.

Mảng cát đen sinh ra hình dáng khuôn mặt, nhưng mà lại chưa từng hóa ra trọn vẹn toàn bộ, nhìn không rõ khó phân là tức giận hay là vui vẻ.

(khuôn mặt mơ hồ của anh Long đây , há há)

Hủy xương cốt mổ tinh hồn, nuốt máu thịt, phá mệnh khiến hán không thể đi vào luân hồi, không thể nào trở về thiên đạo được.” Lời này khi nói với Huyết Ma cũng không vì trêu chọc người hán thương Lộc Tồn tình quân...

Hán phải lấy được thứ gì đó, không cầu, không từ, không đợi, không bỏ. Chỉ có thể mưu! Có thể tham! Có thể tranh! Có thể đoạt!

Hán làm sao mà không muốn đem ngôi sao trên vòm trời cao kia mạnh mẽ đoạt tới, giam cầm ở nơi chỉ có hán mới có thể đụng tay đến. Thế gian này sẽ không còn có bất luận kẻ nào, thần nào yêu nào, ma nào có thể chiêm ngưỡng dù chỉ là một chút tia sáng phát ra từ vì sao đó.

Có phải nên làm như vậy hay không?

Cánh tay tối đen lướt xuống, trượt đến cổ, mạch máu đang đập đều đều ngay bên dưới ngón tay, đầu ngón tay chậm rãi lộ ra mũi nhọn, sắc bén như dao đủ để cắt kim loại thuộc da, hình dáng mơ hồ lờ mờ ra hình

thành dấu tích tươi cười. Thanh âm này, hẳn là so với tiếng vang khi xé rách xiêm y lụa là trân quý lại càng thêm dễ nghe đi?

Nhưng mà Thiên Xu vững vàng đứng đó, hoàn toàn không chút để ý tới việc bộ dạng thân thể này chỉ một giây sau đó sẽ nát vụn thành bột mịn.

Ánh mắt thanh minh bình tĩnh nhìn thẳng hình người nguyên một cây đen hỗn độn trong cát vô cùng quỷ dị khó lòng phân biệt như ẩn như hiện trước mặt, cũng không vì nhìn không thấy mà mịt mờ, phẳng phất như xuyên thấu qua cát đen khắp bầu trời không hề trở ngại rõ ràng nhìn thấy người nam nhân kia.

“Trong lòng người có việc.”

Một câu chắc chắn nói thẳng toạc ra, trấn định như xưa. Người nam nhân này cũng không vì bị cầm tù mà trở nên chật vật, bình tĩnh thấu rõ toàn bộ trái lại khiến cho đối phương rơi vào khoảng lặng.

“...” Ứng Long không có đáp lời, khuôn mặt mơ hồ lồm về phía sau rơi xuống tan biến trong cát đen, hình dạng hoàn toàn tiêu thất. Mà Hắc Long quần quanh ở trên người Thiên Xu bất chợt trở nên lớn mạnh, đôi cánh hiển lộ, gáy rồng xoay vòng hướng về phía trước, cát đen hóa thành tấm lưng, “phách phách ——” một đôi cánh lông đen tuyền như mực giang rộng che đi vòm trời.

Đầu rồng trầm xuống, ung dung nhìn nam tử bị hắc quần buộc quanh người từ trên xuống dưới.

Mồm rồng chậm rãi vỡ ra, cát đen dính liền bên trong, chậm rãi lộ ra hình răng nhọn, đột nhiên miệng há rộng, đột nhiên một tiếng rít gào phun ra về phía Thiên Xu, tiếng kêu không dứt bên tai, đỉnh tai nhúc nhích, vang vọng truyền tới trăm dặm chỗ mặt hồ, sóng cuộn trào gió xoáy thổi thay nhau quét ra. Lúc này Quân Sơn đất rung núi chuyển, chim chóc trong rừng kinh hoàng tóa ra bốn phía, muông thú dựng người chen nhau chạy trốn.

Thú tính khó thuần, Long Tộc dù có linh tính, nhưng trong mạch máu cũng khó nén bản tính dã thú. Huống chi đây cũng chẳng phải là Thiên Long bình thường, mà là Long thần thượng cổ, là thần long một đuôi duy nhất có thể hóa thành cánh bay lên trời!

Móng vuốt đột nhiên phát lực, hàng trúc dù cho có thô chắc đến đâu cũng không thể nguyên vẹn khi bị nắm tay đủ sức bóp nát tảng đá lớn siết chặt, “Răng rắc ——” bị cào rách vụn gãy, đập vỡ vụn cây trúc lúc này Hắc Long lập tức cuốn Thiên Xu, nghiêng mình hướng tới chỗ sâu trong rừng trúc bơi đi, thế tới mạnh đến mức hàng cây trúc gãy vỡ vụn.

Rừng cây bị hủy sạch sẽ, long thân bỗng nhiên lao người, rơi xuống trên một khối đá thật lớn.

Quân Sơn đá kì quái lổm chổm, khối tảng đá này hình dạng cũng rất kỳ lạ, ngửa mặt lên trời mà nằm, như được mài giữa bằng phẳng bóng loáng.

Mảng cát đen tán đi hình rồng hiện ra bất quá chỉ trong nháy mắt, đã khom người chân trước giẫm trên lên hai vai nam nhân đang nằm ở trên tảng đá, hai bên nhìn nhau, hai cánh chưa thu lại toàn bộ chậm chậm đập vỗ, trong không khí gió lốc nổi lên bất an chập chờn.

Đầu rồng cực lớn tiến tới Thiên Xu gần trong gang tấc, có thể nhìn thấy lớp vảy rời rạc thành hạt cát, thậm chí bên tai chợt thấy Hắc Long nâng ngưỡng đầu, ngửa mặt lên trời hú gọi, gió xoáy nghịch hướng đột ngột từ mặt đất dựng lên, khắp vùng cát bay đá chạy.

Trong khoảnh khắc, phía chân trời sấm dậy ầm vang, mây đen giăng phủ, Ứng Long ở chỗ cực Nam thì mưa nhiều, hô mưa gọi gió vốn là chuyện bình thường, lần này gọi mây dày che trời, Hồ Động Đình trong nháy mắt trời u ám tối đen, giống như bị màn che chụp phủ, ngăn cách trần thế thiên cung, đừng bảo là thần tiên muốn ghé mắt nhìn trộm, cho dù ngay cả một tia ánh mặt trời cũng rơi không tới.

Bầu trời làm màn, lấy đất làm giường, kiêu ngạo khinh đời, lòng ta vốn đã cuồng.

Tốc độ cát chảy dần dần chậm lại, từng hạt cát ngưng dựa vào nhau, hiện ra từng phiến vảy, một rơi râu dài, mắt rồng to tròn như châu như gắt gao kề sát vào khuôn mặt Thiên Xu.

Phương pháp dã thú xác nhận bạn lữ, không phải là bằng lời, cánh mũi thật lớn ghé vào gần cái trán Thiên Xu cọ xát, ngửi cổ quần lấy giống như bồi hồi không dứt.

Long tu cứng cáp như bụi cây gai, lớp vảy thô cứng mài giũa qua làn da, mặc dù không đến mức rách da, nhưng tuyệt đối không thể gọi là dịu dàng, bất kì bộ vị nào cũng khác xa với cơ thể người. Bản thân loài trong Long Tộc đối với khát cầu về dục vọng không bao giờ tao nhã che dấu luôn trực tiếp biểu lộ. Mình rồng mài qua vị trí giữa háng của Thiên Xu, làm như vô ý, rồi lại giống như tận lực dồn sức chạm vào.

Rồng ngâm giống như có thể xuyên thấu qua lồng ngực chấn động tận trái tim, không nói tiếng nào, lại giống như ở bên tai gọi tên Thiên Xu.

Thân rồng nhấp nhô, vảy mực loang lổ chiếu vào trong đồng tử Thiên Xu, càng lộ nét thâm thúy khó hiểu. Bả vai tuy bị móng vuốt giẫm lên, đau đến mức giống như xương bị nứt, nhưng hắn vẫn hoàn toàn không để ý tới, nâng cánh tay phải lên thăm dò tới mình rồng, chạm tới lớp vảy nhưng mà kia bất quá cũng chỉ là cát đen hóa hình, nào có phải lớp vảy rồng chân thật kiên cường cứng cáp như xưa, ngón tay xẹt vào bên trong cát đen, hạt cát từ ngón giữa hắn trượt đi, chưa từng lưu lại dấu vết.

Biểu tình lạnh cứng của Thiên Xu lúc này rốt cục cũng có biến hóa.

Người nam nhân này ngoan tuyệt như vậy, không lưu tình chút nào mai táng thân mình thuộc về thiên mệnh, trên thiên địa nhân gian lúc này không còn Ứng Long Nam Cực!

Không có bất kỳ một ai trong số chúng tiên nhân có thể giống như hắn đùa cợt thiên đạo như vậy. Cũng không có bất kỳ một yêu tà nào có thể giống như hắn như vậy lùi mình cứu thế.

Cũng không phải là không biết, từ lúc ở trên đỉnh tòa yêu tháp, một khắc kia lúc quyết tuyệt buông tha cho ý nguyện một mực luôn luôn kiên trì kia, Ứng Long bỏ qua, không phải chỉ là mỗi Như Ý Châu.

Để lại Long Hồn, sống tạm bợ trong hậu thế, là bởi vì còn việc phải làm mà còn chưa làm xong.

“Ứng.”

Thanh âm Thiên Xu bị đè lại giữa tạp âm gào thét bốn phía của bão cát, dù cho có bị đè áp ở phía dưới móng vuốt, cũng không thấy một chút yếu ớt.

Nhưng mà Hắc Long thú tính phóng dăng, phóng túng, chỉ biết bò trườn không nghe người nói.

“Ứng!!” Thiên Xu nhướng mày, biết lúc này nói đạo lý người kia tuyệt sẽ không thông, hơn nữa Tham Lang tinh quân làm sao từng có thói quen dùng lý để thuyết phục người?

Lúc này lại thấy hai cánh tay của hắn đột nhiên vùng ra, bỗng nhiên long chảo bị phá hóa thành vụn cát, chưa đợi hóa hình đã thò người ra dựng lên, một tay bắt sừng rồng ở bên trên khối đá dùng lực đè xuống, đầu rồng cát đen lúc này nổ bung, thiếu mất một góc.

Hắc Long bị tổn thất nặng nhưng chưa từng ngừng đầu, đuôi rồng quật mạnh về sau điên cuồng quét tới.

Thiên Xu lúc này đã đứng dậy, trường bào xanh dựng lên, tay trái gảy một cái, pháp chương vô hình như vách tường ngăn cản, trong lúc nhất thời chung quanh hai người cát đá bủa tán loạn. Một người dù như vô hình nhưng so với tường đồng vách sắt còn cứng rắn hơn, một người mặc dù chỉ như dòng chảy nhưng lại đồ dài vô tận, kẹp ở lên chân trời sấm dậy cuộn cuộn không ngừng, làm lòng người bần bật rung động.

Từ sau trận chiến ở đỉnh tòa yêu tháp, hai người không còn giao thủ, lần này đánh tới trực diện, mặc dù địch ta không phân rõ ràng như lúc trước, nhưng cũng không từng nường tay. Trên dưới rung chuyển, không khí bốn phía quay cuồng, mây đen trên đầu như dòng nước xoáy.

Chính là liệt chiến(trận chiến dữ dội) trong nháy mắt lướt qua, cát đen lượn vòng trở về nguyên thể vốn vó, Thiên Xu cũng thu pháp thuật.

Cát đen ngưng lại chậm rãi hóa ra hình người, lần này thế nhưng lại một lần nữa dùng thuật huyền hóa. Đã thấy Ứng Long tay nâng cái trán, vừa rồi cái đầu rồng đồ sộ bị người hung hăng nện xuống ở trên tảng đá rụng mất bộ vị kia (râu ý), bất đắc dĩ cười khổ nhìn về phía Thiên Xu: “Thiên Xu, người liếc mắt đưa tình có thể đừng ra tay mạnh quá có được hay không...”

Thiên Xu thấy trên mặt kia đã khôi phục lại dáng vẻ ngỗ ngược không trói buộc lúc trước, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy buồn lổ.

Nhiều mày hỏi hân: “Người lúc ở phương Nam cũng tùy ý giận chó đánh mèo như vậy?”

Ứng Long buông tay, nghe vậy hơi sững sờ, sau đó nhanh chóng cười cười lắc đầu: “Người nói là ai có thể chịu được cái quét đuôi của bốn tọa không chết sao?” Ứng Long từng trợ Vũ Vương trị thủy, lấy đuôi quét bỏ, vẽ ra một đường sông, khai thông hồng thủy. Một đuôi này khi hân quét lấy, cũng không phải là chuyện đùa! Mình đồng da sắt, cũng phải khiến cho người bay ra ngoài cả trăm dặm.

Thiên Xu gật đầu, nhìn quanh mọi nơi thấy cả Quân Sơn này bị vài cái động tác của bọn hân biến thành bình địa giống như bị cơn lốc thổi quét qua cực kỳ thảm thiết. Rừng trúc mới vừa rồi bị bọn hân xẹt ngang ngã một mảng lớn, ven đường vô số cây rừng bị chấn quét, mặt đất thì bị cuốn giăng giống như có cái xẻng đào ra vài cái hố sâu, tảng đá lớn rộng rãi mới vừa rồi nằm bên trên phanh nứt ra... Một động thiên xinh đẹp tựa Bồng Lai, bất quá trong nháy mắt liền bị hủy hoại sạch.

Bất quá ở trong mắt hai người này, đã xem như rat ay nường tình lắm rồi. Dù sao nếu làm thực sự đem hết toàn lực đánh tới, chỉ sợ ngay cả hồ tiên sơn cũng đã san bằng thành bình địa.

Thiên Xu cũng không hỏi lại Ứng Long tại sao lại giận, hình như việc mới vừa rồi cứ như vậy bỏ qua.

Nói: “Xác chết của Tu Xà đã bị hủy, không thấy Nguyên Anh liên.”

Lần này đến Động Đình, cũng không phải đi Động Đình tám trăm dặm để ngắm vẻ đẹp núi sông, chỉ vì Hậu Nghệ giết Tu Xà chỗ Động Đình này nên đến nơi này là vì tìm thân thể của Tu Xà, không có tìm thấy Nguyên Anh liên, cũng không thu hoạch được gì nhiều, mà lại còn cùng Ứng Long ở Hồ Động Đình vung tay hạ cẳng chân, suýt nữa san bằng Quân Sơn.

Ứng Long kinh ngạc, phục hồi không khỏi thở dài một tiếng.

“Người không tức giận?”

Thiên Xu nhìn hân một cái, đậm nhạt nói: “Một... không... nghịch thiên, hai chưa loạn thế, có gì để mà giận thế?”

Té ra cũng chỉ có nghịch thiên loạn thế mới có thể làm cho hân nổi giận, thỉnh thoảng san bằng một ngọn núi, hoặc là trở mình lật một con sông như vậy cũng chỉ là chuyện bình thường?

Ứng Long có chút ghen hợm ho khan hai tiếng, đao cùn cắt cổ, rất là đau.

Đoán trước gây ra động tĩnh lớn như vậy, nếu không phải đáy hồ trước mắt còn có vị Tứ Độc Long thần trấn trụ, chỉ sợ những vị Long Vương kia đều bay thẳng lên Thiên Đình cáo trạng rồi đi. Xảy ra chuyện như thế xem ra, cái đứa nhóc Tiểu Bạch Long ngồi xổm nơi góc sáng sửa cần răng mài móng vuốt kia cũng có chút năng lực.

Trong tươi cười nhẹ nhàng cùng nghiên cứu cùng nghiên ngắm, nếu để cho Ngao Ân nhìn thấy, chỉ sợ lại vất vả cho Hắc Long Vương xoa nhẹ thật lâu đi.

Đối với hần loại giữ kín như bưng này, giống như đem mọi vật trong thiên hạ đùa bỡn dưới lòng bàn tay tươi cười hết sức vui vẻ kia, Thiên Xu hiển nhiên đã không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

Lúc này bị căng ra thành vùng đất bằng phẳng, tầm nhìn trở nên vô cùng rộng rãi, mặt trời lặn ở phương Tây, khói sóng khuất bóng, lúc này mắt thấy sóng xanh đông đưa, mặt nước lóe sáng ánh kim.

“Hiếm khi đến Hồ Động Đình một chuyến, không thử du thuyền ngắm mặt trời mọc, chưa phẩm cam xanh ngân bạc, chẳng phải rất đáng tiếc hay sao?”

18. Chương 16: Phiên Ngoại Yy

chim nhỏ hậu cung

CP là mười hai Long vệ X Thanh Loan, tuy rằng không đến mức đàn NP, nhưng có thể nghĩ như vậy, cho nên không thích thì đừng click vào, đừng có bảo tôi không cảnh báo a!

Phủ đệ nhà Tham Lang Tinh quân.

Tựa hồ không biết đã trải qua bao nhiêu ngàn năm, nơi này vẫn sẽ không bao giờ xảy ra tình trạng đông như trẩy hội. Chúng tiên trên Thiên Đình đi qua nơi đây phần lớn đều kiếm đường vòng mà đi, tuyệt đối không ai tiến đến thăm hỏi.

Huống chi, hiện giờ Tinh quân không ở trong phủ, lại càng không có người ghé đến. Nhưng mà gần đây phủ đệ không chủ này tựa hồ tụ tập rất đông long khí, thỉnh thoảng thấy bóng rồng tuần tra.

Chẳng qua rồng trên Thiên cung Long có rất nhiều, cũng sẽ không khiến cho chúng tiên chú ý.

Tinh điện, ở hậu viện có một gian phòng nhỏ, mộc mạc đơn giản, rộng rãi tuy không lớn lắm, nhưng xem ra rất thoải mái.

Ở trong phòng này tự nhiên chính là vật để cưới của Tham Lang Tinh quân – Thanh Loan Thương Lộ.

Đừng nhìn nó như thế mà lầm, nó cũng ước chừng là hai ba ngàn tuổi rồi, nhưng vật để cưới của chúng tiên gia trên Thiên Đình đối với nó lại có chút bội phục.

Dù sao không phải ai cũng can đảm có gan hầu hạ vị Tham Lang sát tinh cả người đầy sát khí kia, hạ phạm hàng yêu bốn ba khắp nơi không nói, gặp gỡ những con yêu quái khó chơi nếu không may cũng khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Cho nên lúc trước vật để cưới của chúng tiên đều nghĩ đến Thanh Loan nhỏ kia nhất định sẽ khóc lóc chạy về. Bất quá sự thật chứng minh, Thương Lộ chẳng những nhu thuận tri kỷ, luôn luôn lưu lại bên người Tham Lang Tinh quân.

Chủ nhân đi vắng, Thương Lộ tự nhiên là giữ nhà.

Nó tính nết nhu thuận, ngày thường cũng không giống những vật để cưới khác chạy nhảy khắp nơi, hoặc là sau lưng chủ nhân hạ phạm cáo mượn oai hùm làm hại nhân gian, mà vật để cưới của chúng tiên khác bình thường cũng không dám mang theo nó cùng đi chơi.

Một nửa đương nhiên là bởi vì nó có một chủ nhân nghiêm khắc cẩn thận chính trực, một nửa khác nguyên nhân thì là bởi vì Thương Lộ với Tiểu Kim Ô trước đó tọa của Thiên đế rất thân nhau, cũng không muốn ngày nào đó khi bọn nó chuồn êm xuống phạm để nói ra cho Thiên đế biết rồi cả bọn bị tóm!

Cho nên cũng không có bất cứ tiên kị nào biết phía sau cánh cửa luôn luôn đóng kín rốt cuộc xảy ra chuyện gì...

“Ư – a... Từ bỏ... Thật sự... Hình Kha... Từ bỏ...”

Trong tiếng hừ hừ mang theo chút vị khàn khàn ngọt lịm, trên đệm giường mềm mại thanh niên tán loạn lên giống như vàng nhưng không phải vàng, tóc dài quấn rít vào nhau nằm sấp ở trên giường, vô lực quay đầu. Đôi mắt long lánh ướt sũng hơi nước, nhìn về phía nam nhân cường tráng đằng sau.

Đem dục vọng chôn sâu ở trong cơ thể thanh niên, nam nhân đỡ lấy hông của hắn, thân thể người tập võ ngàn năm cao lớn lại cường tráng làn da ngăm đen giờ phút này đang hăng hái cây ruộng và làm cỏ mồ hôi đầm đìa. Chu kì luật động cũng không thấy chút ngừng nghỉ.

Nghe được tiếng người kêu dừng, lúc này ngẩng đầu nhìn thanh niên liếc mắt một cái, nhưng mà khi nhìn thấy che lưng trần kín vết tích, cùng với khuôn mặt tuần tú kia ủy khuất lại mệt mỏi, càng làm cho người kia như bị kích thích thật lớn.

Cả người buộc chặt: “Chết tiệt, ngươi có thể dừng chọc người như vậy hay không?!”

Thất lưng dùng sức hung hăng đỉnh đầu đi phía trước, thanh niên thật vất vả gắng sức nâng cánh tay nhất thời mất trọng tâm, cả người ngã về phía trước.

Nếu không kịp thời bị bàn tay to chặt chẽ cầm lấy, nhất định bị đập vào đầu. Lúc sau càng giống như là không thể nào không chế được, gió quất mưa rào đập vào làm cho thanh niên ngay cả thanh âm cầu xin

tha thứ cũng không thoát ra được, chỉ có thể một mặt chôn ở đệm giường, sợ rằng mặt sau bị nam nhân cường tráng hoàn toàn xé nát.

Cửa phòng đóng chặt cũng không thể nào hoàn toàn che lại tiếng luật động thân thể va chạm bên trong, cùng với tiếng thở gấp trầm thấp của nam nhân, tiếng rên rỉ khàn khàn của thanh niên.

Mưa rơi bên dưới mái hiên tinh điện, hé ra khuôn mặt nam tử đông lạnh bình tĩnh nhìn tới phương hướng phòng nhỏ.

Hắn thính lực cao quá mức, lại thêm vương bận trong lòng, động tĩnh vốn không nhỏ kia quả thực tựa như vang lên ngay bên tai.

Bả vai đột nhiên bị vỗ một cái, hắn lại không thể né tránh, ngạc nhiên quay đầu lại, chống lại khuôn mặt tươi cười hé ra nét hài hước: “Quan tâm quá nhất định sẽ bị loạn a, lão Đại!”

Sư Linh sắc mặt không có thể nào tốt lên, ngược lại trừng mắt liếc đồng bạn: “Câm miệng.”

Hào Lăng vòng qua bên cạnh hắn, nghiêng đầu lắng nghe.

Sau một lúc lâu cười nói: “Không phải đâu? Hình Kha này, thực không biết thương hương tiếc ngọc, Tiểu Lộ có thể chịu đủ!” Hắn nhìn liếc mắt một cái thấy sắc mặt Sư Linh càng ngày càng đen, giống như tỉnh ngộ quyền đầu vung xuống, “Đúng rồi, lúc trước ký tên, sau Hình Kha chính là lão đại người đi?”

Dứt lời vỗ vỗ ngực, một bộ nhẹ nhàng thở ra bộ dáng: “May là ta xếp trước hắn...”

Không đợi Sư Linh cùng hắn nói cái gì đó, trên đỉnh đầu hai người đột nhiên vang lên một thanh âm: “Ít giả bộ làm người tốt!! Người lại sống dễ chịu hơn Hình Kha sao?!”

Một thanh âm khác lập tức phụ họa: “Sau khi đi một vòng tới lượt chúng ta, Tiểu Lộ đều bị người gây sức ép chỉ còn lại nửa cái mạng, hại chúng ta thật cẩn thận giống như đối đãi với đậu hủ đâu, sợ dùng lực lớn một chút đều có thể làm cho xương cốt vỡ tan, cũng chẳng khác gì!”

Hào Lăng tất nhiên là không cam lòng yếu thế, ngẩng đầu, nhìn hai cái đuôi rồng cuộn ở trên hai cây trụ trong điện: “Ly Càng! Mạch Canh! Các người còn có mặt mũi nói ta?! Các người nghỉ ngơi một đêm, còn không phải cả đêm là một khối đi vào! Không ngờ đè ép Tiểu Lộ một đêm như thế! Ta tốt xấu còn có thể để cho hắn rời giường, các người nhưng lại biến hắn thành bộ dạng ngay cả giường cũng xuống không nổi!!”

Kim Long vút về: “Cũng không quá đáng như người! Người còn nói cái gì nghe tiếng hót như tiếng chuông phải ra sức động để bắt hắn hiện ra nguyên hình! Cũng không biết có hóa thành mình rồng phía sau còn dùng món đồ kia...” “Câm miệng hết cho ta!!” Tiếng gầm như sấm nổ vô cùng phẫn nộ, Sư Linh ngậm một tiếng lúc này cả đèn rung mạnh không ngớt, suýt nữa đem hai cái đầu con rồng trên hai trụ đá rơi rụng xuống đất.

Lúc này ngay cả miệng mòng lạnh lợi như Hào Lăng cũng không dám nói thêm lời thô tục, liếc mắt của phòng đóng chặt một cái, nhìn như chẳng hề để ý, nhưng vẫn là nhin không được nói với Sư Linh: “Khụ khụ, cũng nên không sai biệt lắm. Nay, lão Đại, đợi người đi vào mang theo hoa quả đi? Giọng của chim nhỏ kêu đã nửa ngày, không để cho hần uống miếng nước rất không có nhân đạo.”

Sư Linh biết trong lòng hần vương bận, nhưng cũng không biểu lộ trên mặt, liền liền gật đầu đáp ứng.

Hào Lăng thấy hần gật đầu, cuối cùng là yên lòng, vô cùng tiêu sái xoay người một cái hóa thành hình rồng: “Ta đi Bồng Lai một chuyến, nghe nói mộng đàm nơi đó nở hoa rồi, ra tay trước ắt được lợi.”

Chờ hình rồng bơi xa, con rồng nhỏ ở trên trụ đá cất giọng khinh bỉ: “Phun, không phải là lần trước từ Doanh Châu mang về bó hoa cỏ để làm cho Tiểu Lộ cao hứng, còn không bằng ta từ Lôi Trạch mang về tảng đá lóa sáng cho Tiểu Lộ...”

“Hất xì –” Cửa cuối cùng cũng mở, Hình Kha vẻ mặt thoả ước mong lại càng thỏa mãn đi tới, nhưng vừa ra tới liền chống lại khuôn mặt lạnh cứng thậm chí dẫn theo tia trách cứ của Sư Linh, lúc này mới có chút thanh tỉnh lại gãi gãi đầu xốc mái tóc ngắn bù xu: “Ta... ta không phải cố ý làm hần... Chính... chính là... Lão Đại, người cũng biết, chim nhỏ thật sự chọc người, ta nhất thời nhin không được...”

Sư Linh nhin xuống xúc động một chưởng đem cái tên không biết lượng sức lực độ này đánh bay, hừ lạnh nói: “Lời này người đã nói qua năm lần rồi, lần sau đổi lại cho ta cái có khác.”

“Ách...” Không đợi đối phương tiếp tục giải thích thêm, lắc mình đi vào, ván cửa trực tiếp xẹt ngang ở trước chóp mũi Hình Kha.

Hình Kha bắt đắ dĩ nhãn mặt, mười hai người bọn hần sớm có ước định, bất kể là ai ở bên trong cùng một chỗ với Thương Lộ, chỉ cần cửa này chưa mở, ai cũng không thể tự tiện xông vào.

Căn phòng của Thương Lộ kỳ thật cũng không lớn, nhưng cách bố trí lại rất tinh tế tỉ mỉ, một ít lỗ thông ánh sáng, tỷ như bên cửa sổ dùng ống trúc làm thành bình hoa cắm hoa cỏ liễu trúc mang về từ nhân gian, hoặc là nệm êm thoải mái ghế trên, hết thấy nhìn qua vừa ấm áp lại vô cùng sạch sẽ.

Còn hơn chính điện bên kia, nơi này có hơi người hơn.

Một cái bình phong nhỏ bằng Bạch Ngọc tách phòng ngoài với nội thất, Sư Linh vòng qua bình phong, liền thấy thanh niên ghé người trên giường trúc.

Vốn cũng không chờ mong cái tên thô lỗ kia hiểu được cái gì là nhẹ nhàng, nhưng chứng kiến tình trạng trước mắt loạn thành mộtt đoàn thể này đây hần thật sự rất muốn lao ra tóm lấy Hình Kha quát một trận.

Bất quá tên kia ít nhất còn biết giúp cho thanh niên chịu đủ dày vò đắp kín chắn mềm. Cho dù hần hoàn toàn có thể tưởng tượng thân thể dưới chân cũng là một loại tình trạng vô cùng thê thảm khác.

“Tiểu Lộ, Tiểu Lộ...” Sư Linh đem rổ hàng đặt ở trên bàn nhỏ bên cạnh bên giường, vỗ nhẹ nhẹ bả vai trắng nõn lộ ở ngoài.

Thanh niên đại khái là thật sự mệt mỏi, đang bị vây trong trạng thái buồn ngủ, nghe được giọng nói hơi quay đầu, ánh mắt nửa mở nửa khép, cũng chưa nhìn rõ người nào, liền nỉ non lên cầu xin tha thứ: “Từ bỏ... Không cần...”

Sư Linh trong lòng lại thương tiếc, hẳn biết những Tường Long giáp vệ khác cũng đều thiết tình thích thanh loan điều nhu thuận này, chính là phương pháp biểu đạt của mỗi người không giống nhau.

Giống Hào Lăng ưa thích khi dễ nó, thích xem nó khóc lại rất thích chọc nó cười, giống Hình Kha lại càng trực tiếp, thích nó chính là muốn ở trên giường hung hăng làm nó. Hẳn cũng không thể nói cái gì, dù sao Tiểu Lộ là của mười hai người bọn hắn, không phải của một người duy nhất.

Mà hắn thích, đó là tận lực che chở, tận lực bao dung, cho nên đến phiên hắn ngược lại là Thương Lộ có thể có thời gian nghỉ ngơi.

Sư Linh cũng không nghĩ gì hơn, hắn càng hy vọng được nhìn thấy Tiểu Lộ khi thấy hắn là khuôn mặt vui vẻ tươi cười.

“Tiểu Lộ, đứng lên ăn chút hoa quả được không?”

Trong giỏ xách là Long đảm quả Thương Lộ thích nhất, nghe nói mùi vị tựa như Long đảm, nên mới có tên này. Mỗi lần nhìn thấy nó đều làm cho Sư Linh có dũng khí lại không hiểu ra sao lại có vẻ sợ hãi, Thương Lộ tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng cũng là một thành viên trong Phượng tộc, hơn nữa chim nhỏ cũng đã nói với bọn hắn, ngoài cha thì mọi người không phải đều là chim loan, mà là Kim Sí Đại Bằng... Đại Bằng lấy thức ăn là rồng...

Lúc này nghe thấy được hương khí Long đảm quả, thanh niên đang mơ mơ màng màng cuối cùng là bò người lên, xoe tay ra nhận lấy trái đảm mà Sư Linh đặt tới trên tay hắn, nâng...lên cúi đầu giống điều tình tế mỗ cần.

Chấn mông vốn đang đắp ở trên người bị tụt lại xuống giường, lộ ra dấu ngân hết sức rõ ràng khắc ấn trên thân, dừng ở trong mắt Sư Linh, đồng tử mất thú không khỏi chợt lóe rồi nhanh chóng co rút lại.

Làn da trắng nõn ở trên che kín dấu vết hồng tím sau khi hoan ái, đặc biệt chỗ vùng cổ yếu ớt có một mảng ửng hồng vô cùng lớn.

Vốn cảnh tượng vô cùng tràn ngập sắc dục, lại bởi vì thanh niên đang nghiêm túc cầm trái cây một chút một chút cắn lên mà trông rất hồn nhiên ngây thơ.

Chính là... lớp thịt quả no đủ bị gặm cắn, nước trái cây màu trắng ngà theo cánh tay thon dài chảy xuống,

khiến cho nam nhân vốn đã tính toán lần này cái gì cũng không làm lúc này dưới bụng một trận buộc chặt.

Sư Linh cười khỏ lắc lắc đầu, không phải hẳn không mong muốn, chỉ vì bọn hắn dù cho một người một ngày phân nhau cùng chim nhỏ hoan hảo, ít nhất cũng phải chờ gần nửa tháng dài.

Long tính vốn dâm, cứ đè nén như vậy, kỳ thật cũng khó trách những Long vệ còn lại mỗi lần đóng cửa lại đều không quan tâm đè ép Thương Lộ làm cho đủ vốn.

Lúc xử lý xong một quả long đảm, thanh niên cuối cùng là vực lại thần trí, nhìn thấy Sư Linh ngồi ở bên giường, trên mặt lộ ra ý cười thư thái: “Sư Linh là người a, đã lâu không gặp!”

Sư Linh suýt nữa ngã lắn ra, thật sự là, mặc dù biết Thanh Loan này ở trong Phượng tộc chính là đứa nhỏ chưa thành thực, nhưng ít ra cũng có linh tính ngàn năm. Ngày thường chỉ bằng cái tính khôn vặt đó, kỳ thật gan của nó hơi nhỏ, may mà không biểu hiện ra ngoài bằng không khi chúng vật cười kia không cần thận nhìn nó chăm chăm, không chừng lại bị chúng khi dễ mất thôi.

“Nhớ sao?”

Thương Lộ nhìn chăm chăm bên cây trong giỏ, nhu thuận địa gật đầu: “Ừm!”

Cũng không phải là đặc biệt ghi nhớ bản thân mình, nó chính là càn quả Long đảm mà mỗi lần hắn đến đều mang tới, Sư Linh cũng không có tức giận, đem cả rổ đặt vào trong lòng nó: “Nhanh ăn đi!”

“Sư Linh người đối với ta tốt nhất!” Thanh niên dùng khuôn mặt tuần tú kết hợp với động tác tay trái trái cắn một ngụm phải cắn một ngụm miệng nói cà lăm thực sự nhìn không tương xứng này.

Thấy hắn ăn vui vẻ như thế, Sư Linh giúp cho hắn lau khóe miệng ứa đầy mọng nước.

“Từ từ mà ăn, không ai tranh với ngươi.” Đặc biệt loại hương vị trái cây này quý dị có long đảm...

Một rổ trái cây rất nhanh liền bị tiêu diệt sạch sẽ.

“Ăn ngon!” Thanh niên thoả ước mong liếm lấy đầu ngón tay dính đầy nước, Sư Linh bị hắn loại mị thái không tự giác toát ra mê người này của hắn biến thành tâm động khó nhịn, rồi lại không muốn hắn tiếp tục mệt mỏi, không đành lòng cố ý dời đi tầm mắt, bụng nhỏ mà ăn nhiều như vậy lại cũng không thấy nổi lên, vẫn là xẹp như ngày thường, không khỏi buồn cười.

Bỗng nhiên tầm mắt bị một mạt màu vàng loang loáng đâm đến, theo đó nhìn lại, lúc này sắc mặt chìm sâu, một phát bắt được cánh tay Thương Lộ: “Đây là cái gì?!”

Một tên thanh niên bị hoảng sợ, nhìn theo phương hướng của hắc chỉ, chỉ thấy ở giữa háng tinh mịn trong bụi lông, một thân rể mềm im lặng ngủ say, một ít điểm sáng màu vàng từ đó phát ra, sau đó lại là một cái vòng vàng tinh xảo đâm xuyên qua mảng da, mà trên vòng còn đính lên một cái chuông nhỏ keng tròn trơn khéo léo màu tím!!

“Này. Phải. trở. về. long. cung. họp. bàn.”

=====

Cua đồng đi qua, tiền điệu... Cộng lại 12349 tự H, muốn xem đi tiên đi, bên kia có hoàn toàn hãy... Bất quá là có điểm rất kịch liệt, không thích loại điều này thân không nên đi.

Phong: Hí hứ, thật tình ta ư có muốn làm đầu nhưng vì mấy tên long vệ một lòng vì Long ca của ta quá nên ta vực dậy thần kinh mà gắng sức. May sao bị cua bò J

Vui nên nỗi đau khổ của người khác nè. Hê hê ^^”

=====

Nam nhân khom người đem thanh niên ôm lấy, Thương Lộ nửa khép ánh mắt lại chìm vào trong cơn mê mang.

Sư Linh cẩn thận ôm âu yếm chim nhỏ, trên mặt lạnh cứng toát ra vô hạn nhu tình, nhưng mà bên trong thú đồng chợt lóe lên, là dáng vẻ hung lệ của thú loại không để cho người khác đụng chạm vào người hay bất cứ vật gì thuộc sở hữu của mình.

Mỗi một tới cực điểm Thương Lộ không có nghe được lời hắc thổ thể nói bên tai.

“Thực xin lỗi... Nhưng là bất kể như thế nào, người đều chỉ có thể thuộc về chúng ta.”

lúc sau...

Hội nghị bí mật lần thứ mười của hiệp hội bảo vệ chim nhỏ mời dự họp.

Tầng hầm ở chỗ Long cung Nam Cực, vốn là một trận đất rung núi chuyển, sau đó là sấm sét vang dội, ngay sau đó là biển nước sục sôi tuôn trào...

Chờ một lúc sau an tĩnh trở lại, ngồi ở hai bên bàn dài mười hai nam nhân, trừ bỏ Sư Linh chủ trì ở ngoài, hoặc là một đầu chấy đen, hoặc là một mặt bụi tro, hoặc là một thân vấy nước, mỗi người người nào người nấy chặt vật không chịu nổi gắt gao tròng mắt một loại đồng bạn.

Sư Linh vỗ bàn: “Tất cả hãy nghe cẩn thận cho ta!!”

Hiệp hội xử lý công việc dài, khụ khụ, không, Tường Long vệ thủ lĩnh uy nghiêm bảo chúng vệ chớ có lên tiếng.

“Tiếp đó không được chơi song long!!” Trùng mắt liếc mõ huynh đệ Tường Long, hai đầu rồng cúi xuống lộ vẻ ủ rũ, “Không được lừa dối Tiểu Lộ!” Trùng mắt liếc cái tên đang ngẩng đầu nhìn lên trời, “Không được ở trên người Tiểu Lộ bày ra cái cổ quái gì đó!!” Trùng mắt sang đồng bạn mặt người dạ thú, bắt quá đối phương chẳng hề để ý, ngược lại là tráng hán ở bên cạnh hẳn nhin không được gào to một tiếng, bóp cổ tay tiếc nuối.

Sư Linh ót gân xanh nảy lên mắt thấy lại sắp sửa xoi máu.

Lúc này có một Long vệ nhắc tay phát biểu: “Lão Đại, việc này của chúng ta chỉ sợ không thể gạt được chúa thượng!”

“Ta biết.” Sư Linh ngón tay dè cái trán, vốn cũng không có tính giấu diếm.

Long vệ kia thử hỏi: “Kia nếu Tham Lang Tinh quân mà biết...” Bên người có một vị bị lời của hắn làm cho phát hoảng, nhìn hắn một cái: “Vậy thì chờ làm thịt rồng nướng đi.”

Hình Kha vỗ mặt bàn, nhảy dựng lên: “Sợ cái gì?! Chúng ta lại không phạm Thiên Quy!! Thiên Quy chính là không cho phép tiên nhân mền nhau, Tiểu Lộ là tiên kỵ, tự nhiên không nằm trong giới hạn này! Huống chi là hai bên chúng ta... Không, mười ba bên cùng vui vẻ!!”

Nam tử tuấn tú bên người có chút giật mình nâng cằm lên, đánh giá hắn: “Ôi chao, ta nói đôi khi cái đầu của người kia cũng rất thông minh a!”

Tiếng hét to: “Chỉ cần là chuyện liên quan tới Tiểu Lộ, Lão Tử luôn luôn thông minh!!”

“Tốt lắm! Không cần nháo!” Sư Linh ngăn cấm những thảo luận không có ý nghĩa, “Việc này ta thấy không vấn đề gì, Tham Lang Tinh quân tuy rằng khuôn mặt lạnh lùng ra tay ngoan ác, nhưng Tiểu Lộ từ trước đến nay vẫn luôn nhu thuận, hẳn nhất định cũng sẽ nương tay.

Một khi có biến, chỉ cần chúng ta ra mặt, thay Tiểu Lộ nhận phạt, mười hai người lại thêm Quân thượng, phỏng chừng cũng có thể giải quyết êm đẹp.”

Những Long vệ còn lại thật ra không chút do dự đồng thời gật đầu, xem ra quyết định thương nghị lần này toàn bộ phiếu đều được thông qua.

Hình Kha há há cái miệng, bỗng nhiên cười: “Kỳ thật hình phạt rất nặng, khẳng định làm cho Tiểu Lộ đau

lòng, đến lúc đó...” Không cần nhiều lời, chúng Long vệ nhìn nhau, cười đến vô cùng đáng khinh, thậm chí có xúc động hiện tại bỏ chạy đi tới trước mặt Tham Lang Tinh quân tự thú, cũng tốt tránh cho Thương Lộ mỗi lần nhìn thấy Tinh quân đều nơm nớp lo sợ.

“Hết thấy thuận theo tự nhiên, tan họp!”

“Hô –” đèn đuốc bên trong mật thất phụt tắt, bóng rờn bơi xa.

Hoàn

19. Chương 17: Kết Thúc

Vào đông mặt hồ trôi nổi một tầng sương sớm nhẹ mỏng, trong sương mù bụi cỏ lau như ẩn như hiện, đột nhiên thấy mặt trời mọc ở hướng Đông, xuyên qua mây mù ánh sáng rực rỡ rơi vào trên mặt hồ xanh ngọc bích.

Xa xa phảng phất như nghe thấy một khúc nước sông trong vắt ngân nga, gợn sóng nhộn nhạo, lóa sáng ánh vàng, chim sông dưới nước tung mình bay lên không, sức sống căng tràn.

Mặc dù sông nước không hoa lệ long lẫy, nhưng hàm chứa thủy sắc Giang Nam.

Màn đêm chưa giã hết chỗ, tinh mang dần dần ẩn hiện, chợt thấy bóng rờn đang bơi, nhìn mây tía bông bành, phía sau tầng mây, Long đế mặc trường bào màu đen ngồi trên tầng mây. Đám mây mềm mại giống như dựa vào ghế tựa tùy ý hất nằm, một bên còn rất có thanh nhàn thoải mái đặt bộ trà khí, hương khí Quân Sơn ánh bạc trong suốt thấy đáy. Một bên thần tiên áo xanh khoanh chân mà ngồi, lại hiếm khi biết lắng nghe, thần diệu Thanh Loan nung nấu bên hông hắt, long đuôi hoa lệ giống như cầm vẽ.

Nhìn cảnh sắc trần thế, không phải hạ trần thế nơi người đời âm ỉ, ngấm trời như thế, thật sự là trước đây chưa từng thấy, cũng chỉ có nhân vật như Ứng Long mới nghĩ đến phương pháp này.

“Kế tiếp, muốn đi nơi nào?”

Ứng Long tựa vào tầng mây, trường bào dài đen nhẹ nhàng thổi, vụn cát bám theo đuôi gió mà động.

“Đồng Trì Hoa, Hung Thủy, Thanh Khâu, kế tiếp là Côn Luân.”

Tang Lâm, Động Đình không chỗ nào lấy được, cũng không có nghĩa hấn cứ như vậy mà buông bỏ. Tham Lang tinh quân từ trước đến nay không thiếu nhất chính là tính nhẫn nại, cũng không thiếu thời gian.

Ứng Long nghe vậy nhúm mày cười: “Cũng tốt, Hung Thủy, Thanh Khâu những chỗ này vừa vặn là nơi ở của mấy đứa cháu của bốn tọa, nhiều năm rồi chưa từng ghé qua.”

Thiên Xu hiếm thấy xoay đầu lại, nhìn hẩn một cái.

Ứng Long không cho là đúng, nhún vai: “Trù Hoa là vùng ở gần hành cung phương Nam của bốn tọa, tiện thể trở về nhìn xem. Về phần Côn Luân...”

Côn Luân gò đất chỗ tỏa yêu tháp.

Ứng Long đang nói thì ngừng, Thiên Xu trong lòng khẽ động, tựa hồ có cái gì, nấp bên trong lời nói, lại chưa từng thả ra.

Chẳng qua vậy thì thế nào?

Lúc này chim thanh loan ở bên cạnh ngẩn cổ khê hót, tiếng hót như chuông xe véo von êm tai, trong lúc đó quanh quẩn khắp vùng trời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-the>